EMILY RODDA

DEL'E DÖNÜŞ

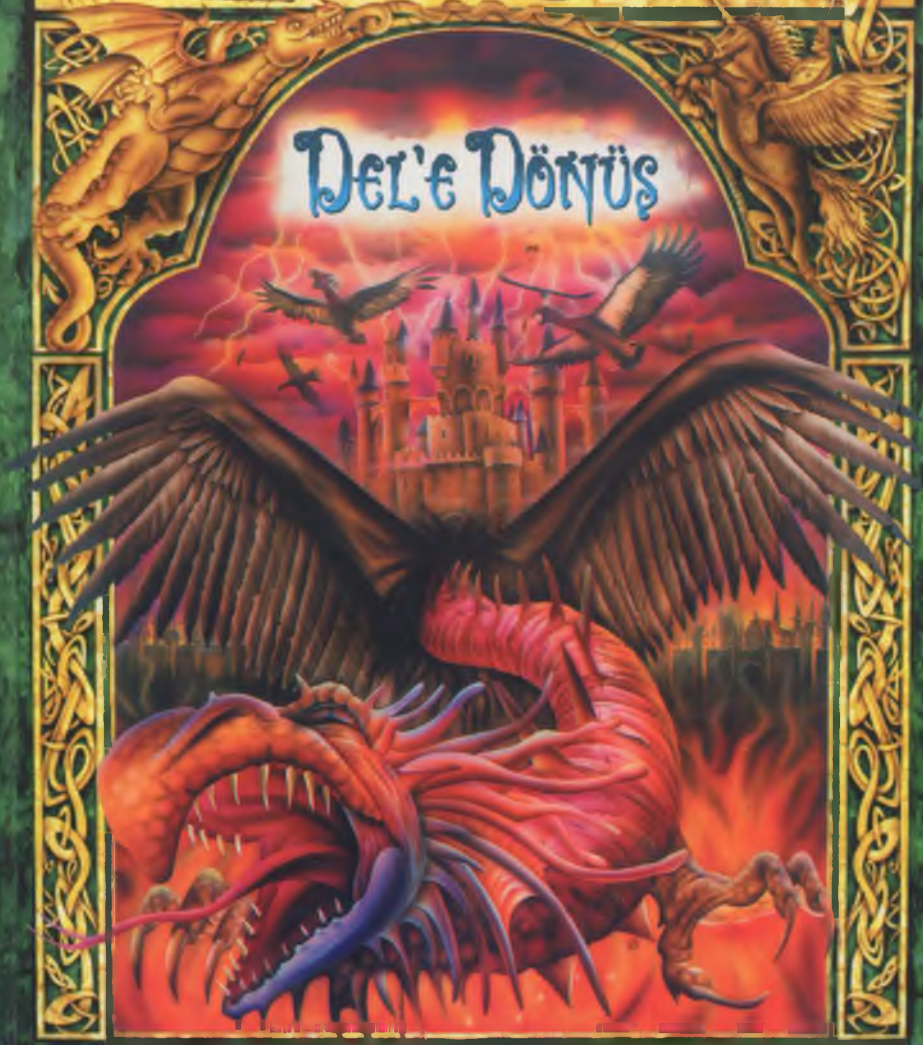

DELTORA

ALTIN KİTAPLAR

10 YAŞ +

EMILY RODDA

CANAVARLAR VE BÜYÜLER ÜLKESİ

DELTORA...

Deltora Kemeri'nin yedi kayıp mücevheri bulunmuş, kemer eski gücüne kavuşmuştu. Şimdi sıra tahtın gerçek vârisini bulmaya gelmişti. Çünkü Gölgelerin Efendisi'ni yok etmeleri için Deltora Kemeri'ne ihtiyaçları vardı. Kemeri tek kullanabilecek kişi de tahtın gerçek vârisiydi. Lief, Jasmine ve Barda bu üç kahraman Deltora macerası boyunca yaşadıkları bütün zorluklara ve Gölgelerin Efendisi'nin karşılarına çıkardığı bütün kötülüklere rağmen aralarındaki gerçek sevgi sayesinde her şeyin üstesinden gelmeyi başarmışlardı.

37385
ASG

ISBN 978-975-21-1564-4
9 789752 115644

ALTIN KİTAPLAR

Kitabın Orijinal Adı	DELTORA QUEST RETURN TO DEL
Yayın Hakları	© SCHOLASTIC AVUSTRALYA PTY. LTD. 2000 AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ
Metin ve Grafik	EMILY RODDA, 2000
Grafiker	KATE ROWE
Kapak İllüstrasyon Hakları	© SCHOLASTIC AVUSTRALYA
Kapak İllüstrasyonları	MARC MCBRIDE
Baskı	1. BASIM / AĞUSTOS 2013 / İSTANBUL Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul Matbaa Sertifika Nu.: 10766

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1564 - 4

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika Nu.: 10766

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

DELTORA

DEL'E DÖNÜŞ

EMILY RODDA

TÜRKÇESİ
FERHAN ERTÜRK

ALTIN KİTAPLAR

SERİNİN DİĞER KİTAPLARI

1 ✻ *Sessizlik Ormanı*

2 ✻ *Gözyaşı Gölü*

3 ✻ *Fareler Şehri*

4 ✻ *Kum Bataklığı*

5 ✻ *Korku Dağı*

6 ✻ *Canavar Labirenti*

7 ✻ *Kayıp Vadi*

8 ✻ *Del'e Dönüş*

İÇİNDEKİLER

1- TORA BÜYÜSÜ 9
2- FALLOW 17
3- ŞÜPHE 25
4- YEDİ KLAN 32
5- MESAJLAR 41
6- TEHLİKELİ YOL 49
7- WITHICK MIRE 58
8- GELENLER 66
9- VÂRİS 73
10- DEL YOLUNDA 80
11- MEYDAN 86
12- ÇARESİZLİK 93
13- DEMİRCİ OCAĞI 100
14- CEZALANDIRMA YERİ 107
15- ÖLÜMÜNE SAVAŞ 115
16- SON SIR 122

Korku
Dağı
Kum
Bataklığı
Canavar
Labirenti
Kayıp
Vadi
DELTORA

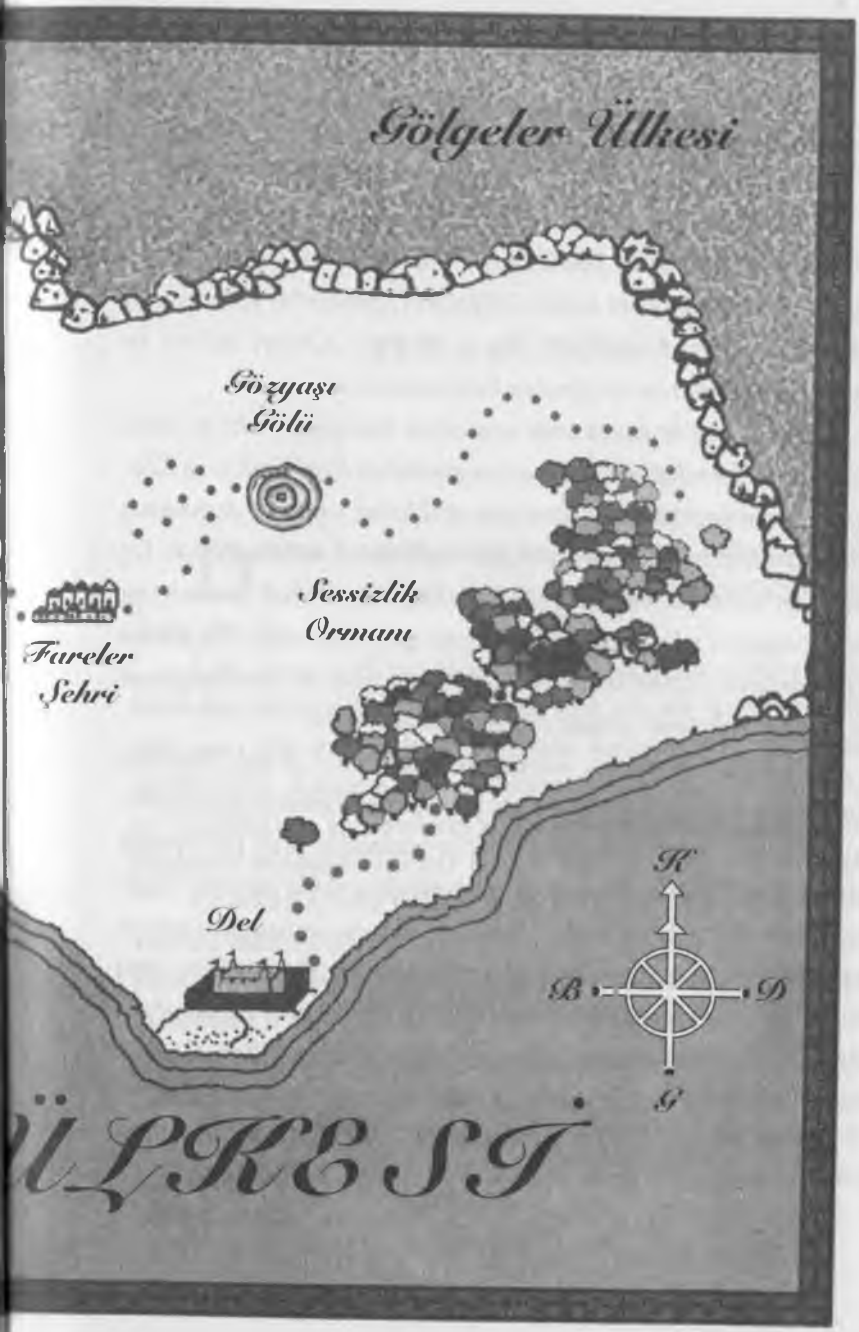
Gölgeler Ülkesi
Gözyaşı Gölü
Sessizlik Ormanı
Fareler Şehri
Del
K
B
D
G

Öykü Öncesi...

Lief, Barda ve Jasmine, Deltora Kemeri'nin kayıp yedi mücevherini bulmuşlardı. Şimdi Deltora tahtının vârisini bulmaları gerekiyordu çünkü kötü kalpli Gölgelerin Efendisi'ni yok etmenin tek yolu Deltora Kemeri'ydi. Ancak Deltora Kemeri sadece ve sadece gerçek vârisi tarafından kullanılabilirdi.

Lief'in Del'de hapis olan annesiyle babası, on altı yıl önce Gölgelerin Efendisi'nin gelmesinin ardından Kral Endon ve Kraliçe Sharn'a kaçmaları için yardım ettiklerini, onlar ve doğmamış çocukları için bir gizlenme yeri planladıklarını anlatmışlardı. Üç arkadaş, Tora'nın büyülü insanları kadim sadakat yeminlerini bozup onların sığınma taleplerini geri çevirdiklerinde bu planın bozulduğunu öğrendiler. Tora'lılar Kayıp Vadi'ye sürülmüşlerdi ve kraliyet ailesinin nerede olduğu bilinmiyordu.

Direniş'in acımasız, esrarengiz lideri Ecel, Kayıp Vadi'den uzak durmalarıyla ilgili uyarısını önemsemediklerinde üç arkadaşı öfke içinde bırakıp gitmişti. Lief'in yaşındaki genç bir Direniş savaşçısı olan Dain de gönülsüz bir şekilde onunla gitmişti. Vadiye yapılan büyü bozulmuştu, ama Lief, Barda ve Jasmine nereye gideceklerini bilmiyorlardı. Vârisi bulmaları gerekiyordu ama bunu nasıl yapacaklarını bilmiyorlardı. Gölgelerin Efendisi'nin uşakları Gri Muhafızlar, iğrenç şekil değiştirici Ol'lar, Condor denen akbabaya benzer kuşlar onları arıyordu.

Devamı...

1

TORA BÜYÜSÜ

Deltora Kemeri tamamlanmıştı. Yedi mücevher çelik madalyonlarında kusursuz bir şekilde parıldıyorlardı. Ama yine de...

Lief, Kayıp Vadi'nin güneşle aydınlanmış güzellikleri içinde beraberce yürüyen Barda ve Jasmine'e bir göz attı. Kree, üzerlerindeki mavi gökyüzünde kendi türünden kuşlarla beraber rüzgârda süzülüyordu. Karanlık sis kalktıktan, sürgündeki Tora halkı tekrar özgürlüğüne kavuştuktan ve kötü Nöbetçi eski kişiliği ermiş Fardeep'e dönüştükten sonra birçok insan vadiye geri dönmüştü.

Üç arkadaş zafer kazanmışlardı. Ama şimdi Deltora tahtının vârisini bulmazlarsa bütün çabalarının boşa gideceği gerçeğiyle yüzleşmeleri gerekiyordu. Kemerin onları vârise götüreceğine inanmışlardı ve ortada hâlâ tek bir belirti yoktu.

Lief iç çekerek, taşıdığı mavi kitabın sayfalarını karıştırdı. Deltora Kemeri'nin bu nüshası Nöbetçi'nin sarayının yıkıntılarından geriye kalan birkaç şeyden biriydi. Acaba neden, diye düşündü Lief. Çözüm onda değilse neden? Sık sık okuduğu kelimelere tekrar baktı.

☩ Her mücevherin kendi büyüsü vardır. Ama yedisi bir aradayken tek tek olduklarından çok daha güçlü bir büyü oluştururlar. Sadece Deltora Kemeri, Adin tarafından ilk yapıldığı gibi ve Adin'in gerçek vârisi tarafından takıldığında düşmanı yenecek güce sahip olur.

"Kelimeleri tekrar tekrar okuman onları değiştirmeyecek, Lief." diye mırıldandı Jasmine. "Vârisi bulmamız gerekiyor... hem de en kısa zamanda!" Bir böğürtlen kopardı ve Filli'ye uzattı. Artık birçok küçük kürklü yaratık vadiyi doldurmuştu. Ama hepsi Jasmine'in omzunda durup utangaç bir şekilde, meraklı gözlerle etrafa bakan küçük Filli'den büyüktüler.

"Keşke nereye bakacağımızı bilseydik!" Barda huzursuzca kımıldandı. "Daha fazla burada kalıp daha fazla vakit kaybetmeyelim. Her an..." Başını kaldırdı ve aniden kaşlarını çattı. Lief de başını kaldırdı ve daha birkaç saniye önce açık mavi gökyüzünde girdaplar çizen bir sisin yoğunlaştığını görüp şaşırdı. Kuşlar çığlık çığlığa daireler çiziyorlardı.

Jasmine sertçe Kree'yi çağırdı. Kuş sürüden ayrılıp hızla ona doğru dalışa geçti. Aynı anda, Lief, Fardeep'in yaklaştığını gördü. Yanında iki Tora'lı vardı: Uzun boylu, sakallı bir adam olan Peel ve koyu kırmızı bir cüppe giyen, dik duruşlu, yaşlı kadın Zeean.

"Korkmayın!" diye seslendi Fardeep. "Tora'lılar vadiyi tekrar sisle kaplayacaklar. Gölgelerin Efendisi bizim kurtulduğumuzu öğrenmemeli."

"Fakat bu yaratıklara ne olacak?" diye bağırdı Jasmine.

"Bizim sisimiz onlara zarar vermeyecek küçük kız." diyerek gülümsedi Zeean. "O yumuşak ve hoştur. Artık büyü gücüne sahibiz ve birçok şey yapabiliriz."

"En çok istediğimiz şey dışında." dedi ciddiyetle Peel. "Tora'ya dönmek dışında."

"Kesinlikle." Zeean'ın bakışları Lief, Barda ve Jasmine'e döndü. "Ama yine de umudum var..."

Lief çabucak Fardeep'e bir göz attı.

"Fardeep hiçbir şey söylemedi." dedi Zeean. "Ama vadi değişmeden önce gördüğümüz şeyi hatırladık. Sizde çok değerli bir şey var... hepimizi kurtarabilecek bir şey. Endişeli olduğunuzu hissedebiliyoruz. Size yardım edebilir miyiz?"

Lief tereddüt etti. Oldukça ketum biri olsa da belki de Tora'lılar onlara yardımcı olabilirdi. Barda ve Jasmine yanında kıpırdandılar. Onların da aynı his içinde olduğunu hissetti.

"Ama haberiniz olsun." dedi yavaşça Zeean. "Bir Tora'lıya söylemek hepsine söylemek demektir. Bizim birbirimizden gizlimiz saklımız yoktur. Gücümüz de buradan gelir. Tora'lılar çok daha fazla bilgiye ve çok iyi bir hafızaya sahibiz."

Lief gömleğinin altındaki ağır kemere dokundu. Ne var ki daha tek bir kelime bile etmeden Zeean ve Peel kasıldılar. "Vadiye yabancılar giriyor!" diye fısıldadı Peel. "Dere boyunca hızla ilerliyorlar."

"Dost mu?" diye hemen sordu Fardeep.

Zeean şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. "Bilemiyoruz. Şekil Değiştiriciler'i Ol'ları genelde hissedebiliriz. Diğer kötü olanları da. Ama bunların zihinleri bize kapalı."

Sis gittikçe yoğunlaşırken görüşte azaldı ve Lief gelenlerin kim olduklarına bakmaya karar verdi. "Gidip onları karşılayacağız." dedi. "Ve giderken aramızda konuşuruz."

Vadinin yeşilliklerinin arasında yürürlerken üç arkadaş uzun zamandır gizledikleri sırrı anlattılar. Bu sırrın dillendirilmesi

onlara tuhaf gelmişti. Ama Tora'lılar kemerin karşısında sarhoş olurlarken Lief hiçbir korku hissetmedi.

"Ametist." diye fısıldadı Zeean Nazikçe mor mücevhere dokunarak. "Tora taşı, gerçeğin sembolü."

"Tora taşı mı?" diye bağırdı Jasmine. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Deltora Kemeri ilk yapıldığında tılsımlarını Adin'e veren yedi kabileden biri Tora'ydı." dedi Zeean.

"Ametistin Tora'ya bu kadar yakın olan Canavar Labirenti'nde olmasına şaşmamak lazım." diye ekledi Peel. "Kemerden çıkarılan mücevher tekrar yerine dönmek ister. Elinden geldiği kadar taşıyıcısını kendi isteğine göre yöneltmiş. Belki..."

İki kişi karşılarında, derenin bir dönemecinden çıktılar. Biri bağırıp koşmaya başladı. Şaşıran Lief, onun Dain ve arkasındaki adamın Ecel olduğunu gördü.

"Dain!" diye bağırdı Ecel. Dain suçlu suçlu arkasına bir göz attı. Hızla koşarken tökezledi ve yavaşladı.

"Bu çocuk bizimkilere ne kadar da benziyor." diye mırıldandı Zeean. "Saçları... gözleri..."

"Dain'in annesi Tora'lıdır." dedi ona Lief. "Annesiyle babası bir yıl önce Gri Muhafızlar tarafından götürülmüşler. Şimdi Direniş'te Ecel için çalışıyor."

Ziyaretçilerin ikisi de hiç kımıldamadan duruyordu. Ecel başlarının üstünde yoğunlaşmakta olan sise bir göz attı.

"Her şey yolunda Ecel!" diye seslendi Fardeep. "Arkadaşların burada güvende. Bu sis sadece bizim güvenliğimiz için."

Ecel dikkatli bir şekilde yaklaştı. Fardeep'in yüzünü inceledi ve bir anda ifadesi değişti. "Sen!" diye homurdandı, kılıcına uzanarak.

"Hayır!" diye bağırdı Lief. "Ecel, bu Fardeep. O artık Nöbetçi değil. Ne senin, ne de bizim düşmanımız değil."

Lief onu tanıdığından beri Ecel'in ilk kez şaşırdığına tanık oldu. "Açıklamanız gereken çok şey var!" diye mırıldandı.

"Senin gibi." diye sertçe karşılık verdi Barda. "Niçin burasıyla ilgili bilgiyi bizden sakladın?"

"Ben Kayıp Vadi hakkında sizi uyardım!" diye homurdandı Ecel, kendine gelirken. "Size buraya geldiğimi söylemiş olsaydım bunun bir faydası olur muydu? Hayır! Tehlikeden kaçabildiysem, sizin de kaçabileceğinizi düşündüm."

"Belki." diye patladı Jasmine. "Ama sen bu gizlilik işini yeterince abarttın, Ecel! Nöbetçi'nin Kral Endon olduğuna inandığını niçin söylemedin?"

Dain'in dehşet içindeki ifadesini görmezden gelen Ecel, acımasız bir şekilde gülümsedi. "Ben bile bazen iyi olabiliyorum. Bu lanetli vadiden ayrılırken halkımın, krallarına ne olduğunu benden öğrenmeyeceklerine dair yemin ettim. Yeteri kadar acı çektiler. Onun öldüğünü düşünmeleri daha iyi olur diye düşündüm."

"O zaman oyunu Gölgelerin Efendisi'nin istediği gibi oynadın." dedi sakince Lief. "O, kralın unutulmasını istiyor, çünkü böylece Deltora üzerindeki kontrolü asla yok olmayacak."

Ecel sanki bir yumruk yemiş gibi geriledi. Elinin tersiyle alnını sildi. Dain önüne bakıyordu, yüzü ifadesizdi.

Ama göründüğü kadarıyla Dain'in o sakin maskesinin altında birçok duygu mücadele hâlindeydi.

Uzun bir süre sonra, Ecel elini indirip doğrudan Lief, Barda ve Jasmine'e baktı. "Sanırım niçin buraya geldiğinizi biliyorum." dedi. "Ve anladığım kadarıyla görevinizi başarmışsınız."

Üçü sessiz kalmaya devam ettiler.

Ecel'in yüzünden bir gölge geçti. "Belki de bana güvenmemekle akıllıca davrandınız." dedi acı bir şekilde. "Belki de sizin yerinizde olsam ben de sessiz kalırdım." Arkasını döndü. "Hadi Dain." dedi yanında kaskatı duran çocuğa. "Bize burada ihtiyaç yok ya da göründüğü kadarıyla istenmiyoruz."

Zeean kımıldandı. "Bekleyin!" diye bağırdı.

Ecel donuk bir ifadeyle olduğu yerde döndü."

"Artık şüphe ve rekabete ayıracak vaktim yok." dedi kadın. "Adin zamanında, birleşerek Gölgelerin Efendisi ve ona inananları ülkemizden kovduk. Şimdi tekrar aynı şeyi yapabiliriz."

Lief, Barda ve Jasmine'e döndü. "Arkadaşlar arasında gizli saklı konular kalmamalı." dedi sertçe. "Sizin peşinizdeler ve bir sonraki adımınızın ne olması gerektiğini bilmiyorsunuz. Davamızı paylaşan herkesin yetenek ve deneyimine ihtiyacımız var. Artık, birbirimize güvenme zamanı geldi."

*

Fardeep'in kulübesinin yanındaki açıklığa geri döndüler. Arılar çiçeklerin aralarında uçup güneş gökyüzünde batarken öykü bir kez daha anlatıldı. En sonunda Lief kemeri gösterdiğinde Dain nefesini tutup titreyerek olduğu yere çöktü. "Sizin büyük bir hedefiniz olduğunu biliyordum." diye fısıldadı. "Biliyordum."

Lief bu arada Ecel'i izliyordu. Adamın yüz ifadesi değişmemişti. Ne düşünüyordu?

"Bize söylediklerinin bir kısmını ben zaten tahmin etmiştim." diye en sonunda mırıldandı Ecel. "Benim gibi bu ülkede dolaşıp da kayıp Deltora Kemeri'nin efsanesini duymayan hiç kimse yoktur. Sizin onu aradığınız sonucunu ben de çıkardım... ama iyilik için mi kötülük için mi olduğunu bilmiyordum."

Bin an gerildi. "Şimdi bizim davamıza karşı çalıştığınıza dair olan şüphemden dolayı pişmanım. Ama..." Güçlü parmaklarını kahverengi kıvırcık saçlarının arasından geçirdi. "Artık gerçeğe dönüşen bu efsanenin Deltora'ya yardımı olabileceği doğru olabilir mi? Belki uzun zaman önce, benim hatırlayamadığım yıllarda böyle bir öyküyü kabul edebilirdim. Ama bu durumda..."

"İnanman gerekiyor!" diye patladı Jasmine. "Gölgelerin Efendisi bile bu kemerden korkuyor. Bu yüzden daha başlangıçta Deltora Kemeri'nin bütün mücevherleri saklandı."

Ecel düşünceli bir şekilde ona baktı. "Gölgelerin Efendisi kaç mücevheriniz olduğunu biliyor?" diye sordu.

"Korku Dağı, Canavar Labirenti ve bu vadiye ulaşmadığımızı sandığı konusunda büyük umutlarımız var." diye cevap verdi Lief.

"Umutlar plan yapmak için yeterli değildir." dedi kısaca Ecel.

Lief bu iğneleyici konuşmada bir kızgınlık hissetti.

"Bunun biz de senin kadar farkındayız." diye öfkeyle bağırdı Jasmine. "Hiç kimsenin bizim kadar bilgiye açık olduğunu sanmıyorum."

Bir onlara bir diğerlerine bakan Zeean iç çekti ve ayağa kalktı. "Şimdi dinlenelim." dedi. "Sabaha zihinlerimiz daha açık olacak."

Kendisi ve Peel açıklıktan giderlerken, Ecel omuz silkti ve eşyalarının olduğu yere gitti. Dain hızla onu takip etti. Fardeep yemek hazırlamak için kulübesine döndü.

"Ecel rahatsız edici bir müttefik." diye mırıldandı Barda. "Ama umut yerine gerçekleri istemekte haklı."

"O zaman ona gerçekleri vereceğiz!" diye atıldı Jasmine. "Lief, Rüya Pınarı'nın son damlalarını kullanmak zorunda."

Lief yavaşça başıyla onayladı. Suyu gerçekten ihtiyaç duyacakları ana kadar saklamışlardı ve artık o an gelmişti. Hapisteki babasını ziyaret etse kötü Fallow hücreye gelebilirdi. Böylece Lief, Gölgelerin Efendisi'nin olanların ne kadarını bildiğini öğrenebilirdi. Ama ya Fallow gelmezse?

Lief yapması gerekeni anlayınca üzüldü. Babasını ya da annesini ziyaret etme riskini göze alamazdı. Onun yerine, büyülü suyu Fallow'u gizlice izlemek için kendisi kullanmak zorundaydı.

2

FALLOW

Vakit hayli ilerlemişti ve Lief karanlıkta yatıyordu. Göz kapakları kurşun gibi ağırlaşmıştı ama zihni uyumamak için savaşıyordu. Korkuyordu, göreceklerinden korkuyordu. Fallow kimdi? Neydi? Lief bunu bildiğini düşünüyordu. Fallow'un; babasına söyledikleri beyninde yankılanıyordu.

... biri öldüğünde her zaman yerini başka birisi alır. Efendim bu yüzden ve bu vücuttan hoşlanıyor. Onu bende tekrar etmeyi tercih etti...

Lief ilk duyduğunda bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama artık çok iyi biliyordu.

Fallow bir Ol'du, ve belki de Ecel'in Gölgediyar'da duyduğu Üçüncü Seviye Ol'lardan biriydi. Gölgelerin Efendisi'nin kötü sanatının zirvesi. Öylesine mükemmel ve öylesine kontrollü bir Ol'du ki; hiç kimse onu gerçek bir insandan ayıramazdı. Canlı yaratıklar kadar cansızları da taklit edebiliyordu. Lief'in hayal bile edemeyeceği kadar kötü ve güçlüydü.

Kral Endon'un başdanışmanı Prandine böyle bir şeydi. Lief bundan emindi. Prandine'in görüntüsünü alan Fallow, Gölgelerin Efendisi'nin işini onun bıraktığı yerden devralmıştı.

Lief huzursuzca döndü. Kraliçe Sharn, saray kulesinin penceresinden ittiğinde Prandine yere düşüp parçalanmıştı. Üçüncü Seviye Ol'lar mükemmelliklerinin karşılığını ödemişlerdi. İnsanlar gibi ölebiliyorlardı.

Gözlerini kapadı ve zihnini boşaltmaya çalıştı. Rüya Pınarı'na kendini teslim etme zamanı gelmişti. Fallow'un dünyasını ziyaret edecekti.

*

Beyaz duvarlar sağlam ve ışıl ışıldı. Bir lıkırtı, fokurdama sesi vardı. Bir köşede ince uzun biri -Fallow- kemikli kollarını yukarı kaldırmış bir şekilde mide bulandırıcı bir yeşil ışığın içinde titriyordu. Ağzı bir kurukafanın çenesi gibi açılmış, köşeleri köpük doluydu. Gözleri geriye kaydığından korkunç, parıldayan beyazları görünüyordu.

Lief duyulmayacağını bilmesine rağmen korkunç bir çığlık salıverdi. Midesi kalktı ama başını çevirmedi.

Güm! Güm! Güm!

Büyük bir kalbin atışına benzeyen ses odada yankılandığında Lief hızla yerinden fırladı.

Yeşil ışık yok oldu. Fallow'un uzun kolları yana düştü. Başı da öne.

Güm! Güm! Güm!

Lief elleriyle kulaklarını kapatsa da dayanılmaz ses yine içinde titreyip zihnini doldurdu ve dişlerini takırdattı. Sanki onu zorluyordu. Sanki kendine çağırıyordu. Kaynağını bulmak için çılgınca odayı aradı.

Sonra onu gördü. Odanın ortasında küçük bir masa vardı. Bu, diğer masalara benziyordu, tabii ki kalın ve eğri cam yüzeyini ve su gibi hareket edişini saymazsak... Lief ona doğru çekildiğini hissediyordu. Hareket eden yüzeye bakmak, çağrıya cevap vermek arzusu karşı konulmaz bir boyuttaydı.

Ne varki nefes nefese kalmış olan Fallow köşesinden tökezleyerek ilerlerken kolunun yeninden bir kumaş parçası çıkardı. Yüzünü çabucak silip masaya doğru sendeledi ve üzerine eğildi, gözlerini dalgalanan yüzeye dikti.

Ses azalıp belirsizleşti. Dalgalanma dumanlı bir şekilde grileşirken kenarı kırmızılaştı. Gri ve kırmızı sisin derinliklerinde boş bir karanlık vardı.

Fallow daha da eğildi. Karanlıktan bir ses yılan gibi tısladı. Ölümcül derecede sakindi.

"Fallow."

"Evet efendim." Fallow titredi, ağzında hâlâ eriyen köpük izleri vardı.

"Sana olan güvenimi kötüye mi kullanıyorsun?"

"Hayır efendim."

"Sürgündeyken hoşlandığın için sana Lumin verildi. Ama eğer onun yüzünden görevlerini ihmal edersen elinden alınacak."

Fallow'un gözleri aniden yeşil ışığın aktığı köşeye gitti, sonra tekrar masanın yüzeyine döndü. "Görevlerimi ihmal etmeyeceğim efendim." diye sızlandı.

"O zaman söyle bakalım, benim için ne haberlerin var? Demirci Jarred en sonunda itiraf etti mi?"

İçi burkulan Lief korku dolu bir acıyla ellerini kavuşturdu.

"Hayır efendim." dedi Fallow. "Sanırım..."

"Yanında biri mi var köle?" diye ses aniden yılan gibi tısladı.

Şaşıran Fallow olduğu yerde dönüp odayı araştırdı. Donuk bakışları, yanında kımıldamadan duran Lief'in yanından gözlerini bile kırpmadan geçti.

"Hayır efendim." diye fısıldadı. "Nasıl olabilir ki? Emrettiğiniz gibi bu odaya benim dışımda hiç kimse giremez."

"Ben... bir şey hissettim." Girdaplar yapan gölgelerin ortasındaki karanlık, dev bir göz bebeğinin büyümesi gibi büyüdü.

Lief taş gibi kıpırdamadan durdu, zihnini boşaltmaya çalışırken nefesini tutuyordu. Gölgelerin Efendisi her an onu hissedebilirdi. Kötü bir zihin odayı araştırıp onu bulmaya çalışıyordu. Lief, onun kötülüğünü hissedebiliyordu.

"Burada... burada hiç kimse yok." Fallow'u sinmiş, o zalim dudakları titrerken görmek ne kadar tuhaftı.

"Peki. Devam et."

"Ben... demircinin gerçekten hiçbir şey bilmediğini düşünmeye başladım." diye kekeledi Fallow. "Açlık ve işkence bir sonuç vermedi. Karısını kör etme ya da öldürme tehdidi bile konuşmasını sağlamadı."

"Ya karısı?"

"O kesinlikle kocasından daha güçlü. İşkencecilerine duyduğu öfkeye karşın işe yarayacak hiçbir şey söylemiyor."

Anne! Lief yanaklarından sıcak yaşların süzüldüğünü hissetti. Onları silmeye kalkışmadı. Kaskatı durup zihniyle kalbinin bağlantısını kesmeye çalıştı.

"O zaman seni aptal yerine koymuşlar Fallow." diye karanlıktan fısıldadı o ses. "Çünkü onlar yaptıklarından şüphe ettiğimiz her şeyi yaptılar. Oğulları o üçlüden biri. Buna hiç şüphe yok."

Fallow ağzı bir karış açık kalakaldı. "Oğulları kralla iş birliğimi yapıyor? Ama bunu söylediğimde demirci güldü! O gülüşün gerçek olduğuna yemin edebilirim."

"Öyleydi. O gençle beraber yolculuk eden Endon değil, Barda adındaki bir saray muhafızı. Jarred'in seninle eğlenmesine şaşmamak lazım."

Fallow'un yüzü öfkeden çarpıldı. "Bunu ödeyecek!" diye çatlak bir sesle konuştu. "O kadın da. Hiç doğmamış olmayı dileyecekler! Ben..."

"Sen *hiçbir şey* yapmayacaksın!" Ses buz gibiydi. Fallow bir anda kaskatı kesildi.

"Belki de bu köylülerin arasında çok uzun zamandır yaşıyorsun Fallow ve onlar gibi düşünmeye başladın. Belki de fazla Lumin kullanmak sana verdiğim beyni zayıflattı."

"Hayır efendim. Hayır!"

"O zaman beni dinle. Ben seni, sadece benim isteklerimi yapman için yarattım. Sana söylediklerimi aynen yapacaksın. Demirci ve karısına dokunma. Onlara ihtiyacım var. Yaşadıkları sürece onları o genç adama karşı kullanabiliriz. Onlar öldüğünde gencin üstünde hiçbir etkimiz kalmaz."

"Onların yerine geçen varlıklar..."

"Büyük topaz onda. Bu dünyadan ayrıldıkları anda sefil ölülerinin ruhları ona görünecek. Onların kılığına giren Ol'lar onu kandıramayacaklar."

Bir sessizlik oldu. Sonra Fallow konuştu.

"Üçünün şu anda nerede olduğunu sorabilir miyim efendim?"

"Onların izini kaybettik. Şimdilik."

"Ama ben sanıyordum ki siz..."

"Seni ilgilendirmeyen şeyleri düşünme Fallow! Merak insanlar içindir, senin gibiler için değil. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim. Ama ben bunu kendim için sormuyordum... sizin planlarınız için. Üçü belki mucizevi bir şekilde kemeri eski hâline getirmişlerdir. Ve bu... sizi kızdıracaktır."

Bu sözlerinde samimiydi ama Lief aşağı bakan gözlerde küçük de olsa bir isyan kıvılcımı gördüğünü sandı.

Belki Gölgelerin Efendisi de bunu görmüştü, çünkü grinin kenarında dalgalanan kırmızılık alev almış gibi göründü ve fısıldayan seste kurnaz bir ton belirdi.

"Benim birçok planım var Fallow. Biri başarılı olmazsa diğeri olacak. Eğer emirlerimi aynen uygularsan eninde sonunda o gencin annesi ve babasıyla ne istersen yapacaksın . Tabii üstündekileri kaldırıp saklandığı yerden çıkarsa Endon'a da."

Lief'in sırtı baştan aşağı ürperdi.

"Ya üçlü?" diye açgözlü bir şekilde sordu Fallow.

Uzun ve alçak sesli bir kahkaha geldi. Kırmızı dalgalanma daha da koyulaştı.

"Hayır. Üçü benim olacak Fallow."

*

Lief uyandığında kalbi güm güm atıyordu, midesinde kocaman bir düğüm ve ağzında acı bir tat vardı. Korku ve ıstırabın tadı.

Ne kadar süre uyuduğundan emin değildi. Ay ışığı hâlâ bulutların arasından soluk bir şekilde süzülüyor, geceyi loş, esrarengiz pırıltısıyla dolduruyordu. Lief kalp atışları düzelene kadar kımıldamadan yattı. Sonra, sessizce Barda ve Jasmine'i uyandırdı.

İkisi de bu tür durumlara alışıktılar. Anında uyandılar ve silahlarına uzandılar.

"Hayır! Tehlike yok." diye fısıldadı Lief. "Uykunuzu böldüğüm için özür dilerim ama sizinle konuşmam gerekiyor."

"Bir şey mi öğrendin?" diye fısıldadı Jasmine otururken.

Lief başıyla onayladı. Ecel ve Dain'in yattıkları yere bir göz attı. Sesini daha da alçaltarak gördüklerini ve duyduklarını anlattı. Sesindeki titremeye hâkim olmak için dudaklarını ısırıp kendini konuşmaya zorladı.

Arkadaşları konuşması bitene kadar onu dinlediler.

"Demek eline düşeceğimizi umuyor." diye mırıldandı Barda. "Zamanı gelince bu konuyla ilgileneceğiz."

Lief ona bir göz attı. İri yarı adam yumruklarını sıkmıştı. Yüzü acı ve öfke doluydu.

Jasmine elini Lief'in koluna koydu. "En azından annenle babanın şu an için güvende olduğunu biliyoruz Lief." dedi yavaşça. "Ecel artık alay etmekten vazgeçecek çünkü biz haklıydık. Gölgelerin Efendisi nerede olduğumuzdan emin değil."

Barda başıyla onayladı. "Endon, Sharn ve çocuklarının da nerede olduğunu kesin olarak bilmiyor. Bizim onu vârise götüreceğimizi sanıyor."

Lief'in midesi bulanıyordu. "Ve belki de götüreceğiz." diye fısıldadı. "Öğrendiklerimizin ne anlama geldiğini görmüyor musunuz?"

İkisi de boş boş ona baktılar. Lief yutkundu ve devam etti. "Gölgelerin Efendisi senin kim olduğunu öğrendi Barda. Benimkini de biliyor. Bu nasıl olabilir? Olamaz ama..."

"Direniş kalesinde bir casus varsa olur!" diye fısıldadı Jasmine. Aniden gerçeği fark etti. "Çünkü kalede akrobat Jinks, Barda'nın adını herkese açıkladı. Biz tutukluyken Dain'in Lief'in

ve benim adımı söylediğine de hiç şüphe yok. Bunun getireceği zararları görmemiştir."

Lief dudaklarını ısırdı. "Ve birisi... kaledeki birisi Gölgelerin Efendisi'yle bağlantı kurdu. Dain bize Ecel'in son direnişte bir casus olduğundan şüphelendiğini söyledi. Duyduklarım da bunu ispatlıyor."

"Glock!" diye tiksintiyle fısıldadı Jasmine.

"Ya da Jinks." diye mırıldandı Barda. "Herkes olabilir."

"Evet." dedi Lief. Uyuyan Dain ve Ecel'e bir göz attı. "Herkes olabilir."

3

ŞÜPHE

Üç arkadaş sessizce eşyalarını topladılar ve kamp yerinden gizlice uzaklaştılar. Birkaç saniye sonra, dereden vadinin sonuna doğru yürüyorlardı. Tırmanarak kaçmaya çalışmanın aptallık olacağını biliyorlardı. Uçurum çok dik ve gevşek taşlar yüzünden çok kaygandı.

Ağaçların altı soğuk ve loştu. Tora'lılar her yere yaptıkları barınakların altında uyuyorlardı.

Uyandıklarında bizim gittiğimizi görünce ne düşünecekler, diye içinden geçirdi Lief. Ama kaçmak dışında bir seçenekleri yoktu. Zeean'ın tavsiyesini dinleyip kıymetli sırlarını dostluklarından artık emin olmadıkları iki kişiye açıklamışlardı.

Lief daha dikkatli davranmadığı için şimdi fazlasıyla pişmandı.

Bilemeyiz, diye fısıldamıştı Zeean, Fardeep vadideki ziyaretçilerin dost mu düşman mı olduklarını sorduğunda.

Tora'lılar, Dain ve Ecel'in iyi mi yoksa kötü mü olduklarını niçin söyleyemiyorlardı? Bunun nedeni kesinlikle zihinlerini

perdeleme konusunda yetenekli olmalarıydı. Aslında bu tamamen masum bir alışkanlık da olabilirdi ama...

Birçok planım var...

Bu kötü fısıltı Lief'in zihnini karanlık bir sis gibi kapladı.

İleriye doğru baktı ve neredeyse vadinin sonuna geldiklerini fark etti. Kayalık uçurumların arasındaki boşluk yaklaşıyordu. Ecel ve Dain'in geldikleri dar geçide ulaşmak üzereydiler.

"Vadinin girişinde bir şey var." diye fısıldadı Jasmine. "Bir şey yolumuzu engelliyor."

Şimdi Lief de derenin ortasında duran geniş şeyi görebiliyordu. Sessizce yaklaştıklarında bunun bir araba olduğunu fark etti. Sürücü koltuğunda, battaniyeye sarılı, hafif hafif horlayan bir adam vardı.

"Steven." diye fısıldadı Barda. "Dain ve Ecel'le gelmiş olmalı. Belli bir süre içinde geri dönmezlerse onları bulmak için vadiye gireceğinden hiç şüphe yok."

Karavan şeklindeki araba önlerinde duruyordu. Arka kapıları uçurum kenarındaki duvarlardan birine sertçe dayanmıştı. Diğer ucundan, tam Steven'ın burnunun dibinden geçmeleri gerekiyordu. O hâlâ battaniyesinin altında hafifçe horluyordu. Kesinlikle uyanmazdı!

İlerlemeye başladılar. *Bir adım, iki...*

Şimdi neredeyse arabanın karşısındaydılar.

Üç adım, dört...

Horlama durdu. Lief sürücü koltuğundaki battaniye sarınmış kişiye baktı. Sessizdi ve kesinlikle kımıldamıyordu. Hem de hiç kımıldamıyordu.

Lief buz gibi olduğunu hissetti. Sonra aniden, korkunç bir homurtu yükseldi ve içindeki kişi şişiyormuş, büyüklüğü iki katına çıkıyormuş gibi battaniye havalanmaya başladı.

"İşte!" Ağaçlardan bir ses geldi. Lief olduğu yerde döndü ve Ecel'in kendilerine doğru gürültüyle geldiğini gördü.

Arabanın sürücü koltuğunda bir şey dev bir hayvan gibi hırladı. Azgın, şiddetli nefes alışların sesi arttı, arttı...

"Nevets, geri dön!" diye bağırdı Ecel. "Ben Ecel'im! Tehlike yok!" Lief, Barda ve Jasmine'i sertçe ağaçların arasına itti.

"Tehlike yok!" diye tekrar bağırdı.

Homurtu yavaş yavaş hafifleyip yok oldu. Lief gözlerini tekrar arabaya odaklayabildiğinde battaniyenin altındaki cüsse eski büyüklüğüne dönmüş, sanki tekrar uykuya dalmıştı.

Ecel, üç arkadaşı geldiği yola dönmek için itelemeye başladı. "Siz ne oyun oynadığınızı sanıyorsunuz?" diye öfkeyle fısıldadı. "Ölmek mi istiyorsunuz? Eğer uyanıp sizin gittiğinizi görmemiş olsaydım..."

"Yavru canavarını vadiyi korumak için diktiğini nereden bilebilirdik?" diye aynı şiddette karşılık verdi Jasmine.

"Ayrıca istediğimizi yapmakta özgür değil miyiz?" Lief öfke ve şaşkınlıktan köpürüyordu.

Ecel'in gözleri kısıldı. Sonra olduğu yerde döndü ve dereden aşağıya doğru yürümeye başladı.

"Şimdilik vadide kalmanızı öneriyorum." diye omzunun üstünden seslendi. "Ben bile bir iki saat Steven'ı telaşlandırma riskini göze alamam. Hem Zeean ve Peel sizi görmeye çok istekliler. Sanki size söyleyecekleri bir şey var."

*

Üç arkadaş tekrar açıklığa geldiklerinde, şafak söküyordu. Zeean, Peel, Fardeep ve Dain küçük bir ateşin etrafında toplanmış, Fardeep'in kovanlarından gelen balların damladığı sıcak keklerden oluşan bir kahvaltıyı paylaşıyorlardı. Üç arkadaş Ecel'le beraber yaklaşırlarken başlarını kaldırıp baktılar ama hiç soru sormadılar.

Belki de cevap alamayacaklarını biliyorlar, diye düşündü Lief. Ateşin yanında Barda ve Jasmine'le beraber yerini alan Lief, karmakarışık duygular içindeydi: geri dönmenin küskünlüğü, Tora'lıların ne söyleyeceğinin merakı, Ecel ve Dain tarafından duyulup duyulmadığını düşünmenin sinir bozukluğu. Ama Ecel onları Nevets'ten kurtarmıştı. Bunun anlamı...

"Geri geldiğinize sevindik." dedi Zeean. Kek tabağını yeni gelenlere itti. "Sizinle konuşmamız gereken bir fikrimiz var."

Durakladı. Lief, Barda ve Jasmine'in Ecel ve Dain'e baktığını görünce kaşları çatıldı.

Lief belindeki kemeri kavradı. Ametistin sakinliği ve elmasın gücü içini doldurdu. Ve aniden ne yapması gerektiğini anladı. Kendisi ve arkadaşlarının müttefikleriyle ilgili hiçbir şüpheleri yokmuş gibi davranmaları gerekiyordu. Rüyadan edinilen bilgiler her ne pahasına olursa olsun saklanmalıydı. Bu onların gücü olacaktı.

Zeean'a gülümsedi ve öylesine uzanıp bir kek aldı. Kadın rahatlamış gibi görünüyordu, tekrar konuşmaya başladı.

"Babam sana kemerin seni vârise götüreceğini söyledi, Lief. Ama o sadece okuduğunu biliyor ve belki tüm bunlar asıl bilinmesi gerekenler değil."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Lief kaşlarını çatarak. Kekten bir ısırık aldı. Sıcak ve tatlıydı.

"O kitap, yani Deltora Kemeri... bir tarih kitabı, tavsiye kitabı değil." dedi sabırsızca Peel. "Yazarı, günün birinde kemerden mücevherlerin çıkarılacağını önceden göremez ve böyle bir durumda ne yapılacağını bilemez."

"Kemer büyük bir sır ve büyüsü olan bir şey." diye ekledi Zeean. "Mücevherler yerlerine kondu. Ama belki bu yeterli değil."

Grubun dışından sıkıntılı bir ses yükseldi. Dain sanki konuşmak ister gibi öne eğildi.

"Dain?" dedi Zeean.

Dain her zaman dikkatler kendisine çevrildiğinde yaptığı gibi kızardı. "Ben... kemerin nasıl yapıldığının hikâyesini düşünüyordum." diye kekeledi. "Ve sonra olanları."

Susup Ecel'e bir göz attı.

"Evet?" diye cesaretlendirerek zorladı Zeean. Gözlerinden ilgisi okunuyordu. Lief'in teni karıncalanmaya başladı. Önemli bir şeyin kıyısında olduğunu hissediyordu.

Deltora Kemeri'nin bir nüshasını çıkardı ve sayfalarını karıştırdı. Birkaç saniye içinde aradığını buldu: Demirci Adin'in yedi klanı, mücevherlerini kemerde birleştirmek için nasıl ikna ettiğini anlatan bölüm.

✢ Klanlar önce ona ihtiyatlı yaklaştılar ama tek başlarına ülkelerini korumak neredeyse imkânsız olduğundan bu teklifi kabul ettiler. Kemere eklenen her mücevher, onu veren klanı güçlendirdi. Ama insanlar güçlerini gizlediler ve zamanının gelmesini sabırla beklediler.

✢ Ve sonunda kemer tamamlanıp Adin onu beline taktığında güneş gibi parladı. Sonra bütün klanlar arkasında birleşip büyük bir ordu oluşturdu ve beraberce düşmanı ülkelerinden kovdular.

Kitapta yazılanları yavaşça okudu.

"Zafer sadece kemere değil, aynı zamanda yedi klanın birleşmesine ve Adin'e olan sadakatlerine de bağlıydı." dedi yavaşça Peel, okuma bittiğinde. "Sen de böyle mi düşünüyorsun Dain?"

Dain başıyla onayladı. Ecel meraklı bir şekilde ona baktı.

"Sen oldukça büyük bir bilginmişsin Dain." dedi alay edercesine. "Bir çiftçinin oğlu nasıl olur da Deltora tarihi hakkında bu kadar çok şey öğrenebilir?"

Dain biraz ürkse de sinmedi. "Bana bunu annemle babam öğretti." dedi sakince. "Deltora'nın bir gün kurtulacağına dair umutlarını asla kaybetmediler. Onun öyküsünün asla unutulmaması gerektiğini söylediler."

Ecel omuzlarını silkip arkasını döndü ama Lief o kara gözlerde küçük de olsa bir pırıltı gördüğünü sandı. Bu öfke miydi? Pişmanlık mı? Yoksa başka bir şey mi?

"Annenle baban çok bilgeymiş Dain." dedi Zeean. "Annen, Tora'lıydı, değil mi? Adı neydi?"

Dain şaşırmıştı. "Adı Rhans." dedi. Bunu öyle yavaş söylemişti ki Lief onu zorlukla duyabildi. "*Neydi* değil, *ne*. Niçin ondan ölüymüş gibi bahsediyorsun?"

Zeean sıkılmıştı. "Özür dilerim." dedi. "Öyle demek istememiştim..."

"Demek yedi klan Adin ve kemerin altında birleştiler." diye homurdandı Barda. "Bu bizim için neden önemli?"

"Kim bilir?" diye mırıldandı Ecel. Ayağa kalktı ve gruptan uzaklaştı. Dain çaresizlik içinde Lief'e baktı.

"Yolculuğunda yardım görmüş olmalısın Lief." dedi alçak bir sesle. "Deltora'da Gölgelerin Efendisi'ne başkaldırmak isteyen pek çok insanla karşılaştın. Onlar kesinlikle sana tekrar yardım edeceklerdir. Sana yardım..." Ecel'e bir göz attı onu düş kırıklığına uğratmaktan korkuyor gibiydi.

Lief derin bir nefes aldı. "Bence Dain'in Deltora'yı birleştirme fikri kemerin büyüsünün bir parçası." dedi. "Dain yedi klanı tekrar bir araya getirmemiz gerektiğini düşünüyor."

4

YEDİ KALAN

Jasmine sessizliği bozan ilk kişi oldu. "Ama yedi klan eskiden vardı... ya da bana öyle anlatıldı." dedi. "Ama artık çoktan yok oldular."

"Hayır, olmadılar." dedi Zeean. "Deltora'da birçok kişi hangi klandan geldiğini kesinlikle bilmiyor. Mücevherleri topaz olan Del klanı çok geniş bir alana yayıldı. Diğer klanlar da aynı şeyi yaptılar."

"Ama bazı klanlar hiç değişmediler." diye araya girdi Peel. "Mesela Tora'lılar. Ve Korkunç Gnome'lar."

"Korkunç Gnome'lar yedi klandan biri miydi?" Lief'in kalbi hızla atmaya başladı.

"Tabii ki." diye başıyla onayladı Zeean. "Büyük zümrüt Gnome'ların tılsımıydı."

Lief şaşkın bir şekilde başını salladı. Fa-Glin ve Gla-Thon bu konuda hiçbir şey söylememiştiler. Bunu biliyorlar mıydı?

Belki de doğru zaman gelene kadar sessiz kalmaya karar vermişlerdi?

Lief, cebindeki Gnome'ların veda hediyesini yoklayıp Boolong tahtasından küçük kutuyu çıkardı ve açtı. "Eğer bunu yollarsak Gnome'lar geleceklerdir." dedi sakince. Hepsi altın ok ucuna huşu içinde bakıyorlardı.

"Kesinlikle oldukça güçlü dostların var." diye fısıldadı Peel.

"Şimdi elimizde üç klan var." dedi Fardeep kendinden memnun bir şekilde. "Ya diğerleri?"

"Ralad'lar kadim bir ırk!" diye bağırdı Barda. "Onlar da belki..."

"Evet." diye onayladı Zeean. "Onları tanıyor musunuz?"

"İçlerinden biri, yani Manus, Gözyaşı Gölü'nde yakutu bulmak için bize yardım etti." dedi Barda. "Yakut Ralad'ların taşı olmalı!"

Lief tekrar ceketini aradı, bu kez kalem ve kâğıt için.

"Ya D'Or halkı?" diye sordu Jasmine.

"Onların ataları Deltora'ya denizin ötesinden geldiler." diye omzunun üstünden seslendi Ecel. "Çok önceleri, hatta Adin ve yedi klandan bile önce."

Demek o da dinliyor, diye düşündü Lief. Bunun aptallık olduğunu düşünüyor ama yine de çekip gidemiyor. Bu sırada yapmakta olduğu listeyi doldurmaya başladı.

"Ovalılar başka bir klan." dedi Zeean. "Onların mücevheri opal. Sonra Mere klanı var, Yukarı Geniş ve ötesinde..."

"Onların tılsımı da Lapis-lazurit!" dedi bir şeyler yazmakta olan Lief.

Zeean başıyla onayladı. "Yedinin sonuncusu, bu bölgelerde yaşayan Jalis'ler. Bütün klanların en vahşisi ve en savaşçısı onlardı. Mücevherleri elmastı."

Lief listesini kaldırdı.

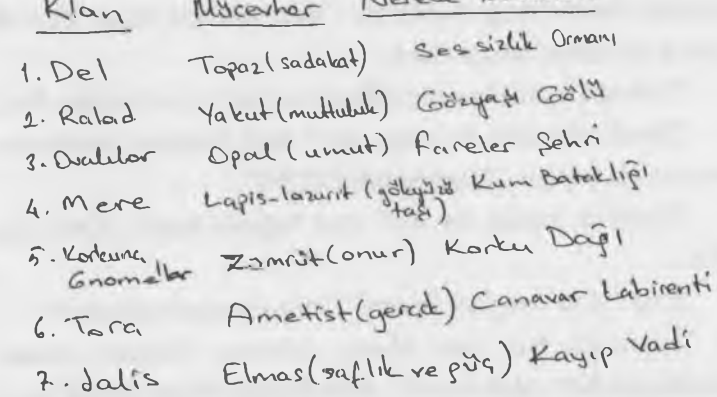

"Bütün görevimiz boyunca yönlendirildiğimizi hissettim." dedi Lief. "Şimdi bundan eminim. Bütün klanların üyeleriyle buluşmamız gerekiyor."

"Sonuncusu hariç– Jalis." dedi Jasmine. "Yol boyunca buraya gelene kadar hiç kimseye rastlamadık."

"Görecek kimse yok." dedi Ecel, onlara doğru dönerek. "Gölgelerin Efendisi geldiğinde, Jalis'ler topraklarını kahramanca savundu. Ama onların bile Gri Muhafızlar karşısında hiçbir şansları yoktu. Hepsi öldürüldü... çocukları bile. Sadece birkaç kişi kaçabildi."

"Demek sen de biraz tarih biliyorsun Ecel." dedi Jasmine.

Ecel kaşlarını çattı. "Bir Jalis ordusu toplama umudunuz varsa fazlasıyla düş kırıklığına uğrayacağınızdan emin olacak kadar."

"Biz ordu istemiyoruz." dedi Zeean. "Ordular kolayca yok edilebilir. Bizim sadece, ellerini kemerin üstüne koyup Del-

tora'ya sadakat yeminlerini tazeleyecek, bir zamanlar herkesin iyiliği için tılsımlarının birleşmesine izin veren klanların gerçek torunlarından yedi kişiye ihtiyacımız var."

"Evet!" diye bağırdı Lief, büyük bir coşkuyla. Umutları tazelenmişti.

Dain hiçbir şey söylemedi ama gözleri parıldıyordu.

"Elimizde sürüyle Tora'lı var." dedi Barda. "Lief ve ben Del'liyiz. Ralad'ları ve Korkunç Gnome'ları da tanıyoruz. Ama ya Ovalılar? Mere halkı? Bırakın..."

"Ben Mere klanındanım." dedi sakince Fardeep. Bütün gözler ona dönerken başını kaldırdı. "Rithmere, Adin zamanından öncesinden beri ailemin memleketiydi."

"Ya Ovalılar?" diye sordu Peel.

"Yofarre halkı Ovalılar klanından geliyor olmalı." diye mırıldandı Jasmine. "Aralarında bir arkadaşımız var... Tira..."

Barda başını iki yana salladı. "Tira eğer Yofarre'den kaçmaya kalkarsa kesin öldürülür." dedi. "Dain? Baban Ovalılardan olabilir mi?"

"Hayır." dedi kısık bir sesle Dain. "Bizim çiftliğimiz doğuda, buraya yakındı. Babamın ailesi Del'den. Ama..." Yalvarırcasına Ecel'e baktı. Ecel iç çekti, grubun yanına geri döndü ve bitkin bir iniltiyle oturdu.

"Kaderin sana yardım ettiğini söyledin." dedi Lief'e. "Böyle şeylere pek inanmam ama yakınında Ovalılardan biri var. Ailesi... sıra dışı ama yine de Ovalılardan. Yardımcı olmak isteyeceğinden eminim. O... ve kardeşinin."

Lief'in içi bir tuhaf oldu. "Steven mı?" diye yavaşça sordu.

Ecel'in yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Ve Nevets. Çünkü biri olmadan diğeri olmaz."

"Böylesi daha iyi!" dedi içten bir şekilde Fardeep.

Barda, Lief ve Jasmine birbirlerine baktılar. Bundan hiç de emin değillerdi ama Fardeep konuşmaya devam ediyordu. "Şimdi geriye kalan, bir Jalis bulmak." dedi.

Zeean, Ecel'e döndü. "Sanırım sen bunun için de bize yardımcı olabilirsin." dedi kurnazca. "Sanırım Jalis öyküsünü sana tanıdığın biri anlattı. Kaçan Jalis'lerden biri. Öyle değil mi?"

Ecel'in gülümsemesi yayıldı. "Kesinlikle öyle." diye mırıldandı. "Ve eğer onu istiyorsanız sizin olacak. Gelişmelere neşe katacağından hiç kuşkum yok. En az Steven kadar."

"Öyle mi?" diye sordu Fardee sevinerek.

"Ah, evet. O çok çekici bir adamdır." dedi Ecel. "Glock adında çekici bir adam."

Barda, Lief ve Jasmine dehşet içinde bağırdılar.

"Glock'u yanımıza alamayız!" diye çıkıştı Jasmine.

"O zaman bir Jalis'iniz olamaz." dedi Ecel. "Glock benim gördüğüm tek Jalis. Korkarım diğerleri kaçarken ölmüş. Glock da öyle olduğuna inanıyor."

"Bu durumda, Glock neye benzerse benzesin, ondan bize katılmasını isteyeceğiz." dedi sakince Zeean. "O nerede şimdi?"

Ecel derin bir nefes verdi. "Del yakınındaki bir direniş kalesi olan Withick Mire'da. Daha önce bulunduğu yerde sorun çıkarıyordu. Withick Mire daha... kapalı."

"Böylece yedi olduk." dedi Zeean. "Şimdi, Ecel sen bile kaderin bize yardım ettiğini kabul etmek zorundasın."

Ecel'in yüzündeki çizgiler derinleşti. Sonra, bir karara varmış gibi, "Bir keresinde doğru an geldiğinde hep beraber Deltora için savaşmaya katılacağımızı söylemiştin." dedi Barda'ya. "Göründüğü kadarıyla o an geldi. Belki benim istediğim şekilde değil ama..."

"Belki senin yardımını bile istemiyoruz!" diye atıldı Jasmine. "Bunu hiç düşündün mü?"

"Düşündüğümü söyleyemem." diye mırıldandı Ecel. "Bu kadar aptal olacağınızı sanmıyorum."

"Kesinlikle değiliz." dedi Barda, kaşlarını Jasmine'e doğru çatıp susması için onu uyardı.

Ecel'in dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "O zaman hadi plan yapalım." dedi. "Önce Raladin'lere ve Korku Dağı'na gizli mesajlar yollanmalı."

"Nasıl?" diye sordu Jasmine.

"Bunu bana bırakın." dedi Ecel. "Direniş'in de işe yarar dostları var. Toplantının Withick Mire'da olmasını öneriyorum."

Lief kaygılanmıştı. Ecel niçin kendilerinin Del'e ve oradaki en büyük tehlikeye böylesine yakın olmalarını istiyordu?

Çünkü Withick Mire bir Direniş kalesi, diye fısıldadı kuşkunun sesi. *Çünkü orada Ecel'in sözü kanun yerine geçiyor.*

Göründüğü kadarıyla Barda da kuşkulanmıştı. "Niçin Withick Mire?" diye açıkça sordu.

Ecel içini çekti. "Eğer vârisi bulamazsak bütün bunlar boşa gidecekmiş gibi görünüyor." dedi. "Olası bir gizlenme yerine ne kadar yakın olursak o kadar iyi. Endon ve Sharn, Del'den Tora'ya yolculuk yapıyorlardı ama Tora'lıların sığınmalarına ret cevabını veren mesajı aldıklarında çok uzaklaşmış olamazlardı. Sanırım öyle bir mesaj yollandı, değil mi?"

Zeean ve Peel başlarıyla onayladılar. Yüzlerinde Tora'nın yeminini bozduğunun tüm ayrıntılarıyla hatırlandığı belli oluyordu.

Ama Ecel'in duygularla harcayacak zamanı yoktu. "Krallık tehlikelerle doluydu." diye devam etti. "Kraliçe çocuk bekliyordu. Bu durumda, çiftin yakınlarda... Del'le Kayıp Vadi arasında bir yere saklanmış olması büyük olasılık."

Lief'in sırtı baştan aşağı ürperdi. Görevleri onlara büyük bir daire çizdirmiş, büyük olasılıkla vârisin bulunacağı yere getirmişti. Del'in batısında bir yer. Endon ve Sharn'ın fark edilmeden çocuklarını büyütebilecekleri sakin bir yer.

Aklının köşesinde bir yerde bir şey kımıldadı. Duyduğu çok eski olmayan bir şeyin hatırası. Şimdi tam olarak ne olduğunu çıkaramıyordu...

"Ama burada kalmak kesinlikle daha iyi." diye karşı çıktı Fardeep. "Eğer Lief, Barda ve Jasmine gizlendikleri yerden çıkarlarsa Gölgelerin Efendisi'nin dikkatini çekeceklerdir."

"Steven'ın arabasında gizlenerek yolculuk edebiliriz." dedi Jasmine. Bunu söylerken adeta yerinde duramıyordu. "Hem, Ecel'in şüphelerine rağmen Gölgelerin Efendisi'nin dikkatini batıya verdiğinden eminiz."

"Belki bundan kesinlikle emin olabiliriz." Ecel, Peel'e doğru döndü. "Sen aşağı yukarı Barda'nın boylarındasın. Ve halkın arasında bu iki gence benzeyen iki kişi vardır." dedi, Lief ve Jasmine'i göstererek.

Peel sessizce başıyla onayladı. Kaşlarını kaldırdı.

"Bir yere ihtiyacımız var." diye açıkladı Ecel. "Kendilerini Tor Nehri'nin yakınlarında göstermeleri için. Bir kız, bir erkek ve bir adamla yanlarında uçan siyah bir kuş. Steven gerekli kıyafetleri bulacaktır..."

"Hayır! Bu çok tehlikeli!" diye bağırdı Jasmine.

"Tehlikeyle karşılaşması gereken tek kişi sizler misiniz?" diye nazikçe sordu Peel. "Çok zekice bir plan bu. Tora'lılar da bu plana uyar. Eğer sürgünde yaşamak zorundaysak, en azından buna neden olan büyük hatayı onarmaya çalışmalıyız."

"Bir gün Tora'ya geri dönebileceksiniz!" diye bağırdı Lief, kalbi parçalanmıştı. "Vârisin affediciliği kesinlikle bu laneti kaldıracaktır."

Zeean başını kaldırdı. "Belki." dedi ciddi bir şekilde. "Ama önce vâris bulunmalı. Ve biz kendimize düşeni yapacağız." Lief ve Jasmine'e dikkatlice baktı. "Arkadaşınız Steven'da böyle bir pelerin yoktur." dedi Lief'e. "Bu kumaş çok değerlidir. Tora'nın dokuma tezgâhlarından çıkmış olduğu belli. Nereden buldun?"

"Onu benim için annem yaptı." Lief pelerininin kumaşına dokundu.

Zeean'ın kaşları şaşkınlık içinde yukarı kalktı. Lief acıyla karışık küçük bir zevk hissetti. Annesinin yeteneğinden duyduğu gurur, onun için duyduğu korku.

*

Günün geri kalanı bir hayal gibi geçti. Lief sonradan düşündüğünde sadece bazı resimler hatırladı.

Dain'in hızla Steven'ı getirmeye gidişi, Fardeep'in yiyecek toplaması, yem olarak seçilen Kris ve Lauran adlı iki Tora'lının coşkulu yüzleri; Lauran'ın Jasmine'e benzemek için ipek gibi saçlarını kıvırcıklaştırıp darmadağın etmesi, Kris'in uzun siyah saçlarını Lief'inkine uyacak şekilde kesmesi ve ağaçlarda sessizce bekleşen kara kuşlar...

Sonra Steven'ın arabası vadiden güçlükle ilerleyerek yaklaşıyor. Steven, Barda'nın yazdığı mesaja bakıp başıyla onaylıyor. Steven, Fardeep'in kovanlarının yanında tek başına oturmuş mırıldanarak toprağa bir şeyler çiziyor. Binlerce arı ağaç tepelerini örten sisin içinden yükselip hızla Geniş Nehir'e doğru gidiyorlar...

Akşamüstü. Açıklığa doğru üç kişi geliyor. Sakallı, iri yarı bir adam, uzun bir pelerin giymiş bir genç ve kolunda siyah kuş olan vahşi görünüşlü bir kız. Sanki aynaya bakmak gibi. Ecel tatmin olmuş bir şekilde başıyla onaylıyor. Gururlu ve dimdik

duran Zeean'ın gözleri korkudan kararmış. Peel, Kris ve Lauran tehlikeli yolculuklarına başlamadan önce gizlice aileleriyle kucaklaşıyor.

Gece. Havadaki rutubet yüzünden nefes almak zor. Uykuya ve rüyalara yavaşça geçiş. Umutsuz arayışın rüyaları. Koşamayan bacaklar. Bağlanmış eller ve gözler. Peçeli yüzler ve gülümseyen maskeler çıkıp kıpır kıpır iğrençlikleri ortaya çıkarıyor. Sonra hepsini saran, koyu kırmızı ve gri renkli sürünen bir kitle, ortasındaki koyu karanlık kötü bir nabız gibi atıyor.

Adeta onu çağırıyor.

5

MESAJLAR

Araba sert yolda sallanarak ilerledi. Arabanın içi loş ve karmakarışıktı. Saatler sonra Lief, Barda ve Jasmine çıngırdayan dizginleri, tıkırdayan tekerlekleri ve iki sesin şarkı söyleyişini dinlediler.

Casus bir Ol-io gördüm mü?
Ol-io, Ol-io.
Selam, titrek Ol-io!
Umurumda değilsin!

Bütün grubun bir arada yolculuk etmesinin fazla dikkat çekeceğine karar verilmişti. Dain, Ecel, Fardeep ve Zeean yürüyerek gidiyorlardı.

"Korumaya ihtiyaç duyarsanız Steven ve Nevet size fazla bile gelebilir." demişti Ecel.

Lief bunun doğru olduğuna emindi. Yine de iki kardeşin arabanın sürücü koltuğunda oturup şarkı söylüyor olması tüylerini diken diken ediyordu.

Eski bir asker olan Barda uyuma şansını değerlendirmişti. Bir halı yığınına dayanmış, sanki yumuşacık bir yataktaymış gibi rahatça uyuklamaya başlamıştı. Jasmine ise bunun aksine tamamen uyanıktı. Kree yanında eğilmiş, tüylerini kabartmıştı. Filli ceketinin içinde uyuyordu. Şarkı söyleyen sesler tekrar başladığında Jasmine kaşlarını çattı.

"Neşeli olmakta hiçbir sorun yok." diye mırıldandı. "Ama bu saçma şeyi söylemek zorundalar mı?"

Lief iç çekerek ona katıldı. İstemeye istemeye aptalca sözleri dinledi.

Durup nefes alma zamanı,
Ol-io, Ol-io.
İlerde ağaçlar var, gökyüzüyse tertemiz
Başka yok Ol-io!

Lief dimdik oturdu, gözleri fal taşı gibi açıldı. Aniden şarkının hiç de saçma olmadığını fark etmişti. Bütün yol boyunca Steven onlara mesaj yoluyordu.

"Yakında aşağı inip bacaklarımızı oynatabileceğiz." dedi neşeyle Jasmine'e. "İleride ağaçlar var. Ol ve Condor'lardan eser yok."

Jasmine ona dik dik baktı. Kaşlarını daha da çattı. Göründüğü kadarıyla onun aklını kaçırdığını düşünüyordu.

*

Çok uzaklarda, yüzü buruşmuş bir elma kadar kırmızı ve kırışık olan şişman, yaşlıca bir kadın, berrak suyun üstüne eğilmişti. Başının etrafında arılardan siyah bir bulut vardı.

Bu kadın dinliyordu. Eğildiği suda büyük, gümüşi balıklar duruyordu. Ağızlarından kabarcıklar çıkıyor, yüzeyde tuhaf şekiller oluşturuyordu.

En sonunda, kadın doğruldu ve döndü. Şalını omuzlarına yerleştirdi. Arılar etrafında döndü. Havada oluşturdukları şekiller sudaki kabarcıkla aynıydı.

"Tamam." dedi onlara. "Dersinizi iyi öğrenmişsiniz. Bu, güneydeki kardeşlerinizden balıklar vasıtasıyla size yollandı. Gidin, şimdi!"

Ve arılar vızıldayan siyah bir ok şeklinde uçup mesajı götürdüler.

*

Jinks, batıdaki direniş kalesinden çıkarken soğuk rüzgâr yüzünden titremeye başladı. Gökyüzü, mavinin üstüne yerleştirilmiş siyah benekler gibi görünen sürüyle siyah kuş hariç beraktı. Jinks elini gözlerine siper etti ve dikkatlice onlara baktı.

Kuş mu? Yoksa Ol mu? Ol'lar genelde bu kadar yüksekten uçmazlardı. Ama diğer taraftan sürü Korku Dağı'na doğru gidiyordu. Gerçek bir kuş oraya gider miydi?

Jinks aniden sürünün tam ortasında minnacık bir pırıltı gördü. Sanki güneş, parlak bir metalden yansımıştı. İyi de bir Ol ya da kuş ya da her neyse böyle bir şeyi niçin taşısındı ki?

Gözlerim beni yanıltıyor. Yorgun olmalıyım, diye düşündü Jinks. Esneyerek mağaraya döndü.

*

Satıcı Tom dükkânın yanındaki meyhanede Gri Muhafızlara servis yapıyordu.

"Son zamanlarda çok kalabalıksınız." dedi laf olsun diye. "Arkadaşlarınızdan bazıları daha dün buradaydı."

Muhafızlardan biri homurdanarak dolup taşan kupaya uzandı. "Batıya gitmeleri emredildi." dedi. "Başkalarına da. Biz kuzeydoğuda kalıyoruz. Asıl savaşı kaçıracağız."

"Savaş mı?" Diğer kupaları dağıtırken Tom'un ince uzun yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Senin çenen düştü, Teep 4." diye araya girdi ikinci muhafız.

Tom kaşlarını kaldırdı. "Yaşlı Tom'dan korkacak bir şey yok!" diye bağırdı. "O olsa olsa zavallı bir dükkâncı."

"Aynı zamanda zavallı bir meyhaneci de." diye homurdandı Teep 4. "Bu bira Muddlet gübresi gibi kokuyor."

Gürültülü kahkahalar arasında dükkânın çanı duyuldu. Tom müsaade istedi ve kapıya gidip arkasından kapadı. Dükkânda soğuğa karşı sıkıca giyinmiş bir adam ve kadın vardı.

"Selamlar! Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Tom.

Kadın tek kelime bile etmeden, tozlu tezgâha bir şey çizdi.

Tom tezgâhın altından bir paket çıkarırken işareti çaktırmadan sildi. "Sanırım siparişiniz bu." dedi. Paketi kadına verdi, sonra hızla meyhanenin kapısına bir göz attı.

"Haberlerim var." diye mırıldandı. Müşteriler ona doğru eğildi ve Tom hızla konuşmaya başladı.

*

Korku Dağı'nın tepelerinde, Gla-Thon bir siyah kuş sürüsünün yaklaşmakta olduğunu görünce yayına bir ok yerleştirdi.

Gnome'lar hâlâ dağın eteğine Gri Muhafızlar, Gölgediyar'a götürsünler diye dolu cam şişeler bırakıyorlardı. Ama şişelerin içindeki sıvı artık ölümcül zehir değil, su ve Boolong filizleriydi. Muhafızlar ancak onunla yapılan kabarcıkları kullandıklarında bunu anlayacaklardı.

Belki de, sonunda zamanı gelmişti. Siyah kuşlar, Korkunç Gnome'ların ihanetinin Gölgelerin Efendisi tarafından öğrenildiğinin ilk işareti olabilirdi.

Eğer öğleyse, biz hazırız, diye kasvetli bir şekilde düşündü Gla-Thon. Arkasında bir hışırtı duydu ve olduğu yerde döndü. Gelen Kin'lerin en küçüğü olan Prin'di.

"Kuşlar!" dedi nefes nefese Prin. "Siyah kuşlar..."

"Onları gördüm." diye homurdandı Gla-Thon.

Sürü şimdi daireler çizerek yaklaşıyordu. Gla-Thon yayını gerdi. Sonra kuşlardan biri diğerlerinden ayrıldı ve ona doğru dalışa geçti. Gagasındaki bir şey güneş ışığında altın gibi parıldadı.

Ve daha kuş konmadan, Gla-Thon bağırmaya başlamıştı. Bağırarak, işaretin geldiğini söylüyordu.

*

Manus, Raladin'in sebze tarlalarında çalışırken etrafına dolmuş olan sineklere vurmak için başını kaldırdı. Sonra bakakaldı.

Bunlar sinek değil arıydı. Etraf sanki onlarla dolmuştu. Manus olanları çatık kaşlarla izlerken, ağrıyan sırtını rahatlatmaya çalışıyordu.

Arılar tuhaf davranıyorlardı. Çiçeklerin etrafında dönmeyip havada vızıldıyorlardı. Bir araya gelip işaretler yapıyorlardı. Ve şekiller...

Manus'un ağzı bir karış açık kaldı. Elinden küreği düştü. Uzun, mavi-gri parmaklarıyla arıların siyahın üstünde yaptığı mavi şekilleri toprağa çizmeye başladı.

Manus geriye çekildi ve yazdığı şeyi okudu. Mesaj açıktı. "Bir kişi... arkadaşların yanına... yolculuk... çabuk. Özgürlük için!"

*

Günler geçerken arabanın içine tıkılmış olan Lief, Barda ve Jasmine için zaman daha da yavaş ilerliyordu. Steven'ın şarkıları sayesinde üstlerinden geçen Condor'ları ve şekil değiştiren Ol'ları anlıyorlardı. Neyse ki araba Condor'lar için tanıdık bir görüntüydü ve Ol'lar onunla hiç ilgilenmiyorlardı.

Görüyorum ileride ayrılıyor ikiye yol
Ol-io!
Hava kararıyor, kurtuluyoruz.
Ol-io, Ol-io'lardan!

Steven tekrar şarkı söyleyip haber veriyordu.

Birkaç dakika sonra araba durdu. Arka kapı açıldı ve üç arkadaş dışarı çıktı. Güneş yeni batmıştı. Önlerinde kayalık bir tepe yükseliyordu. Ana yol tepenin etrafından sağa doğru dola-

şıyordu. Başka bir yol sola doğru dönüyordu. Yol ayrımında bir tabela vardı. Okurken Lief'in nefesi sıkıştı.

"Del yoluna sapmamız gerekiyor ama bu, bilinmeyene gitmek olacak." dedi Steven. "Ben bununla ilgili hiçbir şey bilmiyorum, Ecel de öyle. O bu bölgede yolculuk yaparken araziyi kullanır ve sahili gizleyen tepelerin hain olduğunu söyler. Ama yine de onları tercih eder."

"Ben de onları tercih ederdim." diye mırıldandı Jasmine.

"Ben de." diye homurdandı Barda. "Ama saklanmalıyız. Eğer burada görünürsek batıdaki yemler hayatlarını boşuna riske atmış olacaklar."

Lief, Del yoluna bakıyordu. Endon ve Sharn şehirden kaçtıkları gece hiç şüphesiz bu yolu takip etmişlerdi. Sharn, bebeği doğurmaya yakın olduğu için yoldan çıkmayı denememiş olmalıydılar.

Nasıl olduğunu hayal etmeye çalıştı. Yol kalabalık olmalıydı. O gece birçok kişi Del'den kaçmıştı. Babasının olanları anlatırkenki üzgün sesini hatırladı. "Annen ve ben bütün patırtı gürültü sırasında demirci ocağında kaldık. Sonunda kapımızı açtığımızda tek başımıza olduğumuzu gördük. Arkadaşlarımız, komşular, bütün müşteriler... hepsi yok olmuştu. Öldürülmüş, yakalanmış ya da kaçmıştı."

"Böyle bir şey bekliyorduk." diye ekledi Lief'in annesi. "Ama karmaşa tahmin ettiğimizden çok daha kötüydü. Del'de yaşamın tekrar başlaması çok uzun zaman aldı. Bu olduğunda biz hazırdık. Ve çok mutluyduk... çünkü güvendeydik, doğduğunda sen de güvendeydin ve yaşamımıza ışık getirdin. Ama..." Güçlü sesi titredi. "Ama kaçanlar için korktuk."

Kaçanlar için.

Basit kıyafetleriyle diğerlerinden ayırt edilemeyen Endon ve Sharn paniğe kapılmış, kalabalığın içine karışıp gözden kaybolmuşlardı. Kim bilir, hangi acılar içinde, batıya gidenlere katılmıştılar. Sonra, Tora'nın mesajını onlara taşıyan siyah kuş geldiğinde yola devam etmenin bir anlamı olmadığını fark etmiştiler.

O zaman ne yapmışlardı? Yoldan ayrılmışlardı. Saklanacak bir yer bulmuşlardı. Endon, kemerin bir daha kendisi için parlamayacağını biliyordu. Deltora'nın tek umudu çocuğundaydı. O ve Sharn'ın bebeğin güvenli bir şekilde doğacağı bir yer bulmaları gerekiyordu. Nerede?

Lief, Jasmine'in sert sesiyle kendine geldi. "Lief! Gece konaklayabilecek bir yer bulabilmemiz için gitmemiz gerekiyor."

Lief arabaya döndü. Ama düşünceleri kendisi doğmadan önceki zamanda ve tanımadığı, sığınak arayan, çaresiz iki insandaydı.

6

TEHLİKELİ YOL

Ertesi gün yola çıktıklarında yağmur yağmak üzereydi. Bunu umursamayan üç arkadaş Steven'ın güneş batmadan Withick Mire'a ulaşacakları garantisine sevindiler. Ama fazla gitmemişlerdi ki şarkısı onlara kötü haberleri verdi.

Hazırlanın kaçmaya ya da savaşmaya.
Ol-io, Ol-io!
Sağda bir Yakalayıcı tarlası var,
İleride muhafızlar – io.

"Yakalayıcı tarlası da ne?" diye fısıldadı Jasmine, araba sarsılarak dururken.

"Zaten Gri Muhafızlar'dan daha kötü olamaz." diye söylendi Barda. "Ve göründüğü kadarıyla muhafızlar ilerimizdeler."

Arabanın kapıları açıldı ve Steven içeri baktı.

"Yol kesilmiş." diye fısıldadı. "Muhafızlar geçen bütün arabaları arıyor olmalılar." Lief, Barda ve Jasmine yola çıkar-

ken köşede duran bir varili kaldırdı. Araba bir virajın ortasında durduğu için muhafızlar tarafından görülmüyorlardı. Ama yola çıktıklarında...

Lief kaçmak için bir yol aradı. Bir tarafta dik, yüksek kayalıklar vardı. Diğer tarafta ise sık ormanların olduğu tepelerle sınırlı bir tarla.

"Tepelere gidin." diye mırıldandı Steven. "Şansınız yardım ederse muhafızlar sizi fark etmeyecektir. İleride tekrar buluşuruz. Kendinize dikkat edin. Taşları zor..."

İleriden kısık bir bağırma gelince sustu. Kapıları sertçe kapattı ve fıçıyı taşıyarak arabanın önüne gitti. "Geliyorum, baylar." diye seslendi. "Keyfinizi yerine getirmek için birayla beraber."

Üç arkadaş onun sürücü mahalline çıktığını duydular. Sonra araba hareket etmeye başladı.

Kree tepelere doğru uçarken Lief, Barda ve Jasmine yolun kenarındaki hendeğe girdiler.

"Her neyse ortada yakalayıcılardan bir eser görmüyorum." diye fısıldadı Barda, tarlayı gözüyle tararken.

Tarla kesinlikle boş gibi görünüyordu. Tek sıra dışı şey, çok sayıdaki geniş ve düz bitkilerin neden olduğu parlak yeşil renkti. Geniş yaprakların oluşturduğu çemberler, yuvarlak hasırlar gibi yan yana gelerek otları neredeyse boğmuşlardı.

Lief yola bir göz attı. Araba neredeyse muhafızların yanına ulaşmıştı. Kesilmiş ağaçlar yüzünden kapanmış olan yolda etrafa yayılmış yığınla çöp, boş fıçı ve kutu vardı. Göründüğü kadarıyla muhafızlar aylardır burada görevdeydiler.

Sıkılmış ve eğlenceye hevesli olmalılar, diye düşündü Lief.

"Bakın burada ne var?" diye bağırdı muhafızlardan biri. "Kocaman, iğrenç bir kene ve ona yakışan atı!" Arkadaşları

arabanın etrafında toplanıp gözlerini Steven'a dikmişlerken bir kahkaha fırtınası koptu.

"Şimdi!" diye fısıldadı Barda.

Hep beraber Lief'in pelerininin altında kalmaya dikkat ederek çabucak ilerlemeye başladılar. Ama daha ilk adımda Barda boğuk bir acı çığlıkla tökezledi. Aynı anda Jasmine'in nefesi kesildi ve dizleri üzerine çöktü.

Lief olduğu yerde dönüp onlara yardım etmek için çömeldi. Ama kendini dengelemek için sol elini yere koyduğunda altındaki toprağa gömüldü ve ısırıp yakan bir şey tarafından aşağı çekildi.

Eli düz bitkilerden birinin ortasına batmıştı. Ortası genişleyip kolunu emiyor ve onu aşağı çekiyordu.

Lief güçlükle kendini kurtardı. Eli kana bulanmıştı. Bitkinin ortası kırmızı benekli, koca sarkık dudaklı bir ağız gibi açıldı. Lief dehşet içinde, toprağın derinliklerine doğru uzanan yeşil boğazdaki tehlikeli diş sıralarına baktı.

Bu bitkiler! Yakalayıcılar! Steven bizim bildiğimizi sandı...

Yanı başındaki Jasmine, Filli korku içinde çığlıklar atıp onu kurtarmaya çalışırken, yakalanan bacağını kurtarmaya çalışıyordu. Kree onların yanına doğru geri uçtu. Arkalarında acıyla çırpınan Barda'nın iki ayağı da yakalanmıştı ve battıkça batıyordu.

Lief, Jasmine'in kollarını yakaladı ve çekti. Kız kurtulmuştu ama bacağı kan içindeydi. Etrafındaki bütün Yakalayıcılar iğrenç ağızlarını kocaman açmışlardı. Yoldan neşeli bağrışlar yükseliyordu ve Lief, bir an için fark edilmediklerini sandı. Ama o yöne baktığında muhafızların arkalarını tarlaya döndüklerini gördü. Fıçının etrafında toplanmış kupalarını dolduruyorlardı.

"Barda!" dedi zorlukla Jasmine. Barda yere sıkışmıştı. Kolları ve bacakları artık kımıldayamıyordu. Yüzünü tam altında açılmış, nabız gibi atan, açgözlü yeşil bir ağızdan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Her saniye gittikçe daha da batıyordu...

Ben niçin batmıyorum, diye düşündü Lief. Aşağı baktı. Soluk çimenlikte duruyordu. Sonra bu otların düz bir taşın üstünde bitmiş olduğunu fark etti.

Taşları zorlukla... görüyorum!

Lief bir hüsran inlemesiyle tarlada zorlukla seçilen soluk renkli alanları gördü. Basamak taşları! Bu her zaman güvenli olan bir yoldu, çünkü otlar taşların üzerinde yetişebilirdi ama Yakalayıcılar sadece derin toprakta büyüyebilirdi.

Kendisi ve Jasmine şimdi taşların üstünde duruyorlardı. Barda kaynayan parlak yeşil bir kütlenin içinde yatıyordu. Ama taş sırası tam yanından kıvrılarak uzanıyordu.

"Jasmine! Soluk renkli parçalar güvenli!" diye fısıldadı Lief. "Onların üstünden gerile!" Kız itaat ederek sıçrarken Lief onu takip etti.

Yanına geldiğinde Jasmine, Barda'yı tutan Yakalayıcılar'ı öfkeyle hançerliyordu. Bitkiler titreyip biraz irkildiler. Lief elindeki halatın ucunu Barda'nın koltuk altına soktu. Sonra dikkatlice eğildi, Barda'nın diğer koltuk altından çekti ve iri yarı adamın kollarının altında sıkıca çekerek düğümledi.

"Bana yardım et, Barda!" dedi nefes nefese, bütün gücüyle çekerken. Barda ıstırap içinde son gayretini harcayarak inledi ve vücudunu kaldırdı.

Kolları kurtuldu. Ceketinin kolları lime lime ve kandan sırılsıklam olmuştu. Altındaki açgözlü ağızlar iyice açıldılar.

Dişlerini tiksintiyle gösteren Jasmine, Barda'nın bacağını tutan yapraklara saldırmaya başladı. Lief tekrar halatı çekti. Bu kez Barda fazla bir gayret gösteremedi. Parçalanmış yaralarından kan akıyordu ve neredeyse bayılmak üzereydi. Ama en sonunda, acı veren bir yavaşlıkla, bacakları yerden çıkıp kurtuldu.

Jasmine ve Lief basamak taşlarının üzerinde onu yarı taşıyıp yarı çekerek tepelere doğru götürmeye başladılar.

Yoldan gelen gürültü, neşeli bir gümbürtüye dönüştü. Muhafızlar yeni bir eğlence düşünmüşlerdi. Beşi Steven'ı silah zoruyla teslim almıştı. Diğer beşi, atı Yakalayıcılar'ın tarlasına doğru çekiyordu. Tehlikeyi hissederek korkan at dehşet içinde kişneyerek geriliyordu.

Muhafızlar neşeyle bağrışıyorlardı. Steven durmaları için onlara bağırıyordu! Altın rengi saçlarıyla iri yarı kahverengi vücudu, itişen gri üniforma kalabalığı arasında neredeyse kaybolmuştu.

Lief'in tüyleri diken diken oldu. "Jasmine daha çabuk!" diye bağırdı. Ağaçlar artık uzak değildi. Birkaç adım daha...

Sonra bir an insanın yüreğini ağzına getiren bir böğürtü duyuldu. Lief başını kaldırdı. Muhafızlar yere düşüyorlardı, elleriyle gözlerini kapamışlardı. Steven geriye doğru sendeledi, vücudundan duman gibi kör edici sarı bir ışık çıkıyordu. Sonra göz kamaştırıcı ışığın içinde şekillenen bir şey önünde doğruldu. Uzun koyu kahverengi saçları olan altın rengi bir dev.

"Nevets." diye fısıldadı Lief.

Devin vücudu altın rengi bir kürkle kaplıydı. Sarı gözleri zalim bir öfkeyle parıldadı. Koca parmaklarının ucunda kanca gibi kıvrılmış uzun, kahverengi tırnaklar vardı. Dehşete düşmüş

ata doğru fırladı ve onu uygun bir yere çekti. Sonra, bir hayvan gibi kükreyerek, çığlıklar içinde kıvranan muhafızları yakalayıp oyuncak bebeklermiş gibi parçaladı.

Lief ve Jasmine dehşet içinde donakalmışlardı. Steven ayağa kalktı ve onları gördü. "Kaçın!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. "Bir kez başladı mı onu durduramam. Ortadan kaybolun!"

*

Ağaçların altında güvende olan Lief ve Jasmine, Barda'nın korkunç yaralarını sarıp battaniyelerle örttüler ve ona kraliçe arı balı verdiler. Ne var ki Barda'nın kanaması durmadı. Bu arada yağmaya başlayan yağmur buz gibiydi, hemen sırılsıklam oldular.

Lief çaresizce sığınacak bir yer aradı. Sonra hayretler içinde bağırdı. Sanki dualarına karşılık gelmiş gibi çok uzak olmayan bir yerde, çalıların arasında gizlenmiş, eski bir taş kulübe olduğunu gördü. Tabii ki! Basamak taşları birinin evine gidiyordu.

Lief ve Jasmine, Barda'yı o kulübeye taşıdılar. İçerisi karanlıktı, çünkü küçük pencereleri pislikle kaplanmıştı. Hoş olmayan bir küf kokusu vardı. Ama hiç değilse kuruydu. Şöminesi dallar ve odunlarla doluydu.

Barda'yı içeri çeker çekmez Jasmine şömineye koştu. Birkaç saniye içinde ateşi yaktı. Alevler yükselirken kuru odunlar çatırdadı. Işık minnacık odada titreşmeye başladı.

Ve ondan sonra Lief köşedeki şeyi gördü.

İki iskelet duvara dayanmış duruyordu. Kemiklerin üstünde hâlâ kumaş parçaları vardı ve Lief kafataslarındaki saçlardan, ölmek için buraya kadar gelenlerin bir adamla bir kadın olduğunu anladı. Sonra kadının kucağında, bir şalın artıklarına sarılı başka bir kemik yığını gördü. Minnacık bir bebeğin kemikleri.

Alnından terler boşaldı. Kendini zorlayıp ileri doğru bir adım, sonra bir adım daha attı. Adamın ayaklarının dibinde bir şey yatıyordu. Düz bir teneke kutu.

"Hayır!" Jasmine'in kısık sesi korku doluydu ama Lief durmadı. Kutuyu aldı ve açtı. İçinde üzerinde siyah yazılar olan bir parşömen parçası vardı. Gözlerini kısarak okumaya çalıştı, gözlerinin önünde korkunç kelimeler dans ediyordu. Derin ve ürpertici bir nefes aldı.

"Neymiş?" diye fısıldadı Jasmine.

Lief notu yüksek sesle okudu. Sesi tanımadığı birine aitmiş gibi ince çıkıyordu.

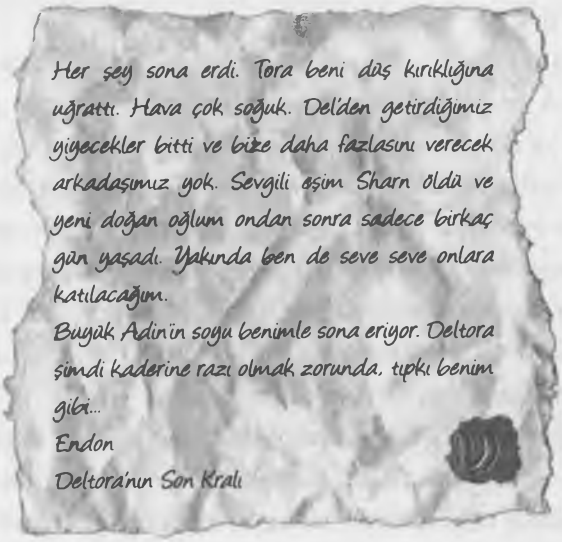
Her şey sona erdi. Tora beni düş kırıklığına uğrattı. Hava çok soğuk. Del'den getirdiğimiz yiyecekler bitti ve bize daha fazlasını verecek arkadaşımız yok. Sevgili eşim Sharn öldü ve yeni doğan oğlum ondan sonra sadece birkaç gün yaşadı. Yakında ben de seve seve onlara katılacağım.

Büyük Adin'in soyu benimle sona eriyor. Deltora şimdi kaderine razı olmak zorunda, tıpkı benim gibi...

Endon

Deltora'nın Son Kralı

Lief notu buruşturdu ve kemiklere bakakaldı. Gördüğü şeyi kabullenemiyordu.

Deltora'nın vârisi güven içinde onları beklemiyordu. Vâris çoktan ölmüştü.

"Bu Endon kral olmayı hak etmeyen bir adammış." dedi sertçe Jasmine. "Zayıf, huysuz, kendine acıyan biri. Ben de hep bundan korkmuştum."

Lief konuşmak için kendini zorladı. "Çok zalimsin, Jasmine!" diye fısıldadı. "Bu notu yazarken bütün sevdiklerini kaybetmişti. Umutsuzluk içindeydi."

"Kaybettiklerinin sorumlusu kendisiydi!" diye patladı Jasmine. "Eğer bir kez bile kendine güvenecek kadar cesur olsaydı, benim annemle babam gibi hayatta kalabilirlerdi. Burada odun var. Bir derenin sesini duydum. Böğürtlen ve başka yabani meyveler de var."

Başını kızgınca iki yana salladı. "Ama hayır! Bu durumdan kurtulmak için kılını bile kıpırdatmamış, başkalarını arayarak kendine ya da ailesine yardım etmeye bile çalışmamış. Böylece kendilerini bu kıraç yerde açlık ve soğuk içinde bulmuşlar. Karısı ve bebekleri ölmüş." Kadının göğsünde duran minnacık, parçalanmış kundağa bakarken gözlerinden yaşlar boşandı.

"Bu konudaki gerçeği asla bilemeyeceğiz." dedi ciddi bir şekilde Lief. "Ama bildiğimiz bir şey var ki, onu takacak bir vâris olmadan kemer Deltora'yı kurtaramaz."

Göğsü sıkışmıştı ve midesi bulanıyordu. Barda ölüyor, diye düşündü. Daha başlamadan kaybedilen bir dava uğruna ölüyor. Peki annemle babam! Onlar ne kadar acı çektiler? Hepsi boşuna. Boşuna! Babam'ın arkadaşına yardım etme ve vârisi saklama planı sadece ölüm ve sefaletle sonuçlandı. Ona vâris yaşadıkça kemerin sağlam kalacağı yalanını kim söylemişti?

Deltora Kemeri'nde mi böyle yazıyordu? Lief hafızasını yokladı. Hayır! Küçük kitapta böyle bir şeyden hiç bahsedilmediğine emindi. Niçin bunu daha önce düşünmemişti?

Çünkü sadece babamın bana söylediğine inandım, diye dehşet içinde düşündü. Hiç şüphesiz babam da başka birine inanıyordu. Belki Paradine'e ya da Endon'a. Acı ve umutsuzluk içinde başını eğdi.

7

WITHICK MIRE

Araba sarsılıp dizginlerindeki çanlar çıngırdadı. Steven artık şarkı söylemiyordu. Arabanın içindeki loşlukta, Lief ve Jasmine aralarında yatan Barda'yla beraber oturmuş yaralı arkadaşlarını en kötü sarsıntılardan korumaya çalışıyorlardı.

Steven gelip onları aramadan önce kulübedeki ateşin başında perişan bir saat geçirmişlerdi. Steven iskeletleri görüp notu okuduğunda olanları hatırlayınca Lief'in tüyleri diken diken oldu.

Steven'ın ifadesi kasvet doluydu. Göğsü şişmeye başlamıştı. Aniden gözlerini sıkıca kapatıp dudaklarını iyice bastırmıştı. "Hayır! Hayır!" diye mırıldanıp arkasını dönmüş ve taş duvarı yumruklamıştı. Lief, onun Nevets'le uğraşıp vahşi kardeşini kontrol etmeye çalıştığını anlamıştı.

Birkaç saniye sonra savaşı kazanmış, Steven onlara dönmüştü. Yüzünden yorgunluk akıyordu ama sakindi. "Bir şey değiştirilemiyorsa katlanılması gerekiyor." dedi ciddi bir şekilde. "Artık görevimiz yaşayanlara karşı."

Barda'ya doğru eğildi. "Ah... bu benim hatam." diye mırıldandı. "Ben sizin Yakalayıcı tarlalarını bildiğinizi sandım."

"Barda yaşayacak mı?" Lief bu soruyu sorarken boğazı düğümlendi.

Steven tereddüt içinde dudaklarını çiğnedi. "Withick Mire' da sıcak ve rahat olacak." dedi en sonunda.

Eğildi ve koca adamı bir çocukmuş gibi kaldırdı. Sonra bir daha geriye bakmadan kulübeden çıktı. Lief ve Jasmine de onu takip etti. İkisi de onun soruya cevap vermediğinin farkındaydı.

Basamak taşların başladığı yere kadar ağaçların arasından sessizce yürüdüler, sonra Yakalayıcı tarlasından geçtiler. Araba ileride duruyor ve at yanı başında bekliyordu. Yolu kapayan ağaçlar kenara atılmıştı. Yemek ateşleri, erzaklar ve çöpler sanki bir fırtına olmuş gibi ortadan kaybolmuştu.

Etrafa saçılmış birkaç kanlı gri kumaş dışında muhafızlardan hiçbir iz yoktu. Lief dehşet içinde Nevets'in kurbanlarından geri kalanlardan kurtulmak için en kolay yolu seçtiğini fark etti. Yolun kenarındaki Yakalayıcılar'ın karnı iyice doymuştu.

*

Saatler sonra iğrenç bir koku duymaya başladılar. Pis bir çürük kokusu arabanın tozlu, kıpırtısız havasını hızla doldurdu. "Bu da ne?" diye fısıldadı Jasmine.

Lief omuz silkti. Sonra araba sertçe sallanınca sıkıca tutundu. Bozuk bir yola girmiş olmalıydılar.

Barda'ya baktı. Barda'nın kol ve bacaklarındaki kaba sargılar kanama yüzünden sırılsıklam olmuştu. Çok az su içmişti. Ağzına kraliçe arı balı sürdüklerinde onu yalamıştı. Ama ne gözlerini açmıştı ne de konuşmuştu.

Onu hayatta tutan tek şey bal, diye düşündü Lief. Ama daha ne kadar tutacak? Ne olur, Withick Mire'a çabuk varalım!

Böylece Barda gereken tedaviyi görebilirdi. Yaraları temizlenebilir ve yeniden sarılabilirdi. Ve eğer Barda ölecekse soğuk, sarsılıp duran ve pis kokan bir araba yerine, sıcak bir yatakta huzurlu ve rahat bir şekilde ölebilir, diye acı içinde düşündü Lief.

Tam o anda, araba durup onu şaşırttı. Arka kapılar açıldı. Lief ve Jasmine dışarı çıktılar.

Yağmur durmuştu. Güneş batarken tuhaf ve korkunç bir sahne yaratan sönük bir turuncu ışıkla gökyüzünü aydınlatıyordu. Araba kocaman bir çöplüğün tam ortasındaydı. Her taraflarında devasa, pis kokan paçavra, kemik, kırık mobilya ve ev eşyaları, çarpık metal ve çürüyen yiyecek artıklarından yığınlar vardı. Yığınların arasında, paçavralar içindeki sefil insanlar eğilmiş çöplüğü karıştırıyorlardı.

Lief kızgınca Steven'a döndü. "Bizi niçin buraya getirdin?" diye sordu. "Barda'yı Withick Mire'a götürmemiz lazım!"

Steven tek bir kelime bile etmeden arabanın tam yanındaki bir tabelayı gösterdi.

Lief daha bir şey söyleyemeden paçavralar içindeki çöpçülerden biri sopasına dayanarak onlara doğru geldi. Gözlerinden birinde siyah bir bant vardı ve ağzıyla burnuna, hiç şüphesiz onu çöp yığınlarının pis kokusundan korumak için bir fular bağlamıştı. İleri doğru eğilip yeni gelenlere sağlam gözüyle yan yan baktı.

"Burada ne aradığınızı sorabilir miyim?" diye kulak tırmalayıcı bir sesle sordu. "Burada, Del'in artıklarının ortasında?"

Lief ve Jasmine ne diyeceklerini bilemeden bakakaldılar.

Çöpçü kıkır kıkır güldü. "Sığınacak yer mi arıyorsunuz?" diye sordu. "O zaman benimle gelin. Withick Mire herkese açıktır."

Seke seke çöp yığınları arasından kendinden emin bir şekilde ilerledi. Başka ne yapacaklarını bilemeden onu takip ettiler. Lief ve Jasmine yaya olarak ilerlerken, Steven da atını dikkatlice labirentin içinden geçirdi.

Yürürlerken tahta, teneke ve kumaş parçalarından yapılmış birçok acınası barakanın yanından geçtiler. İnsanlar bu barakaların önüne çömelmiş ya topladıklarını ayırıyor ya da yemek için ateş yakıyorlardı. Aralarından bazıları yanlarından geçmekte olan yabancılara sırıttılar. Diğerleri başlarını bile kaldırmaya tenezzül etmediler.

Daha büyük olan yığınların birinin arkasında daha dayanıklı bir sığınak inşa edilmişti. Çöpçü işaret edince Lief ve Jasmine arkalarından gelen Steven'a bir göz atarak adamı takip ettiler.

Orada onları bir sürpriz bekliyordu. İnce teneke ve tahtaların altında sağlam bir bina vardı. Dışarıdan göründüğünden

çok daha genişti, çünkü girişi hariç tamamı yığının altına gömülmüştü. Genişliğinin yanında, aynı zamanda temiz ve iyi düzenlenmişti. Duvarlara düzgünce yerleştirilmiş bir sürü sedye vardı ve her birinin üstünde katlanmış battaniyelerle altına yerleştirilmiş malzemeler duruyordu.

Çöpçü onlara dönüp doğruldu ve hem fularını, hem göz bandını attı.

"Ecel!" diye hayretler içinde bağırdı Jasmine.

"Beni tanımadın mı?" diye sordu Ecel. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bu harika işte! Hiç şüphesiz direniş kalesinin bir çöplükte olacağını beklemiyordun. Ama gizlenecek bundan daha iyi bir yer olabilir mi? Buraya hiç kimse isteyerek gelmez... Gri Muhafızlar bile. Hem zavallı çöpçüler kimin umurunda? Buraya gelirken gördüğünüz kişilerden bazıları gerçek çöpçü... Del'de geçinmesi engellenen zavallılar. Diğerleri... çoğu... bizim adamlarımız. Glock, Fardeep ve hatta Zeean geri kalanlarla beraber dışarıda bir yerdeler. Dain su getirmeye gitti."

Lief yavaşça başıyla onaylarken her şeyi anladı. Demek burada bile hiçbir şey göründüğü gibi değil, diye düşündü.

"Ecel." dedi heyecanlı bir şekilde Jasmine. "Barda yaralandı. Tedaviye ihtiyacı var. Ve..." Lief'e bir göz attı. "Başka bir haber var. Çok kötü."

Lief cebini karıştırdı ve Endon'un buruşuk notunu çıkardı.

Ecel'in kara gözlerindeki bakışlar ne geleceğini biliyormuş gibi daha da kasvetli bir ifadeye büründü. Ama notu almadı. Onun yerine hızla tekrar kapıya döndü.

"Barda'yı tedavi edecek yeterli zamanımız var." dedi sertçe. "Onu içeri getirin. Onun için elimizden geleni yapacağız."

*

Lief ve Jasmine, Barda'nın yatağının yanında oturuyorlardı. Onların yaraları da temizlenip sarılmıştı. İri yarı adam en sonunda huzurlu bir şekilde yatıyordu. Kanamaları durmuştu ve bunun için biraz tuhaf bir müttefike teşekkür etmeleri gerekmişti: Glock.

"Bunu sargılarla iyileştiremezsiniz." demişti Glock, Lief'in bileğini yakalayıp inceleyerek. "Yakalayıcılar kanın akması için bir şey zerk ederler."

Kendi sedyesine gitti, altını açıp karıştırdı, sonra elinde içi gri bir kremle dolu pis bir kavanozla geldi. "Bunu ısırıkların üstüne sürün." diye emretti.

"O da ne?" diye sordu Jasmine, kremi şüpheli bir şekilde koklayarak.

"Nereden bileyim?" diye homurdandı Glock. "Onu yapanlar çoktan öldüler. Ama kabilemdekiler eskiden... kaçıklar ve çocuklar Yakalayıcı tarlalarına daldıklarında her zaman bunu kullanırlardı."

Jasmine cevabını yuttu ve Barda'ya döndü.

"Kremi onun üzerinde boşa harcama." diye homurdandı Glock. "Onun işi bitmiş."

Jasmine karşılık vermeye bile kalkmadı. Kremi Barda'nın temizlenmiş yaralarına sürmeye başlamıştı bile. Glock tiksinerek tükürdü ve uzaklaştı. Şimdi ortalarda görünmüyordu.

Lief bıkkınca etrafa bakındı. Zeean, Fardeep ve Ecel yanlarında Steven'la yakında bir yerde beraberce oturuyorlardı.

Başlarını eğmişlerdi. Yüzlerinde ciddi bir ifade vardı. Endon'un notunu okuyorlardı.

"Şimdi." dediğini duydu Lief, Ecel'in ağır bir şekilde. "Demek işin sonu buymuş."

Başlarını kaldırıp Lief ve Jasmine'in kendilerini izlediğini, sonra da aralarına katılmak için geldiklerini gördüler. Ecel notu Lief'e geri verdi.

"Korkunç Gnome ve Ralad gelip boşuna yolculuk yaptıklarını görecekler." dedi.

Lief başıyla onayladı. "Yaşadığımız her şey boşunaymış." diye gergin bir ifadeyle karşılık verdi.

Zeean'ın yüzünden üzüntüsü okunuyordu. "Çok zor." diye mırıldandı. "Çok büyük umutlarım vardı."

"Eğer yalansa umutlarımızın yıkılması daha iyi." Ecel'in sesine eski acı tını geri dönmüştü. "Yakında hepimiz kendi yerlerimize geri döneceğiz. Attığımız her adımda bildiklerimizi anlatacağız, böylece boş bir dava uğruna başka hiçbir enayi hayatını riske atmaya kalkmayacak."

Lief'in yanından bir ses yükseldi. Baktığında içi titredi. Barda kımıldanmıştı. Gözleri açıktı.

"Ne var... sorun ne?" diye zayıf bir sesle sordu Barda.

Lief onun alnını okşadı. "Önemli bir şey yok." dedi sakinleştirircesine. "Şimdi dinlen."

Ama Barda başını sabırsızca oynattı ve gözleri Lief'in elindeki nota ilişti. "Bu da ne? Bana göster?" diye emretti.

Lief reddedemeyeceğini bilecek kadar Barda'yı tanıyordu. Gönülsüzce, Barda görebilsin diye notu tuttu ve onu nasıl bulduklarını açıkladı.

Barda bu şaşırtıcı bilgi karşısında gözlerini kırpıştırdı. Sonra, Lief'e şaşırtıcı bir şekilde gülümsedi. "Canınızı sıkan şey bu mu?" diye sordu.

Lief ve Jasmine birbirlerine baktılar. Barda'nın aklı başka bir yerdeydi. Jasmine tekrar yatağın üstüne eğildi. "Uyu." diye fısıldadı. "Dinlenmeye ihtiyacın var Barda. Çok zayıfsın."

"Zayıf olabilirim." dedi yavaşça Barda. "Ama gördüğümde bir taklidi anlamayacak kadar zayıf değilim."

8

GELENLER

Barda şaşkın suratlar topluluğuna bezginlikle bir göz attı ve tekrar gülümsedi. "Bu not iyi bir taklit, evet." diye mırıldandı. "Elyazısı bizim Tora'da gördüğümüz nottaki yazıya çok benziyor. Ama bu sözleri yazan kişi Endon'un kafasına sahip değil. Ben..."

Bir gürültü dikkatini çektiği için kekeledi. Lief hemen dönünce kapıdan Dain'in kendilerine doğru hızla geldiğini gördü. Gözlerinden sorularla dolu olduğu belli oluyordu. Ama daha genç adam konuşmadan Ecel kaşlarını çattı ve parmağını dudağına götürdü. Lief tekrar yatağa döndü.

"Bu notun Kral Endon tarafından yazılmadığını nereden biliyorsun Barda?" diye nazikçe sordu Jasmine. "Onu tanımıyordun."

"Belki tanımıyordum." diye mırıldandı Barda. "Ama Jarred tanıyordu. Jarred arada sırada bana Endon'un korkunç derecede suçluluk hissettiğini anlattı. Deltora'yı nasıl düş kırıklığına

uğrattığını fark ettiğinde Endon'un çektiği acıyı anlatırken gözlerinden yaşlar gelirdi. Ama bu, sözde Endon'un son mesajı –ki Del'den kaçışından çok sonra yazılmamış– bu konuda hiçbir şey söylemiyor."

"Haklısın." Lief kendini yavaş yavaş bir kâbustan uyanıyormuş gibi hissetti. "Kendisi ve ailesi dışında hiç kimse için üzüntü ya da bir kelime bile özür yok. Ve böyle olamaz. Bu not... iskeletler... bizi kandırmak için oraya konmuş. Bu yüzden muhafızlar orada duruyorlardı. Yolcuları yoldan o kulübeye gitmeye zorlamak için. Bütün bunlar Gölgelerin Efendisi'nin bir planıydı."

Benim planlarım var...

"Ama..." Jasmine gibi Ecel de pek ikna olmamıştı.

Barda başını huzursuzca geriye attı. "Mesajın sonundaki mühre bir bakın. Orada olmaması gerekiyordu. Tora'daki notta kraliyet mührü yoktu. Niçin? Çünkü Endon kaçtığında elinde mühür yüzüğü yoktu. Bu yüzden mühürleyemezdi. Mühür Prandine'deydi ve sadece mesajlar mühürleneceğinde çıkarılıyordu."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye merak içinde sordu Zeean.

Barda iç çekti. "Ruhu şad olsun, annem Jarred ve Endon'un dadısıydı. Çok gevezeydi ve saray işleriyle ilgili bana birçok şey anlatmıştı. Kabul etmeliyim ki çoğunlukla pek dinlemezdim. Ama görülüyor ki Gölgelerin Efendisi'nin tahmin etmeyeceği kadar çok şey öğrenmişim."

"Ve büyük bir iyilik yapmışsın." diye fısıldadı Fardeep. Hayretler içindeydi. "Eğer sen olmasaydın hepimiz bütün umutlarımızı yitirecektik."

"O zaman boşuna hayatta kalmamışım." dedi Barda, çok hafif bir gülümsemeyle. "Ama şimdi çok bitkinim..." Gözleri kapandı.

Jasmine derin bir nefes aldı ve kulağını onun göğsüne dayadı. Doğrulduğunda yüzü bembeyazdı. "Sadece uyuyor." diye fısıldadı. "Ama kalp atışları çok yavaş. Korkarım onu kaybediyoruz."

Kız farkında olmadan elini Lief'e uzattı, gözü yaşlarla dolmuştu. Bu yolculuk bizi ne kadar değiştirdi, diye düşündü sersemleşmiş bir hâlde. Jasmine duygularını gösteriyor ve destek için elini uzatıyor. Ben ağlamaya utanmıyorum! Barda buna nasıl da gülerdi.

Steven, Lief'in koluna dokundu. "Boşuna üzüntüye kapılma dostum." dedi nazikçe. "Barda güçlü bir savaşçı. O kadar kolay kendini bırakmayacaktır. Ve kraliçe arı balı daha önce de mucizeler gerçekleştirdi."

Lief, Jasmine'in elinin kendininkini sıktığını hissetti. Etrafına bakındı ve Dain'in yatağa doğru yaklaştığını gördü. Genç adam yanında diz çöktü. Gözleri yaşlı ama ifadesi kararlıydı. "Barda'nın ölmemesi lazım." dedi. "Eğer ona iyi bakarsak iyileşecektir."

Jasmine'in Dain'e bakan yüzünden minnet okunuyordu. Ama bu kez Lief hiç kıskançlık hissetmedi. Eğer Barda iyileşecekse, Lief'in bulabileceği bütün umut ve yardımlara ihtiyacı olacaktı.

*

O gece ve sonraki gün rüya gibi geçti. Lief, Jasmine ve Dain sırayla Barda'nın başında beklediler. Onu tatlılıkla bal yemeğe, su ve çorba içmeye ikna ettiler. Bazen Barda biraz güçlenmiş gibi

görünüp kendi başına doğruluyor ve hatta konuşuyordu. Ama kısa zamanda yorulup çok geçmeden daha da kötü oluyordu.

Sanki yavaş yavaş kötüye gidişi durdurulamıyormuş gibiydi. Heyecanları artık iyice azalmıştı.

Barda ölüyor, dedi kendi kendine Lief. Bunu kabul etmem lazım ama o hâlâ umudunu kesmiyor. Jasmine de asla umudunu kesmemişti. Dain bir destek kalesi olup çıkmıştı. Yatağın yanında gitgide daha çok zaman geçiriyordu.

Güneş batarken Lief yatağın yanından yeni kalkmış, yerini Dain'e verirken, dışarıdan tiz bir çığlık duyuldu.

"Condor! Dikkat!"

İnsanlar sığınmak için kapıdan içeri koşarken aniden bir karmaşa oldu. Lief çılgınca etrafa bakındı. Jasmine neredeydi?

Sonra hatırladı. Jasmine, Zeean ve Fardeep'le su almaya gitmişti. Kapıdan gelenleri iterek dışarı koştu. Aradığı üçlüyü hemen gördü. Ellerinde kovalarla öylece dikilmiş, gökyüzünün turuncu renginden kendilerine doğru yaklaşan kara gölgeye bakıyorlardı.

"Jasmine!" diye bağırdı Lief. "Kaç!"

Jasmine dönüp ona yorgun bir yüzle gülümseyince şaşırdı. Tekrar yukarı baktı ve o zaman gölgenin ne olduğunu fark etti.

Bu bir Condor değildi. Bu bir Kin'di! Eğer yanılmıyorsa Ailsa'ydı. Etrafı siyah kuşlardan bir bulutla sarılmıştı. Mire'ın üzerine geldiklerinde, kuşlar dağıldılar ve Ailsa yere doğru dalışa geçti. Kesesindeki küçük biri hızla el sallıyordu.

Gla-Thon, diye tahmin etti Lief. Gözlerini kısıp gökyüzüne baktı ve el sallayarak karşılık verdi. Pratik zekalı, keskin dilli Gla-Thon. Onun güçlü yapısını, kıvırcık kestane rengi saçlarını tanıdı. Gla-Thon dışında kim toplantıya hızlı gelmek için bir

Kin'den kendisini uçurmasını istemeyi düşünebilirdi ki? Yaşlı Fa-Glin, Gnome'ların komşuları Kin'lerle barış yapmayı kabul edebilirdi. Ama onlardan birine binmeye razı olacağı Lief'in aklının ucundan bile geçmezdi.

Şimdi yedi klanın altısının temsilcileri burada, diye düşündü Lief, Jasmine'le yeni gelenleri karşılamaya koşarlarken. Aslında heyecanlanmış olmam, umutla dolmam gerekirdi, ama...

Evet, olanların ardından kutlama ve sohbetin geleceğini biliyordu. Her şeyi Gla-Thon'a açıklamayı dört gözle bekliyordu. Ailsa'yı tekrar gördüğü için de çok sevinçliydi. Ama Barda'yı kaybetme fikri üzerine bir kara bulut gibi çöktüğü için tüm heves ve umudunu yitiriyordu.

*

Birkaç gün sonra, Lief, Barda'nın yatağının yanında yarı uyuklar bir hâlde oturuyorken, birinin omuzuna hafifçe dokunduğunu hissetti. Şaşkınlık içinde olduğu yerde döndü ve kırış kırış mavi-gri bir yüzden kendisine ciddiyetle bakan düğme gibi iki gözle karşılaştı.

"Manus!" diye bağırdı. Olduğu yerden fırladı ve bu Ralad adamına sarılmak için kollarını uzattı. "Ah, Manus! Geldin!"

"Tabii ki." dedi Manus. Jasmine'le arkasında duran uzun altın sarısı saçlı adama döndü. "D'Or'un reisi dostumuz Nanion, gelişimi hızlandırmak için bir yol buldu. Nanion, atları benden iyi tanıyor. Ayrıca ayakları da üzengiye yetişiyor! Ama çok rahatsız bir yolculuk yaptığımı söylemeliyim. Korkudan ömrümün yarısı gitti ve baştan aşağıya her tarafım çürüdü!"

Nanion güldü. "Bozuk arazide bir sürü arıyı takip etmek kolay bir şey değildi." dedi. "Ve bu Ralad, yolculuğun başından sonuna kadar şikâyet etti. Sonunda buraya gelip onun dırdırından

kurtulduğum için çok mutluyum." Bunları söylerken bakışları dostçaydı. Göründüğü kadarıyla Manus'la iyi arkadaş olmuşlardı.

"Atı nereden buldunuz?" diye sordu Jasmine. "Hem de böyle güzel bir atı?"

Nanion omuz silkti. "Bir dükkân sahibi benim için buldu." dedi. "Sahipleri onu aramaya geldiğinde iyi bir mazeret bulmasını ummaktan başka yapacak bir şeyim yok."

"Galiba bulmuştu." dedi soğuk bir şekilde Ecel, arkalarında dolaşarak. "İyi açıklamalar Tom'un uzmanlık alanıdır. Demek sonunda taraf olmaya karar verdi."

Manus gülümsedi. "Pek sayılmaz. Nanion'a yıldırımın aynı yere iki kez düşmeyeceğini söyledi. Sanırım, bu ondan başka bir iyilik beklemememiz gerektiği anlamına geliyor."

"Sanırım zaten bize çok büyük bir iyilik yaptığını unuttu." diye araya girdi Nanion. "Onu gördükten kısa bir süre sonra halkımdan iki kişiye bazı haberler verdi. Gri Muhafızlar batıya gitme emri almışlar. Savaş bekleniyor."

Ecel'in kaşları kalktı. "Öyle mi?" Nanion'u bir kenara çekip Manus'u Barda, Lief ve Jasmine'le baş başa bıraktı.

"Bu üzücü bir şey." diye mırıldandı Manus. Yatakta kımıldamadan yatan iri yarı adama baktı. "Hiçbir şey yapılamaz mı?"

Konuşulanları duyan Lief başını iki yana salladı. "Gün doğduğundan beri kımıldamadı." derken tekrar kederlenmişti. "Sanırım... çok uzun sürmez."

Manus başını eğdi. "O zaman vaktinde geldiğim için sevindim." dedi yavaşça. "Çünkü onu tekrar görmek benim için çok önemliydi. O çok iyi kalpli biri."

Başını kaldırıp Lief'in gözlerinin içine baktı. "Hayatını boşuna vermedi." dedi. "Jasmine bana niçin çağrıldığımı anlattı

ama ben bunun nedenini zaten biliyordum. Siz üçünüz bir mucize yarattınız."

"Mucizenin bir parçasını sadece." diye karşılık verdi Lief. "Ama hâlâ varisi bulamadık."

"Burada bulunmamızın nedeni bu değil mi?" diye sakince sordu Manus. Ayağa kalktı. "Ay yükseliyor. Yedi klanın tekrar birleşme zamanı geldi. Vârisin çağrılma zamanı geldi."

9

VÂRİS

Duvarlardaki mumlar titreşiyordu. Ciddi, heyecanlı, korkmuş yüzler yedi kişinin etrafını çevirmişlerdi. Bütün gözler Lief'in onu bıraktığı masanın üzerinde, gölgede duran kemerdeydi.

Barda'nın yatağının yanında duruyorlardı. Jasmine bu konuda ısrar etmişti. "Hangi alacakaranlık kuşağında dolaşıyorsa dolaşsın bizi duyabilir." dedi. "Hem duyamasa bile burada bulunmak onun hakkı."

Hiç kimse onunla tartışmadı ama Barda'nın uzun yaşam mücadelesinin neredeyse bitmek üzere olduğu ortadaydı.

Zeean ileri çıktı. "Ben Tora'lı Zeean, buradayım." dedi ciddi bir şekilde. Elini ametistin üzerine koydu.

Gla-Thon ondan sonra geldi. "Ve ben Korkunç Gnome'ların Gla-Thon'u." dedi ve eli zümrüdü okşarken başı dimdikti.

Diğerleri birer birer ileri çıkarken Lief dimdik durarak onları izledi.

"Mere'lerin Fardeep'i." Fardeep'in genelde samimi olan sesi şimdi titriyordu. Sakın bir şekilde lazurite dokundu.

"Ovalılardan Steven." Diğerlerinin hepsinden uzun olan Steven opalin üzerine eğilirken altın rengi saçları parıldadı.

"Ralad halkından Manus." Manus yakutu parmaklarıyla nazikçe okşadı.

Glock hantal hantal ileri çıktı. Koca elini elmasa doğru uzatırken bakışları vahşi ve gururluydu. "Ben Jalis'lerin sonuncusu Glock." diye homurdandı. Ve Lief bu vahşi adamın gözünden akan yaşları görünce ne yapacağını bilemedi.

Sonra onun sırası geldi. Barda'nın elini sıktı ve kemerin yanına gitti. Kendisini izleyenlerin yüzleri gözlerinin önünde bulanıklaştı.

Jasmine omzundaki Filli ve Kree'yle ciddi bir şekilde duruyordu. Ailsa ön ayaklarıyla ağzını kapatmıştı. D'Or'ların şefi Nanion sabırsızdı. Ecel tetikteydi. Dain bembeyaz bir suratla dikkatle olanları izliyordu.

Lief elini altın rengi topazın üstüne koydu. Senin için Barda, diye düşündü. Annem ve babam için. Ve ülkemdeki herkes için. "Del'li Lief." dedi kararlı bir şekilde.

Zeean tekrar konuşup anlaştıkları şeyleri söylüyordu.

"Hep beraber, yedi klanın temsilcileri Deltora Kemeri'nin gücü altında eski yeminimizi tekrarlıyoruz ve Adin'in gerçek vârisine sadık kalacağımıza ant içiyoruz."

"Ant içiyoruz." dedi yedi ses birden.

Ve Lief, kemerin elinde ısındığını hissetti. Bütün vücudu ürperdi. Parmaklarının arasındaki topaz altın gibi parıldamaya başladı. Zihni açıldı. Kemer onu da arkadaşları gibi elini çekmek zorunda bırakana kadar ısındı. Ama artık biliyordu.

Vâris bu salondaydı.

Başını kaldırdı. Bakışlarıyla odadaki diğer kişileri inceledi. Sonunda birine odaklandı. Birinin vücudu titriyordu ama ileri çıkarken yüzü parıldadı.

Dain.

Nasıl olur da bunu görmedim, diye düşündü Lief. Kalabalık, şaşkın bir şekilde nefesini tutarken o hayretler içinde bakıyordu. Nasıl olur da bunu görmedim?

Dain'in adı bile bir anagramdı, bu harflerden Adin ismi çıkıyordu. Şu anda bulundukları yerden çok uzak olmayan, tecrit edilmiş bir çiftlikte büyümüştü Dain. Annesiyle babasından Deltora tarihini öğrenebildiği gibi okçuluğu da öğrenmişti. Sakin, itaatkâr, babası gibi sorumluluk taşıyan, Tora'lı annesi gibi narin. Annesinin adı olan 'Rhans', Sharn'ın başka bir formuydu. Onu da hiç kimse görmemişti.

Bu büyük sırrını ne kadar da iyi gizlemişti. Sadece bir keresinde her şeyi açıklayacak gibi olmuştu. Tora'nın ortasındaki çatlak taşın karşısında yalan söylerken şaşkınlık ve umutsuzluktan donup kaldığında.

Lief kemeri alıp ileri çıkarken salondaki tansiyon yükselmiş gibiydi.

Dain bekledi. Titremesi durmuştu. Şimdi başı dimdikti. Takındığı bu ciddiyet, omuzlarına güzel bir pelerin gibi oturmuştu. Yüzü ve ellerinin pürüzsüz teni ışıkta parıldıyordu.

Babam, onun babasına hizmet etti ve onu korudu, diye düşündü Lief. Şimdi de ben ona hizmet edip onu koruyacağım.

Ellerini uzattı. Kemer parmaklarının arasında gevşek bir şekilde duruyor, ilk kez ışıkla aydınlanıyordu. Tuhaf bir şekilde onu bırakmak istemedi. Jasmine'e bir göz attı. Kız başıyla onayladı, gözleri parıldıyordu.

İşte bunun için çabaladık, diye düşündü Lief. Böyle olması gerekiyordu. Gözlerini kemere dikip çelik madalyonlarında parıldayan taşlara son kez baktı. Çok zor elde edilmişti, çok güzeldi...

Sonra gözlerini kırpıştırdı. Yakut kırmızı değil soluk pembeydi. Zümrüt bir taş gibi donuktu. Ametist o kadar değişmişti ki neredeyse açık leylak rengiydi. Lief'in yüzüne bir anda kan hücum etti ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Tehlike! Kötülük!" dedi soluk soluğa. "İşte..."

Havayı insanın kanını donduran tiz bir çığlık kapladı. Dev gibi bir şey, ağzından salyalar akarak kapıdan hızla girdi. Sonra, içeride gök gürültüsü gibi bir sesle fırtına esip mumları söndürdü, Lief'i geriye doğru fırlattı. Lief yerde sürünürken kemeri sıkıca tuttu. Dain için Jasmine'e bağırıyordu. Bir anda rüzgâr yüzüne çarptı. Odadakiler yere düşüp mobilyalar duvarlara çarparak parçalanırken etrafından yükselen çatırtı ve gümbürtüleri duyabiliyordu.

"Lief! Kemer!" diye Dain'in bağırdığını duydu. "Bana at! Ah, çabuk..."

Bağırtısı rüzgâr, çığlıklar ve vahşi bir öfkeyle kükreyen bir şey tarafından boğuldu.

Lief ayağa kalktı ve uluyan karanlığın içinde sesin geldiği yöne doğru yolunu bulmak için mücadele etti. Havada uçan bir şey müthiş bir güçle göğsüne çarpıp onu tekrar Barda'nın yatağına doğru fırlattı. Nefes almaya çalışarak ayağa kalkmaya çalıştı.

Sonra kapının eşiğinden müthiş bir çatırtı koptu ve rüzgâr başladığı gibi aniden durdu.

Korkunç bir sessizlik çöktü. Bu sessizlik sadece yaralıların inleme ve hıçkırıklarıyla bozuluyordu. Başı dönen Lief yatağı itti. Bunu yaparken Barda yerinde kımıldandı.

"Soğuk..." diye fısıldadı Barda. Lief düşerken battaniyeleri yatağın üstünden çektiğini fark etti. Karanlıkta heyecanlı bir şekilde el yordamıyla onları buldu ve tekrar Barda'nın üstüne örtmek için elinden geleni yaptı. Sonra, göğsündeki acıya rağmen ayağa kalkmayı başardı. "Dain!" diye Ecelin bağırdığını duydu. "Dain! Bana cevap ver!"

Ama cevap yoktu.

Aralarından biri ateşin közlerini kullanarak bir meşale yaktı. Glock. Lief titreşen ışıkta tuhaf bir şekilde aydınlanan hayvani yüzü, bir an için seçebildi. Glock'un alnında büyük bir çürük vardı. Gözlerinden biri şişmiş ve morarmıştı. Ama yine de etrafı aydınlatmak için meşaleyi iyice havaya kaldırmıştı.

Lief, Ailsa'nın yerde büyük bir kaya gibi kıvrıldığını, Gla-Thon'un kemerin bulunduğu masadan arta kalanların arkasında sendelediğini, Ecel'in yüzünün kana bulanmış olduğunu, Zeean'ın destek için Manus'a tutunduğunu, Jasmine'in Filli'ye bir şeyler mırıldandığını gördü. Kapı menteşelerinden sökülmüştü. Çıkış, yıkılmış kalas ve moloz yığınıyla kapanmıştı.

Dain ortada yoktu. Hançeri düşürdüğü yerde duruyordu. Sersemlemiş olan Lief ona doğru yürüdü. Sonra eğilip aldı. Bıçağın ucu kanlıydı. Belli ki Dain saldırganıyla savaşmaya çalışmış ama şansı olmamıştı.

Hançeri kemerine sokan Lief, Deltora Kemeri'ni vermeden önce tereddüt ettiği anı düşündü. Belki de o isteksizlik hissine kapılmasaydı, eğer kemeri hemen Dain'e verseydi bunların hiçbiri olmayacaktı. Dain güvende olacaktı. Hepsi güvende olacaklardı.

Acı ve suçluluk içinde midesi bulanırken ellerine baktı. Kemerin artık elinde olmadığını görünce bir anda altüst oldu. Çılgın gibi etrafa bakındı, sonra yatağın üstüne devrildiğinde Barda'nın göğsüne düşürmüş olması gerektiğini fark etti.

Battaniyelerin içinde güvende olmalıydı. Bir süre sonra elinde olacaktı. Tabii baş dönmesi geçer, düzenli nefesler almaya başlar ve mide bulantısı kesilirse.

Yere doğru kaydı ve yaralı bir hayvan gibi oraya çöktü.

"Dain kaçırılmış!" diye fısıldadı Fardeep.

"Bu işi yapan, kötülüğün yaratıklarından biri." diye homurdandı Glock. "İçeri dalarken onu gördüm. Sarı ağzı olan, kocaman bir kurttu. Sonra bir iblise dönüştü. Daha da büyük; yapış yapış bir kırmızı kan gibi."

Lief'in aklına korkunç bir fikir geldi. Kelimelere dökmekten korkarak dudaklarını ıslattı.

Glock'un gözleri kısıldı. Güdük parmaklarından biriyle Lief'i gösterdi. "Sen bir şeyler biliyorsun!" diye atıldı. "Yüzünden okudum. Ne var?"

Konuşurken kelimeler âdeta Lief'in boğazına takıldı. "O sanki şeydi..."

"Büyücü Thaegan'ın çocuklarının sonuncusu ve en kötüsü." diye onun adına bitirdi Ecel. "Kuzeydoğuda hâlâ dolaşan iğrenç aileden kalan tek kişi! Ichabod."

"İhanete uğradık." diye fısıldadı Gla-Thon.

Glock dişlerini gösterdi ve etrafına bakındı. Gözleri Manus'a odaklandı. "Sen kuzeydoğudan geldin, Ralad adam." diye homurdandı yumruklarını sıkarak. "Canavarı buraya sen getirdin! Kabul et!"

Konuşamayacak kadar şaşkın ve korkmuş olan Manus titreyerek başını iki yana salladı. D'Or Nanion onun yanına geçti. "Eğer takip edildiysek bile bunun farkında değildik." dedi sertçe. "Hakaretlerini kendine sakla Jalis."

"Dö... vüş... me... yin." Mırıltı şeklinde duyulan bu sözcük, gergin sessizliği bir nara gibi böldü. Çünkü konuşan Barda'ydı.

Barda etrafına bakınmak için oturmaya uğraşıyordu. Jasmine, Barda'nın yanına koşarken, Barda'nın küçük yüzü yaktığı fenerin ışığında bembeyazdı.

"Dövüşmek... bize bir yarar sağlamaz!" dedi Barda, sesi giderek güçleniyordu.

"Bu bir mucize!" diye fısıldadı Zeean. Bakışlarını Barda'ya dikmişti.

Kemerden dolayı, diye düşündü Lief. Kemer. Onun yüzünden olmalı.

Ecel bu arada kapıya doğru uzun adımlarla gidiyordu. "Buradan çıkıp onu takip etmeliyiz!" diye bağırdı. "Geç kaldığımız her an Dain ölüme daha da yaklaşıyor olacak."

"O çoktan ölmüştür." diye homurdandı Glock. "Canavar şimdiye kadar onu paramparça etmiştir."

Sanki aniden bir şey hatırlamış gibi Ecel'in başı geriye gitti. "Steven nerede?" diye sertçe sordu.

Peşinden gelen sessizlikte hafif bir ses duyuldu. Kapıyı örten molozların arasından gelen bir tıkırtı sesi.

"Steven!" diye bağırdı Ecel.

"Evet!" diye zayıf şekilde karşılık verdi bir ses. "Buradayım. Arkasından takip etmeye çalışırken kapana kısıldık. Nevets bile bizi kurtaramadı. Ecel... gelen Ichabod'du. Ichabod, Dain'i kaçırdı."

"Bunu biliyoruz." dedi kasvetli bir şekilde Ecel.

"Hiçbir şey göremiyordum ama kaçarken kahkahalarını duydum." diye seslendi yine aynı zayıf ses. "Dain'e gülüyordu. Eğer Dain kralsa onu kralın olması gerektiği yere götürdüğünü söylüyordu. Del'e."

10

DEL YOLUNDA

Ichabod vârisi kaçırmak için emir mi almıştı? Yoksa Dain'i kaçırmak onun fikri miydi? Bunu bilmek mümkün değildi. Ama Lief'in emin olabileceği bir tek şey vardı. Kendisi ve arkadaşları yemin ettikleri şeyi yapamamış, aksine Gölgelerin Efendisi'ni vârise götürmüşlerdi.

Başka bir şey daha var, diye düşündü Lief. Bu arada hepsi birden hapishaneye dönüşmüş olan sığınaklarından çıkmak için uğraşıyorlardı. Eğer Dain, Del'e götürülmüşse onu takip etmeliyiz... gerekirse bunu tek başıma yaparım."

Hiç kimsenin bu konuda şüphesi yoktu. Şafak sökerken bir grup Del'e doğru yola çıktı. Ailsa gözyaşları içinde onları uğurladı. Ecel hiç gecikmeden planlarını yapmıştı.

"Görünmemeye dikkat ederek, küçük gruplar hâlinde yolculuk yapacağız." dedi. "Del'e kadar fark edilmeden gidebilmemiz için en büyük şansımız bu."

"Eğer aramızda bir casus varsa fark edilmeden oraya varamayacağız." diye mırıldandı Gla-Thon.

Ecel'in ifadesi sertleşti. "Arabayı sürecek olan Steven hariç hiç kimse tek başına kalmayacak." dedi. "Steven'ın sadakatini sorgulamak isteyen kimse var mı?"

Hiç kimsenin buna cesaret etmeye kalkmaması hiç de şaşırtıcı değildi.

Araba, içinde gizlenmiş olan Barda'yla önden yola çıktı. Barda hâlâ bitkin durumda olsa da geride tek başına kalmayı reddetmişti. Manus ve Nanion sağdan ilerlediler. Solda Gla-Thon ve Fardeep vardı. Geriden Ecel, Zeean ve Glock geliyordu. Ortada Lief ve yanında Filli'yle Kree olan Jasmine yürüyordu.

Dain'in hançeri Lief'deydi. Hançer Dain için çok kıymetliydi. Ona geri verilmesi gerekiyordu, Lief buna yemin etmişti. Hançerin ucunda kan lekeleri vardı. Lief ne yaparsa yapsın temizlenmemişti.

Uzaktan, Del-io,
Del-io, Del-io!
İki saat dinlenme, sonra gideriz,
Del'e, el-io!

Steven'ın sesi sanki gerçekten basit bir satıcıymış gibi neşeliydi. Ama mesaj açıktı. Del'in kenar mahallelerini görebiliyordu. Dinlenmek için duracaktı.

"Neden duruyoruz?" diye aksi bir şekilde söylendi Jasmine.

Lief ona bir bakış attı. "Çünkü gereken noktalarda durmaya karar verilmişti." diye mırıldandı. "Çünkü Del'e karanlık çöktükten sonra varmak istiyoruz. Ve yorgunuz. Önce sen uyu."

Sık çalılara rahatça gizlenerek yolun kenarından ilerliyorlardı. Jasmine dinlenmeye çekilirken Lief onu izledi. Onun birkaç saniye içinde uykuya dalacağını biliyordu. Ne kadar rahatsız bir yer olursa olsun ya da etraf ne kadar tehlikeli olursa olsun, o böyleydi.

Sırtını bir ağaca dayayarak oturdu ve tekrar beline taktığı kemere dokundu. Kemer, Barda'nın yavaş yavaş ölüme gidişini engellemişti. Ama nasıl? Mücevherlerin hiçbiri kesinlikle kan kaybından oluşan bitkinliği iyileştirmiyordu. Belki elmas...

Lief yavaşça elini Deltora Kemeri'nin üstünde gezdirdi ve elması buldu.

✢ Elmaslar... Cesaret ve güç verirler, salgın hastalıktan korurlar ve gerçek aşka giden yolda yardımcı olurlar.

Lief hâlâ tatmin olmamıştı. Huzursuzca, sayfaları karıştırıp gelişigüzel şekilde bölümlere bakıyordu. Birkaç tanesini unutmuştu. Ama çoğunu hâlâ çok iyi biliyordu.

✢ Ametist... sakinlik ve rahatlama. Hastalık karşısında rengi değişir, zehirli yiyecek ve içeceğin yakınında rengi solar...

✢ Topaz, takan kişiyi gecenin belalarından korur. Ruh dünyasına kapıları açma gücü vardır. Zihni açıp güçlendirir...

✢ Zümrüt... kötülük karşısında ve bir yemin bozulduğunda rengi solar. Yaraların ve ülserin devasıdır. Zehir için de panzehir.

✢ Büyük yakut... etrafta kötülük olduğunda ya da şanssızlık taşın sahibini tehdit ederse rengi solar. Kötü ruhları uzak tutar ve yılan zehrinin panzehiridir.

✢ Gökkuşağının bütün renkleriyle parıldayan opal, umudun simgesiydi. Gelecekten anlar gösterme ve görme sorunu olana yardım etme gücü vardı. Opalin, gökyüzü taşı, güçlü bir tılsım olan lazuritle özel bir ilişkisi vardır.

Aniden sabırsızlanan Lief kitabı kapattı. Jasmine kımıldandı, sonra aniden gözlerini açtı.

"Özür dilerim..." diye başladı Lief. Ama kız başını iki yana salladı.

"Bu tarafa doğru gelen bir şey var." diye fısıldayıp doğruldu Jasmine. "Atlı bir araba. Del'den geliyor."

Kısa bir süre sonra Lief de toynak sesleri ve dönen tekerleklerin gürültüsünü duydu. Çalıların arasından dışarı bir göz attı ve şaşkınlık içinde Steven'ın arabasının kendilerine doğru geldiğini gördü. Dizginlerden çıkarıldıkları için çan sesi yoktu.

Steven çok alçak bir sesle şarkı söylüyordu. Yola çok yakın olanlar hariç hiç kimse onu duyamazdı. Yaklaştıkça, Lief onun aynı dizeleri ardı ardına söylediğini duydu.

Ortaya çık, Dal ve Kuş-o!
Küçük yaratıklar iyi mi saklanıyo?
Diğerleri dinleniyo ama bizim gitmemiz gerekiyo,
Dal ve Kuş-o!

"Bu bir tuzak olabilir." diye fısıldadı Jasmine. "O bir Ol olabilir."

"Sanmıyorum." diye fısıldayarak karşılık verdi Lief. "Bizi Rithmere'de kullandığımız sahte isimlerle çağırıyor. Bunu ona Barda söylemiş olmalı."

Glock da onları biliyordu!" diye fısıldadı Jasmine. Ama Lief çoktan çalıların arasından çıkmıştı bile. Jasmine derin bir iç çekişle onu arkasından takip etti.

Steven onları görüp gülümsedi ve arabayı durdurdu. "Demek buradasınız." dedi alçak bir sesle. Aşağı indi. "Çabuk arkaya, Barda'nın yanına binin."

"Ama plan böyle değildi!" diye itiraz etti Lief. "Gün batımından sonra Del surlarının dışındaki koruda diğerleriyle buluşmamız gerekiyor. Eğer şimdi sizinle gelirsek gün batmadan orada ve yalnız olacağız."

"Kesinlikle." diye başıyla onayladı Steven. "Barda her şeyi size açıklayacak. O ve ben konuştuk. Yolculuğumuza başlamadan önce onun için yeni bir bal kavanozu açtım ve göründüğü kadarıyla ona iyi geldi. Bakın!"

Arabanın kapılarını sonuna kadar açtı. Ve Barda orada oturmuş sırıtıyordu.

"Barda! İyileşmişsin!" diye bağırdı Jasmine.

Barda omuzlarını silkti. "Tümüyle iyileştim diyemem. Bir Ol'la savaşmak hoşuma gitmez." Gülümsemesi yayıldı. "Ama kesinlikle küçük bir korsanın canını sıkabilirim. Şimdi, çabuk içeri girin. Yola çıkmamız lazım."

"Niçin?" diye sordu Lief, o ve Jasmine isteksizce itaat ederlerken.

"Eğer gün batmadan Del'e ulaşırsak Steven doğrudan içeri girebilir. Gün battıktan sonra sokağa çıkma yasağından önce

hızla evine ulaşmaya çalışan sıradan bir satıcı gibi görünecektir." diye çabucak açıkladı Barda. "Kapılar her zaman o saatte kalabalıktır. Muhafızlar arabayı aramaya tenezzül etmeyeceklerdir. Pazar meydanında diğer arabalarla beraber dururken de dikkat çekmeyecektir. Karanlık bastırdığında gizlice sıvışabiliriz."

"Ama niçin plan değişti?" diye şaşkınlıkla sordu Lief.

Barda'nın yüzünde üzüntülü bir ifade belirdi. "İlk olarak, her nerede hapisse kemeri Dain'e vermemiz çok önemli. İnanıyorum ki üçümüz tek başımıza bunu daha iyi yapabiliriz. İkincisi..." Durdu.

"İkincisi." dedi sakince Steven. "İkimiz de grubumuzda bir casus olduğundan eminiz. Bu casusun Gölgelerin Efendisi'yle gizli bir haberleşme yolu olabilir, hiç kimsenin şüphelenemeyeceği bir yol. Eğer öyleyse, planımız daha şimdiden Del'de biliniyordur. Bir tuzağa giriyor olabiliriz. Bu riski göze alamayız. Kemeri kaybetme riskini göze alamayız."

"Bu durumda kendi başımıza harekete geçmeye karar verdik." dedi Barda. "Başka birine söylemeden."

"Ecel'e bile mi?" diye sordu Jasmine. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Steven ve Barda tekrar birbirleriyle bakıştılar. "Evet." dedi ciddi bir şekilde Steven, kapıları kapatıp. "Ecel'e bile."

11

MEYDAN

Sarsıla sarsıla geçen sıkıcı bir saat. Steven'ın yavaşça şarkı söyleyip görebildiklerini anlatan sesi. İçinde bulundukları araba şehir kapılarından geçen araba sırasına katılmak için yavaşlarken korku dolu, gergin dakikalar başladı. Muhafızların bağrışmaları. Sonra aniden, Del'in rahatsız edici seviyede tanıdık gürültüsü. Tekerlekler, çanlar, insanların bağırışları, birbirlerine çarpmaları, kaldırım taşı döşeli sokaklarda yavaşça giden arabanın çıkardığı sesler.

En sonunda... hareketsizlik. Çürümüş sebzelerin kokusu. Arabanın arkasına yavaşça yaklaşan ayak sesleri.

Bir kilidin tıkırtısı. Açılan kapıların gıcırtısı. Steven'ın gergin bakışları. Arkasında loşlaşan turuncu gökyüzü... Sonunda Steven arabaya binip kapıları sıkıca kapattı.

"Her şey sakin görünüyor." diye fısıldadı. "Sokaklar boş. Ortalıkta muhafız yok."

"O zaman neredeler?" diye fısıldadı Jasmine. Yakasında sızlanıp burnuyla onu dürten Filli'ye elini uzattı.

"Del büyük bir yer." diye homurdandı Barda. "Belki surlardadırlar. Belki de sarayın çevresinde..."

"Belki de surların dışındaki koruda bizi bekliyorlar!" dedi Steven.

Lief'in tüyleri ürperdi. Bu kesinlikle aralarında bir casus olduğu anlamına geliyordu. Bu, arkadaşlarının o anda bir tuzağa doğru ilerledikleri gerçeğini hatırlattı ona. Konuşmaya başladı ama Barda elini kaldırdı.

"Eğer öyleyse." dedi sertçe. "Kemerin burada güvende olduğuna sevinmemiz gerekiyor. Ama arkadaşlarımız korumasız kalmayacaklar. Steven şehirden çıkmayı başabilirse buluşma yerine gidecek."

"Öyle ya da böyle çıkacağım." dedi üzgün bir şekilde Steven. "Ve toplantıya katılacağım. Açıklamak ya da bir hesap görmek için." Önce Barda'yla, sonra da Lief ve Jasmine'le el sıkıştı. "Şansınız açık olsun." dedi kısık bir sesle. "Umarım yakında görüşürüz."

Dört arkadaş sessizce arabadan çıktılar. Sebze artıklarını kemiren fareler tiz sesler çıkararak ayaklarının altından kaçıştılar. Steven solmuş bir yeşil yaprağı çiğneyen yaşlı atını okşadı. "Bekle." diye mırıldandı. At başıyla onaylayıp yavaşça burnunu çekti.

Eski arabaların arkasından dikkatlice ilerleyerek küçük bir avlunun sonuna süzüldüler. Ama daha pazar meydanına girmeden orada ani bir karmaşa oldu. Bir kapı gürültüyle çarparak açıldı. Kaba sesler ve çizmelerin gürültüsü karanlıkta yankılandı. Bir yığın meşalenin ışığı etrafı aydınlattı.

Dört arkadaş hızla avlunun karanlığına geri döndüler. Gürültü gittikçe arttı. Çatırtılar, homurdanmalar ve taş tıkırtıları

duyuldu. Neler oluyordu? Merakını daha fazla yenemeyen Lief köşeden dikkatlice göz attı.

Her yerde meşaleler yanıyordu. On Gri Muhafız meydanın ortasında çalışıyordu. Koca taş bloklarını taşıyıp üstü düz, basamaklı bir piramit inşa ediyorlardı. Piramitin ortasında, etrafındaki blokların tuttuğu uzun bir direk yükseliyordu.

"O ucube nerede?" diye bas bas bağırdı bir muhafız. "Ichabod?"

"Sarayda, karnını doyuruyor." diye homurdandı başka biri. "Yakında burada olur. Etini pişmiş tercih ediyormuş diyorlar."

Büyük bir kahkaha tufanı koptu. Lief'in tüyleri ürpermeye başladı.

"Tepeye çık, Bak 6!" diye bağırdı başka bir muhafız. "Diğerlerini getirdiklerinde hazır olmazsak sorun çıkacak." Gölgelere doğru ilerledi ve paçavra yığınına benzeyen bir şey taşıyarak geri geldi.

"Peki onları yakaladılar mı Bak 1?" diye seslendi birinci muhafız. Piramidin tepesine tırmanıyordu. Elinde uzun bir halat ve yağ kavanozu vardı.

"Sakin ol. Ne zaman ve nerede olacaklarını biliyorlar, değil mi?" Bak 1, bir yığını direğe doğru taşıyordu. "Büyü yapmasın diye önce yaşlı kadını yakaladılar. Ondan sonrası daha kolay oldu. Çirkin olan o iri yarı biraz zaman aldı. Gnome'un da biraz sorun çıkardığını söylediler. Tek başına üç Quill ve bir Pern öldürmüş. Ama sonunda onu da yakalamışlar."

Lief'in kalbi neredeyse duruyordu. Gerisinde duran arkadaşlarının da sertçe nefes alışlarını duydu ama dönmedi. Dehşetten kaskatı bir şekilde Bak 1'in yığını direğin yanına çekişini ve Bak 6'nın onu oraya bağlayışını izledi.

Bu Dain'di. İpek gibi saçları yüzüne düşmüştü. Soluk yüzünün bir yanı meşalelerin ışığında bir görünüp bir kayboluyordu. Lief bakarken Dain yavaşça başını kaldırdı. Gözleri dehşetle açılıp fal taşı gibi oldu.

Lief'in arkasından nefes nefese bir ses yükseldi ve sertçe bir hareket duyuldu. "Hayır!" dedi Steven'ın kulak tırmalayıcı sesi. "Nevets! Muhafızlar, Dain'e bu kadar yakınken olamaz. Onların hançerleri, kabarcıkları var... Şimdi saldırırsan onu hemen öldürürler. Bekle, sana yalvarıyorum."

Bir mücadele anı yaşandı. Sonra nefes alışları düzeldi. Hareket durdu.

"En sonunda uyandınız demek, majesteleri?" diye alay etti Bak 1. "Bu güzel." İşaret etti ve arkadaşları ona doğru gelmeye başladılar. Elleri kuru dallarla doluydu. Odunları Dain'un ayağının dibine yığarlarken Bak 6 da üzerlerine yağ döküyordu.

"Bu onu iyi ısıtır." diye kıs kıs güldü. Sonra başını kaldırıp gözlerini kısarak meşale ışığına baktı. "Diğerleri mahkûmlarla geliyorlar." dedi. "Parti her an başlayabilir. Birisi gidip Fallow'u getirse iyi olur. Bak 3... sen git."

"O gelmez." diye sızlandı Bak 3. "Üçünün batıda göründüğü haberini duyduğundan beri endişelenmeyi bıraktı. Kendini yeşil ışığıyla o odaya kilitledi. Ve biliyorsun..."

"Bunun için gelecektir." diye homurdandı Bak 1. "Bunu kaçırırsa sorun çıkacak. Hadi git!"

Bak 3 homurdanarak uzaklaşırken meydanın şehir kapılarına en yakın yerinden ayak sürtme ve şakırtı sesleri geldi. Ardından zorlukla ilerleyen bir grup göründü. Bazılarını muhafızlar

çekiyordu, diğerleri tek başlarına yürüyorlardı, ayaklarında ağır zincirler vardı.

Lief yüzlere baktı. Düz saçları kandan sırılsıklam olmuş Gla-Thon'un sol kolu yanında boşta sallanıyordu. Ardından korkudan tir tir titreyen Manus geliyordu. Onun arkasında aralarında bitkinlikle yürüyen Zeean'i taşıyan Fardeep ve Nanion vardı. Ve muhafızların en sonunda da karın üstü çekilirken vücudu kaldırım taşlarında seken, sıkı zincirlerinin kestiği bileğinden şarıl şarıl kanlar akan Glock.

Sadece bir kişi eksikti.

"Böylece onun kim olduğunu öğrendik." diye mırıldandı Barda.

Steven'ın koca gövdesi baştan aşağı titremeye başladı. Lief korku içinde ona baktı.

Koca adamın gözleri Dain'e odaklanmıştı. Sarıdan kahverengiye, kahverengiden sarıya dönüşüyorlardı. Nevets'le kontrol için mücadele ederken ağzı seğiriyor, teni titriyordu. "Ben emir verir vermez, Lief'in Dain'e koşması gerekiyor." diye homurdandı. "Siz diğerleri... elinizden geldiği kadar Lief'i koruyun. Geri kalanını biz yapacağız. Ama bizden uzak durun. Uzak durun!"

Lief bakışlarını güçlükle o korkunç, kımıl kımıl yüzden ayırıp etrafına bakındı. Şimdi Dain'in yanında sadece Bak 1 ve Bak 2 duruyordu. Ama ikisinin de ellerinde hançerler vardı.

Hançerine uzanan Lief'in parmakları uyuşmuştu. Eğer Dain'in yanına canlı ulaşabilirse hançeri ipleri kesmek için kullanacaktı. Bu mümkündü. Bu...

Ama hançer yerinde yoktu. Lief gözlerini kırpıştırarak yere baktı. Hançer, o fark etmeden kemerinden düşmüş olmalıydı. Büyük ihtimalle Del'e gelirken yolda arabaya binerken düşmüştü.

Boğazında bir şey düğümlendi. Nedense bu küçük kayıp büyük başarısızlığının simgesiymiş gibi göründü. Kendisini kralın koruyucusu olarak düşünmüştü. Ne büyük salaklık!

Yanında kaskatı duran Jasmine'e göz attı. Kızın bakışlarında azim ve öfke vardı. Dudaklarında kendinden emin bir ifade... Arkasında Barda duruyordu. Kılıcını çekmişti. Yüzünde hâlâ rahatsızlığının izlerini taşısa da kaşları kararlı bir şekilde çatılmıştı.

Lief silkelenip kendine geldi. Artık zayıflığa yer yoktu. Piramide döndü ve kendi kılıcını çekti. Bu kılıcı onun için babası yapmıştı. O da ipleri kesebilirdi. Kralını kurtarabilirdi. Bunu yapabilirdi.

Zincirli grup platformun önüne gelip durduğunda Bak 1 zalimce sırıttı. "Yakında büyük bir gösteri izleyeceksiniz." diye söylendi. "Ölmeden önce büyük bir olaya şahit olmak üzeresiniz."

Bak 3 hızla ortaya çıkarken Bak 1 kızgın bir şekilde başını eğdi. "Fallow nerede?" diye söylendi.

Bak 3 başını iki yana salladı. "Kapıya cevap vermiyor." dedi nefese nefese. "Sana söyledim!"

"O zaman onsuz başlayacağız!" diye bağırdı Bak 1. "Efendimiz geldiğinde sonuçlarıyla o yüzleşecek!" Başıyla Bak 6'ya işaret verdi. Muhafız yere atladı ve bir meşale alıp ona verdi.

Mahkûmlar zincirleri içinde boşuna debelendiler. Yüzlerinde dehşet maskeleri vardı. Dain direğe yaslandı ve gözlerini kapadı.

Lief kendini hazırladı. Hazır...

"Şimdi, hainler." diye söylendi Bak 1. Meşaleyi kaldırdı. "Yanarken merhamet dilenen sefil kralınızı izleyin." Meşaleyi odunlara değdirdi, sonra alevler yayılırken korunmak için geriye sıçradı.

"ŞİMDİ!" Kükreme sesi meydanda yankılandı. Tek değil iki sesti. İkisi de gök gürültüsü gibiydi.

12

ÇARESİZLİK

Lief rüzgâr gibi koşarken onu yakalamaya çalışan her elden, ona atılan bütün kabarcıklardan kurtuldu. Bağırmaları, öfkeli naraları, dehşet dolu çığlıklarla verilen emirleri zorbela duydu. Jasmine ve Barda iki yanındaydılar ama ona yetişemiyorlardı. Birkaç saniyede platforma ulaşmıştı. Tek başına tepeye fırladı, Dain'i bağlayan ipleri kesti ve güçsüz bedeni alevlerden uzaklaştırdı.

Gözleri dumandan yaşlar içinde Dain'i platformdan aşağı sallandırıp bıraktı. Dain sendeledi, sonra sallanarak ayakları üzerinde durdu. Deltora Kemeri'nin kopçasını açmaya uğraştı. En sonunda açıldı. Kemeri belinden çıkardı...

Müthiş bir çatırtı, büyük bir nara sesi geldi. Lief olduğu yerde döndü. Jasmine ve Barda meydanda açılmış bir deliğin yanında sallanarak duruyorlardı. Etraflarına yanan meşaleler dağılmıştı. Nevets, Steven ve muhafızların çoğu ortadan yok olmuştu. Muhafızların çığlıkları gecenin içinde yankılandı, sonra yok oldu. Nevets hapishanesinin duvarlarına saldırırken yer sarsıldı.

Arabanın durduğu küçük avludan fareler döküldü. Koşarlarken renkleri titreyip donuklaşıyor, kor gibi gözleri ve açık, dişsiz ağızlarıyla dalgalanan beyaz alevlere dönüşüyorlardı. Ve her birinin ortasında Gölgelerin Efendisi'nin damgası vardı.

Lief, Dain'e döndü, kemer elinde sallanıyordu, zihni dehşet ve karmaşa içindeydi. Nevets için bir tuzak kurulmuştu. Onlara ihanet edilmişti! Planları biliniyordu. Ama nasıl? Barda ve Steven'ın planını hiç kimse bilmiyordu. Hiç kimse...

Sonra Dain'in kemerindeki hançeri gördü. Kınındaki hançer, ateşin ışığında parıldadı. Ucu pırıl pırıl parlıyordu. Lief gözlerini ondan uzaklaştırıp Dain'in kapkara gözlerine dikti. Ve o gözlerde bütün sorularının, en sonunda örtüsü açılmış cevabını gördü.

"Sen." dedi sakince.

Dain gülümsedi. "Bir hata yaptım." dedi. "Bu şekle dönüştüğümde hançeri bırakmalıydım. Ne kadar şanslıyım ki yanıma gelmeden önce onu fark etmedin. Bu planımı bozardı."

Eliyle Lief'in koluna çok güçlü bir darbe indirip kemeri ateşe düşürdü. Lief bir çığlık atarak onu yakaladı. Ama Dain bileğini çelik gibi bir kuvvetle yakalamıştı. Dain'in gözleri kısıldı ve aniden Lief'in kılıcı ak kor oldu. Artık bir işe yaramayan kılıç yanan elinden düştü ve platformun basamaklarından aşağı tangırdayarak yuvarlandı.

"Yine de bunu bildiğine memnunum, insan." diye fısıldadı Dain. "Ne kadar büyük bir salak olduğunu bilmeni istiyorum. Çünkü şimdi Adin'in kemeri bana zarar veremez. Yakında erimiş bir ıskartadan başka bir şey olmayacak."

Geride kalan muhafızları gösterdi. Ağızları bir karış açık durumda, olanları izliyorlardı. "Mahkûmları saraya götürün!" diye tiz bir sesle bağırdı. "Onlar görevlerini yaptılar."

"Hayır! Bırakın gitsinler!" diye bağırdı Lief. "Kemer sizde. Daha ne istiyorsun?"

Dain'in koca, boş bakışlı gözleri parıldadı. "Çağırdığımda efendim gelecek." diye alay etti. "Seni, arkadaşlarını ve bulup buraya getirdiğim bütün diğer hainleri görecek. Sonra gözdesi ben olup bu ülkeyi saraydaki Lumine bulanmış yeteneksizin asla yapamayacağı biçimde yöneteceğim. Ve sen... sen bütün sevdiklerinin kalıntıları ve külleriyle acı içinde öleceksin."

Ağzı Lief'in yüzündeki ifadeyi görünce küçümser bir şekilde kıvrıldı. "Salak! Ichabod'un benim emrimde olduğunu hayal bile edemedin. Beni alıp kaçırdığını sandın ama o, karanlıkta Del diye diye tek başına koşuyordu! Ve dönüştüğüm hançeri bulduğunda bir an bile şüphe etmedin... hem de Üçüncü Seviye Ol'ların istedikleri bütün şekillere girebileceğini bilmene rağmen. Tahmin ettiğim gibi onu kaybettiğim için ağlayıp sızlayarak hançeri kemerine taktın ve o andan sonra beni taşıdığını fark etmedin bile. Sizin her adımınızı izliyordum. Her planınızı dinliyordum. Uğursuz Steven ve o lanet kemeri yok etmenin en uygun anını kolluyordum. Sonunda, yeteri kadar şey öğrendiğimde sizi bıraktım ve bunu hazırlamak için buraya geldim."

Elini kargaşa içindeki meydana doğru salladı ama Lief bakışlarını çevirmedi. Lief, Dain'in arkasında bir hareket görmüştü. Platformun basamaklarından, birisi gizlice ona doğru yaklaşıyordu. Şahin gibi bir yüz. Soluk, büyük bir yara izi. Kıvırcık siyah saçlar. Yavaş yavaş...

"Sana güvendim Dain." dedi Lief. "Senin vâris olduğunu sandım."

Dain dudak büktü. "Zaten öyle yapman gerekiyordu, insan. Ben bunun için yaratılmıştım. Rolümü iyi yaptım, değil mi? Ben hata yapmam."

"Yaptın." dedi Lief. "Tora'ya girmemeliydin. Bu senin kendini beğenmişliğindi ve neredeyse ölümüne yol açıyordu, değil mi?"

İlk kez Dain gözlerini kırpıştırdı ve yüzüne bir dehşet ifadesi belirdi. Ama cevap vermedi.

Onu konuştur. Bana bakmasını sağla.

"Ve ona yavaş yavaş verdiğin zehirle Barda'yı öldürmeyi başaramadın." diye kararlı bir şekilde devam etti Lief. "Tabii ki niçin güçsüz düştüğünü anlamam lazımdı. Unutmuştum. Ametist karardığında bu, zehirli yemeğin işaretidir. Ama sen de bir şey unuttun. Zümrüt zehir için panzehirdir. Onu iyileştirdim."

Dain'in dudakları kıvrıldı. "Efendimin karşısına çıktığında iyileşmemiş olmak isteyecek." diye bağırdı.

Daha yakın...

"Sen Barda'dan korkuyordun." dedi Lief. "Kral ve saray hakkında çok şey biliyordu. O iskeletlere bıraktığın sahte notu kolayca anladığında, onun planların için bir tehlike olduğunu fark ettin. Kıymetli efendinin planlarından biri daha mahvolmuştu."

Artık Dain hızlı hızlı nefes alıyordu. Çarpık yüzü, Lief'in uzun zamandır tanıdığı alçak gönüllü, narin çocuğa hiç benzemiyordu.

"Efendimin birçok planı var, insan." dedi sinir bozucu bir sesle. "Ve ben en iyi gizleneniydim. Seni ihbar etmeyi ya da

uyurken öldürmeyi ne kadar çok istedim. Efendim bana sessiz olmamı ve şiddet kullanmamamı emretmişti. Ben sadece diğer bütün planları mahvolursa kullanılacak son silahtım."

"Onunla bir kez bağlantı kurdun." dedi Lief. "Ona adlarımızı söyledin."

Yakında...

Dain bir acının anısıyla göğsünü tuttu. "Onun üzerine... hatam düzeltildi." dedi asık bir suratla. "Böylece ondan sonra ben kendi planlarımı yaptım. Ve şimdi benim zamanım geldi."

Aniden başını geri attı.

"Efendim!" diye bağırdı. "Zamanı geldi!"

Bir gök gürültüsü her yeri sarstı. Büyük kırmızı bulutlar kuzeyden gelerek yıldızları örttü. Dain parıldayan gözlerle Lief'e bakıyordu.

"Gölgelerin Efendisi'nin orduları hazır!" diye tiz bir çığlık attı. "Ona bu ülkede başkaldıranlar yok edilecekler. Ve bütün hepsine bu gazabı getiren sensin. *Sen* ve arkadaşların bunu başardılar, Del'li Lief!"

Ecel!

Ecel, haykırarak Dain'in üstüne atladı, onu yere sererken kılıcını kalbine gömdü. Ama Dain bir yılan gibi kıvrıldı, vücudu dağılıp yapışkan beyaz bir sütun gibi tekrar yükseldi. Etrafını buz gibi bir sis kapladı. Olduğu yerde döndü ve parmakları Ecel'in boğazına uzandı. Uzun ince parmaklar yanlarında ölümün soğukluğunu getiriyorlardı.

Lief hayal gücünün bile ötesindeki bir soğukla titreyerek geriledi. Ateş dalgalanıp yanmaya devam etti.

Ecel dizlerinin üstüne çökmüştü. Bir zamanlar Dain olan Ol, kahkahalar içinde yok etmek için ona yaklaşıyordu. Jasmine

elinde tuttuğu meşaleleri savurarak Ol'ları uzak tutarken meydandan bağrışlarla iniltiler yükseliyordu. Mahkûmlar zorla çekip götürüldüler. Gökyüzü artık koyu kırmızı bulutlarla kaplıydı.

Lief hıçkırıklar içinde ateşe doğru süründü. Sönmek üzere olan korları eşeledi, parmakları bir yanıyor, bir donuyordu. Küllerle kaplanmış kemeri bulup zorlukla ayağa kalktı, neyse ki tek parça hâlindeydi. Üzerini kaplayan kül tabakası yere düşerken parıldadı. Mücevherler kızıl gökyüzünün altında artık ışıl ışıldılar.

Şimdi!

Lief son gücüyle kemeri Ol'un bileklerine doğru atıp iki eliyle sıkıca çekti.

Ol bir çığlıkla kollarını yukarı kaldırınca Ecel sert bir şekilde basamaklara düştü. Kemerin sarıldığı yerden dumanlar yükseldi ve dumanın altındaki beyaz et erimeye başladı. Ol dönüp kurtulmaya çalıştı ama faydası yoktu, ölüyordu. Eriyen beyazlığın içinden tek bir yüz çıktı. Bütün ifadeleriyle Dain'in yüzü: ürkek, istekli, ağlamaklı, gülen, alay eden, ağırbaşlı, cesur...

Lief'in bir an midesi kalktı. Sonra gözlerini kapatıp kemeri sıkıca tuttu. En sonunda gözlerini açtığında ortada sadece basamaklardan aşağı akan iğrenç bir beyaz sıvı birikintisi vardı.

Kemeri beline taktı ve kendini piramidin dibinde Ecel'in yattığı yere doğru attı. Ecel soğuktan titrerken mırıldanıyordu. Dudakları morarmıştı. Boynunda büyük kırmızı izler vardı. Alnında büyüyen bir şişlik görünüyordu.

"Lief!"

Lief hızla başını kaldırdı. Jasmine ve Barda ona doğru koşuyorlardı. Meydandaki Ol'lar peşlerinde değillerdi. Şaşkınlık

içinde sallanıp amaçsızca bir araya toplanıyorlardı. Sanki güç kaynakları, aralarındaki en büyüklerinden birinin yok olmasıyla bir darbe yemişti.

Ama aralarında kendini toparlamaya başlayanlar da vardı. Gökyüzünde kaynaşan kırmızı bulutlar hızla şehre doğru geliyorlardı.

Ecel'i hızla ayağa diken Lief düşünmeye çalıştı. Nereye gidebilirlerdi? Nerede saklanabilirlerdi?

Sonunda cevap aklına geldi. Başı belada olduğunda her zaman gittiği yere.

Eve...

13

DEMİRCİ OCAĞI

Ocak karanlık ve bomboştu. Kapıda Gölgelerin Efendisi'nin damgası olsa da burası sıcak ve suyun olduğu bir barınaktı. Ayrıca o an için güvenliydi.

Bir ateş yakıp Ecel'i battaniyelere sardılar. Ona kraliçe arı balı vererek yaralarını temizlediler. Ecel sonunda kendine gelir gibi oldu. Gözkapakları titredi ve açıldı. Şöminedeki alevlere boş boş bakmaya başladı.

"Nerede?.." diye kısık sesle sordu. Elini önce boğazına götürdü, sonra da alnındaki şişliğe.

"Konuşmaya çalışma." diye fısıldadı Lief. Ecel ona bakmak için başını çevirdi. Gözlerinde tanımadığını gösteren bir şaşkınlık vardı.

"Başına gelen darbe şiddetliydi." dedi Jasmine. Huzursuzca odayı adımlıyordu. "İyileşmek için zamana ihtiyacı var."

"Elimizde olmayan tek şey zaman." Barda pencerenin yanına gitti ve merakla perdenin aralığından dışarı baktı. "Kaçtığımızı fark ettiklerinde, buraya bakacakları kesin. En kısa zamanda buradan gitmeliyiz."

Lief bu sırada Ecel'i izliyordu. Adam odada etrafına bakınıyordu. Bakışları masalar, iskemleler, yastıklar üzerinde dolaşırken kaşları şaşkın bir şekilde çatıldı. Sanki burası ona bir şekilde tanıdık gelmişti. Sonra Jasmine'i gördü. Yüzü ışıdı. Konuşmaya çalıştığı belliydi.

"Jasmine!" diye fısıldadı Lief. "Gel, çabuk."

Jasmine hızla ateşin başına geldi ve Ecel'in yanına çömeldi. Ecel elini kaldırdı ve onun yanağına dokundu. Dudakları tekrar kımıldadı. Kelimeler belli belirsizdi, zorlukla duyulabiliyordu.

"Jasmine. Ufaklık. Sen... büyüyünce ona çok benzemişsin. Tıpkı... annen gibisin."

Jasmine sanki bir örümcekmişçesine adamın elini iterek geri çekildi. "Bunu nereden biliyorsun? Annem öldü!" diye kızgınlıkla bağırdı.

"Evet. Sevgili aşkım... öldü." Ecel'in yüzü üzüntüyle kırıştı. Gözleri yaşlarla doldu. Lief'in içi titredi.

"Jasmine..." diye fısıldadı.

Yarı ağlamaklı olan Jasmine de arkasını dönmüştü.

Ecel'in gözleri tekrar kapanırken konuşmaya devam etti. "Onlar sığınma talebimizi geri çevirdiler hayatım." diye mırıldandı, parmakları sanki bir not kâğıdını avucunda buruşturuyormuş gibi kapandı. "Geri... dönmeliyiz... Batı yerine Del'in doğusuna gitmeliyiz..."

Lief, Ecel'in çoktan unutulmuş bir geçmişi tekrar yaşadığını fark edince nefesini tuttu. Başına inen darbe o hatıranın olduğu kapının kilidini açmıştı.

"Gitmemiz lazım." diye mırıldandı Ecel. "Haberlere göre... muhafızlar batı yolunda bekliyorlar. Bütün gebe kadınlar öldü-

rülecek. Biz doğuya gideceğiz... Ormana. Bizi orada aramak akıllarına gelmeyecek." Sanki sevgilisi onunla konuşuyormuş gibi dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi.

Jasmine yüzünü döndü. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Filli hafif, endişeli sesler çıkardı, Kree mutsuzca öttü. Jasmine farkında olmadan elini onları sakinleştirmek için omzuna koydu ama gözleri Ecel'e odaklanmıştı.

"Tehlikeli mi?" diyerek iç çekti Ecel. "Evet, aşkım. Ama artık her şey tehlikeli. Dikkat edeceğiz. Biz... hayatta kalacağız. Çocuğumuz güvende olacak. Güçlenecek, ta ki zamanı..."

Lief'in kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Güçlükle nefes alabiliyordu. Pencereden dışarıya bakan Barda'nın onlara doğru döndüğünü ve hayretler içinde baktığını gördü.

Ecel'in başı huzursuzca kımıldadı. "Ufaklık... Jasmine..."

Jasmine elini onunkinin içine koydu. "Buradayım baba." dedi yavaşça.

Ecel tekrar gözlerini açmaya çalıştı ama göz kapakları iyice ağırlaşmıştı. "Zavallı, cesur küçük kız." diye mırıldandı. "Kuşlar ve hayvanlar dışında oynayacak arkadaşı yok. Ormanların verebileceği kadar oyuncağı var. Ne bir kitabı var, ne de rahat edeceği bir yuva. Ve korku... her zaman korku. Birçok kez doğru yapıp yapmadığımızı düşündük. Biz kendi adımıza seçimimizden pişman olmadık. Ama senin için..." Sesi yavaş yavaş kayboldu. Tekrar uykuya dalmak üzereydi.

"Ben mutluydum baba." Jasmine kızgınlıkla gözyaşlarını sildi. "Annem ve sen vardın. Oyunlar, şarkılar, bilmeceler vardı." Onu ayağa kaldırmaya çalışarak Ecel'in kolunun yenini çekti.

"Resimli olduğu için özellikle bir bilmeceyi çok severdim." diye mırıldandı. "Onu bana sen vermiştin baba. Hatırlıyor musun?"

Ecel cevap vermedi. Jasmine çaresizce onun elini bıraktı ve ceketinin ceplerini karıştırmaya başladı. Hazineleri kucağına döküldü: tüyler, iplikler, kırık dişli bir tarak, bir ayna parçası, paralar, taşlar, ağaç kabuğu, kâğıt parçaları... En sonunda aradığını buldu. Oldukça eski buruş buruş bir kâğıttı, birçok kez katlanmıştı.

Onu dikkatlice açtı ve baygın bir şekilde yatan Ecel'in yüzüne doğru salladı. "O hâlâ bende!" diye bağırdı. "Görüyor musun?"

Gördüklerine inanmakta güçlük çeken Lief başını kaldırdığında Barda'nın bakışlarıyla karşılaştı. Endon'un çocukluk

bulmacası. Saraya gizli giriş yolunu gösteren bilmece. Bu Lief'in babası, Endon ve Sharn'ın kaçış hikâyesini anlatırken tekrarlanmıştı. Bu asla inkâr edilemeyecek bir ispattı. Ve Jasmine başından beri onu yanında taşıyordu.

Aklı Withick Mire'da yedi klanın kemere ant içtikleri ana geri döndü. Vârisin orada olduğunu zaten *biliyordu*.

Ve haklıydı.

Titreyen parmaklarla Deltora Kemeri'ni belinden çıkardı. Jasmine'in koluna dokundu. Kız ona döndü, ifadesi acı doluydu. Lief kemeri uzattı.

Jasmine'in gözleri sanki onu anlamış gibi şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Kız başını iki yana sallayarak geriye çekildi.

"Jasmine tak onu!" diye bağırdı Barda. "Ecel'in Endon olduğunu biliyorum. Sen onun kızısın. Sen Deltora'nın vârisisin!"

"Hayır!" diye bağırdı Jasmine. Tekrar başını iki yana salladı. Lief'in yanından geriye doğru tökezlerken Kree ötüp omzuna kondu. "Hayır. Bu olamaz! Onu istemiyorum! Bunu yapamam!"

"Yapabilirsin." diye zorladı Lief. "Yapmalısın!"

Jasmine bir an için meydan okurcasına ona baktı ama âdeta yıkılmış gibiydi. Ayağa kalktı ve öylece durdu. Lief onun yanına gitti, nefesini tutup kemeri ince beline dolayıp taktı...

Ve hiçbir şey olmadı. Kemer ne parladı, ne ışıldadı. Hiçbir şey değişmedi. Büyük, tüyler ürperten bir iç çekişle Jasmine tokasını açtı ve kemer ayaklarının dibine düştü.

"Onu geri al Lief." dedi tekdüze bir sesle. "Bunun yanlış olduğunu biliyordum."

"Ama... yanlış olamaz!" diye kekeledi Lief. "Vâris sensin!"

"Eğer bensem, o zaman bize kemer hakkında anlatılan her şey yalanmış." dedi aynı monoton sesle. "Hayatlarımızı ve umut-

larımızı bir efsaneye bağlamışız. Büyüye inanmak isteyenler için uydurulmuş eski bir öykü."

Barda bir iskemleye çöktü ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

Lief eğilip kemeri yerden aldı. Tekrar beline takarken uyuştuğunu hissetti. Kemer niçin parlamamıştı? Jasmine isteksiz olduğu için mi?

Ya da... kemerde bir sorun mu vardı? Mücevherlerden biri sahte olabilir miydi? Hayır. Kemer bütün mücevherler karşısında sırayla ısınmıştı. Onları hissedip tanımıştı.

Yanan ateşten ve uyuyan Ecel'in yanında diz çökmüş Jasmine ve sessizce durmakta olan Barda'dadan uzaklaştı. Odadan ilerideki karanlığa doğru yöneldi. Sonra küçük odasına doğru ilerlediğini fark etti ve o tanıdık gıcırtıyı duyarak yatağına uzandı.

En son bu odada uyandığında, on altıncı doğum günüydü. O zamanlar burada yatan çocuk artık bir yabancıydı sanki...

Evin önünden yükselen bir çatırtı ve çığlık duyduğunda şaşkınlıkla yerinden fırladı.

"Onu yakaladım!" diye bas bas bağırdı kaba bir ses. "Şimdi, kız! Kız!"

Lief yatak odasının kapısına doğru fırlayıp kılıcını çekerek tökezledi. Kırılan camların, ağır botların seslerini ve küfürleri dehşet içinde duyuyordu. Kree çılgınca ötüyordu.

"Kuşa dikkat edin!" diye bağırdı başka bir ses. "Ah... lanet olası!"

Lief umutsuzca duvara tutunup gürültünün geldiği yöne doğru ilerledi.

"Uzak durun!" diye tiz bir çığlık attı Jasmine. "Uzak durun! Biz burada sadece iki kişiyiz ve siz on kişisiniz! On!"

Lief olduğu yerde donup kaldı. Jasmine yardım girişimlerinin boşuna olacağı konusunda onu uyarıyordu. Bir taraftan onu uzak tutmaya çalışırken diğer taraftan da muhafızların evde sadece kendisi, Barda ve Ecel olduğunu sanmasına çalışıyordu.

Bir acı homurtusu duydu Lief, sonra sert bir tokat sesi. "Bu sana ısırmamayı öğretir!" diye homurdandı bir muhafız. "Üçünüz, tamam! Tam Fallow'un söylediği gibi. Ve dışarıda soğukta. Kolay lokmalar!"

Bir kahkaha ve yerde sürüklenen vücutların sesi duyuldu. Sonra... etrafa sessizlik çöktü.

Lief birkaç dakika bekledi, sonra sessizce oturma odasına geçti. Ateş hâlâ gürül gürül yanıyordu. Hafif ışık darmadağınık bir sahneyi titreşerek aydınlatıyordu. Mücadele anında mobilyalar her yere saçılmıştı. İki pencere de kırılmıştı.

Kree ters dönmüş bir iskemlenin üstüne tünemişti. Lief yaklaşırken, başını çevirdi ve ümitsizce öttü.

Lief kemikleri bembeyaz olana kadar kılıcının kabzasını sıktı. Aniden, soğuk bir öfkeyle dolmuştu. "Onları kurtaramam Kree." dedi. "Ama bu iş burada bitmeyecek."

Kolunu uzattı ve Kree ona doğru uçtu. Neredeyse aynı anda, kırık pencerelerden içeri giren çan sesleri duyuldu. Lief'in midesi bir anda altüst oldu. Bunun ne demek olduğunu biliyordu. Bu çanları daha önce duymuştu.

"İnsanlar saraya çağrılıyorlar Kree." dedi sertçe. "Bizim de oraya gitmemiz gerekiyor. Ama diğerleriyle duvarların dışında durmak için değil. Bizim içeri girmemiz lazım."

Şömineye gitti ve Jasmine'in halının üstüne düşürdüğü yıpranmış kâğıt parçasını aldı. Dikkatlice açtı ve cebine koydu.

Ayının tekrar uyanma vakti gelmişti.

14

CEZALANDIRMA YERİ

Lief gizli tünelden çıkıp onu gizleyen mermer karoyu yerine kaydırırken büyük salon boş ve soğuktu. Titreyerek salonun kapısını açtı ve koluna sıkı sıkı tünemiş Kree'yle karanlık merdivenleri çıktı.

Lief'in herhangi bir planı yoktu. Hem de hiç. Ama bir şekilde burada bulunarak doğru bir şey yaptığına inanıyordu. Bu öykü başladığı yerde bitiyor, diye düşündü. Öyle ya da böyle.

Merdivenlerin karanlığından ilerideki geniş alana doğru baktı. Sarayın zemin katı terk edilmiş gibiydi. Ama yukarı katlara çıkan uçsuz bucaksız merdivenlerden yankılanan uzak, mırıltılı bir ses vardı. Büyük bir kalabalığın sesi.

Lief sesin nereden geldiğini biliyordu. İlk kattaki büyük salonun açık olan dev pencerelerinden içeri dökülüyordu. Del halkı saray bahçesinin ötesindeki tepede toplanıyordu. Cezalandırma Yeri'ne bakıyorlardı. Bu saray bahçesinden büyük salonun pencerelerine kadar uzanan, büyükçe kalasların taşıdığı tahta bir

platformdu. Gri üzerine kırmızı bir el olan Gölgediyar'ın bayrağı, üstündeki direkte sallanıyordu.

Burası Gölgelerin Efendisi geldiğinde inşa edilmişti. Görünüşü, uzaktan bile çocukluğundan beri Lief'in tüylerini diken diken etmişti. Çünkü minnacık çocuklar bile buradaki idamlara şahit olmaya zorlanmışlardı ve başlarını çevirmeleri yasaktı. Gölgelerin Efendisi, Del'deki herkesin isyanın cezasını öğrenmesini istemişti.

Ve onlar da öğrenmişlerdi. Yılda bir ya da iki kez Cezalandırma Yeri'nin korkunç görüntüsüne tanık olmuşlardı ve bu hiç akıllarından çıkmamıştı. Altındaki zemin kemiklerle doluydu. Duvara kafatasları dikilmişti. Platformun kenarında, her biri Gölgelerin Efendisi'nin mührüyle damgalanmış, sallanıp çürüyen bir ceset yığını vardı.

"Del halkı! Karşınızda hainler!" İnce, insanın içine işleyen bir ses merdivenlerden hafifçe yankılanırken, Lief kılıcını sıkıca kavradı. Fallow, Cezalandırma Yeri'nde durmuş halka sesleniyordu. Genelde idamı Gri Muhafızlardan bir yönetirdi. Ama bu, özel bir durumdu.

Lief gizli yoldan saraya çabucak ulaşmıştı. Demirci ocağına saldıran muhafızlar tepenin etrafını dönmek zorunda kaldıklarından henüz gelmemişlerdi. Ama en çok istedikleri kişilerin yakalandığı haberini beklerken, Fallow'un halka gösterecek altı dersi daha vardı.

Lief hızla etrafına bakındı. Cezalandırma Yeri'ne sarayın içinden ulaşma ihtimalinin olmadığını biliyordu. Muhafız ve saray hizmetkârları her zaman platformun kenarındaki pencerelere yığılırlardı.

Ama babasının anlattıklarından mutfakların yakınlarda bir yerlerde olduğunu biliyordu. Ve bütün hizmetkârlar yukarıda olduğundan, hepsi boş olacaktı. Mutfaklardan dışarı çıkıp Cezalandırma Yeri'nin kurulduğu yere dolaşabilir, platformu taşıyan kalaslardan birine tırmanabilirdi.

Ne var ki saray her zaman iyi aydınlatılırdı. Ve platformun kenarında duran muhafızlar başını çıkaracak olursa onu görürlerdi. Hepsinin sapanlarında kabarcıklar vardı ve arkalarındaki kutularda yığınla cephane bulunuyordu. Bir itaatsizlik belirtisinde halka kabarcık atma görevi onlarındı.

"Keşke Kree gibi uçabilseydim." diye mırıldandı, sertçe omzuna tünemiş kuşa baktı. "Sonra onları yukarıdan şaşırtabilirim."

Kree gözlerini kırpıştırıp kulak kabarttı. Sonra Lief ne yapması gerektiğini anladı.

*

Birkaç saniye sonra açık havadaydı. Koyu kırmızı bulutlarla üzeri kapanmış yeryüzüne ürkünç bir ışıltı saçıyorlardı. Fallow'un sesini net bir şekilde duyabiliyordu.

"... büyük liderimizi devirmek için bir entrikaya katıldılar. Bu tür kötülüklere aracılık eden herkesin başına gelenlerin ne olduğunu hepimiz biliyoruz..."

Lief zihnini bu sese kapadı.

Çabuk!

Sarayın dış duvarlarında gittikçe yükseliyordu. Karanlık olmasına rağmen bir yığın penceresi, süslemeleri ve tutunacak yerleri vardı.

Yukarı çıkmaya devam etti. Birinci kat pencerelerini geçti, sonra ikinci kat pencerelerinin altından geçen dar çıkıntıya ulaştı.

Pencereleri temizleyen hizmetkârlar hiç şüphesiz sık sık bu çıkıntılarda otururlardı. Ama Lief ayakta duruyordu ve sırtı duvara yaslanana kadar dikkatlice dönerken midesi kasıldı. Sonra yavaş yavaş binanın köşesini dönmek için ilerledi.

Ve solda, aşağı Cezalandırma Yeri ışıklar içinde parlıyordu.

Köşeyi yavaş yavaş döndü.

Saray ağzına kadar muhafız doluydu. Alev alev yanan meşaleler karanlığı aydınlatıyordu. Platformun iki ucunda da büyük kırmızı koniler vardı. Lief daha önce bunlara benzeyenini hiç görmemişti ve ne işe yaradıklarını hayal bile edemedi. Bir yanda içinde korlar olan dev bir metal kova vardı. Lief dişlerini sıktı. Onun ne işe yaradığını çok iyi biliyordu.

Fallow platformun tam ortasında, ayaklarının dibine serilmiş iki mahkûmun boyunlarına bağlı zincirlerini tutuyordu. Arkasında, zincirlerle bağlı duran altı kişi daha vardı. Glock, Zeean, Manus, Nanion, Gla-Thon, Fardeep. Hepsi yaralıydı. Zeean ve Glock güçlükle ayakta duruyordu. Fallow kemikli parmağını ona doğru salladı.

"Onları gördünüz mü, Del halkı?" diye bağırdı. "Bu yabancıları gördünüz mü? Onların çirkin vücutlarını gördünüz mü? Bu çarpık, kötü suratları? Canavarlar! Del'i istila etmeye kalkanlar! Çift damgalama ve ölüm!"

Lief mide bulantısı içinde başının döndüğünü hissetti. Nefes nefese sırtını duvara dayadı.

Altı muhafız ileri çıktı ve demir damgaları kovanın içindeki kora soktular. Güldüler ve ısınan metalin üstüne tükürdüler. Onların eğlence zamanı gelmişti.

Kalabalığın karşısındaki muhafızlar sapanlarını tehdit edercesine kaldırdılar.

"Çifte damgalanma ve ölüm!" diye bağırdı halk.

Lief gergin, bağıran surat denizine umutsuzca göz gezdirdi. Ne alayla dolu bir sırıtma ne de kızgınlıkla asılan yüzler gördü. Suratların hepsi tamamen boş bakıyordu. Umut ve umutsuzluğun ötesindeki insanların yüzleri.

Aniden, Fallow arkasındaki büyük salonun pencerelerine göz attı. Muhafızlar çekilip başka bir muhafıza yer açtılar. Yeni gelen başıyla Fallow'a işaret verip arkasını işaret etti. Fallow'un yüzü değişti. Yüzüne zafer dolu bir gülümseme yayıldı ve yukarı doğru bir göz attı. Lief nefesini tutup duvara daha da dayandı.

Ama Fallow onu görmedi. O çok daha yukarı, kuleye bakıyordu. Yedi devasa kuş, kulenin tepesine tünemişti. Vahşi, kıvrık gagalarının hatları koyu kırmızı gökyüzünde seçilebiliyordu. İçeride, bir zamanlar Deltora Kemeri'nin cam muhafazasında durduğu yerden kırmızı bir duman yükseliyordu. Gölgemsi biri kımıldamadan duruyordu. İzliyordu. Bekliyordu...

Lief çıkıntı boyunca ilerledi. Şimdi tam istediği yerdeydi: Cezalandırma Yeri'nin tam üstündeki ve Gölgediyar bayrağının asıldığı metal direğin yanındaki küçük bir taş platformun üstünde. Titreyen ellerini kontrol etmek için kendinizi zorlayarak kemerindeki halat kangalını çekti ve bayrak direğinin ucuna bağladı. Dikkatlice çekiştirdi ve dayanacağını anladı.

Fallow halka bakmak için geri döndü. İşaret edince muhafızlar altı mahkûmu sertçe geri itip sarayın duvarına dayadılar.

"Onların cezası daha fazla bekleyemez!" diye bağırdı Fallow, sesi sevinçten çatlıyordu. "Şimdi en büyük üç düşmanımızın yakalandığını açıklıyorum. Böyle olacağını biliyordum!"

Yüzü öfke ve kinle dolmuştu. Ayağının dibinde yığılmış çifte eğildi.

Lief'in nefesi tıkandı çünkü çaresiz ikilinin annesiyle babası olduğunu gördü. Yırtık pırtık giysiler içinde, bir deri bir kemik hâlde Fallow'un zalim ellerinde bitkinlik içindeydiler.

Sahibinin bir köpeği çekiştirmesi gibi onları demir tasmalarından silkeledi, sonra onları ayağa dikti. İkisi de güçlükle ayakta duruyorlardı. "Bu iki sefil ölmeden önce oğullarını görecekler!" dedi öfke içinde. "Onlara iyi bakın! Hainin anne ve babası! Şimdi neden oldukları kötülüklerin, söyledikleri yalanların karşılığını ödeyecekler!"

Lief'in kulaklarında korkunç bir gürleme oldu. Kalabalığın mahkûmlara bakışını gördü. Birçoğunun demirci ocağındaki tatlı, hayat dolu kadın ve nazik, sakin adamı tanıyınca boş bakışlı yüzlerinin acıyla buruştuğunu gördü. Bazıları belki isimlerini bile bilmiyordu. Ama nasıl birileri olduklarını biliyorlardı. Bu yüzden olacaklar için ümitsiz bir şekilde üzülüyorlardı.

Lief yavaşça Deltora Kemeri'ni çıkardı ve ayağının dibine koydu. Önündeki savaşta kendisine yardımı olabilirdi ama bu sonunda kazanacağı bir savaş değildi. Eğer ölecekse kemeri takarak ölmeyecekti. Yenilgisinin ve acısının bir parçası olmasına izin vermeyecekti. Ya da annesiyle babasının onu yerde çiğnenirken görmesine izin vermeyecekti.

Bütün hepsini bu işe sokan değerli, esrarengiz şeye baktı. Tamamlanmıştı. Ve güçlüydü. Dain'i öldürecek kadar güçlüydü. Vârisin varlığını hissedecek kadar güçlüydü. Ve yine de... bir

şekilde mükemmel değildi. Bir şekilde son sırrını keşfedememişlerdi. Cevabı görememenin üzüntüsüyle acı çekiyordu.

Mücevherler çelik madalyonlarında parıldıyorlardı. Topaz. Yakut. Opal. Lazurit. Zümrüt. Ametist. Elmas.

Lief hepsini nasıl ele geçirdiklerini hatırladı... Her taş yerine sırasıyla konduğunda hissettiklerini.

Sırayla... konduğunda...

Kafası karıncalanmaya başladı. *Deltora Kemeri*'nin zihninde dolaşan sözlerini iyi hatırlıyordu:

✢ Her mücevherin kendi büyüsü vardır. Ama yedisi beraberce tek tek olduklarından çok daha güçlü bir büyü oluştururlar. Sadece Deltora Kemeri, Adin tarafından ilk yapıldığı gibi ve Adin'in gerçek vârisi tarafından takıldığında düşmanı yenecek güce sahip olur.

... Adin tarafından ilk yapıldığı gibi...

... yedisi beraberce tek tek olduklarından çok daha güçlü bir büyü... bir büyü. BÜYÜ!

Lief hançerini çekti ve kemerin üstüne eğildi. Hançerinin ucuyla çabucak mücevherleri yerlerinden çıkarırken parmak uçları karıncalandı. Kolayca yerlerinden çıkarken sanki ona yardım ediyorlardı. Hepsini yerlerine koyarken de... ama bu kez farklı ve doğru sırada, ona yardımcı oluyorlardı sanki.

Yakut. Elmas. Lazurit. Topaz. Opal. Zümrüt. Ametist.(*)

DELTORA

(*) Her bir taşın İngilizceden dilimize çevrisi "DELTORA" dizisini vermediğinden taşların baş harflerinin sırası dikkate alınmamalıdır. Taşların orijinal sırası: Diamond, Emerald, Lapis lazuli, Topaz, Opal, Ruby, Amethyst.

Büyük bir iç çekişle Lief ayağa kalktı. Deltora Kemer'i elinde ışıldıyordu. Nefes alışı yavaşladı. Elleri titremiyordu. Artık hiç şüphesiz, en sonunda kemerin olması gerektiği gibi olduğunu biliyordu. Şimdi, yedi klanın tılsımlarının ilk harflerini ülkeleri için bir isim oluştururken kullanan Adin tarafından ilk yapıldığı gibiydi. Şimdi Adin'in gerçek vârisi tarafından alınmaya hazırdı.

Ve Jasmine geliyordu. Her an platforma sürüklenebilirdi. Şimdi Lief niçin buraya çekildiğini anladı. Artık bir planı vardı.

15

ÖLÜMÜNE SAVAŞ

Altındaki pencereden ani bir kargaşa sesi yükseldi. Yeni tutuklular geliyordu. Fallow tiz sesle bir emir verdi. Muhafızlar meşaleleri kırmızı konilere tuttular. Kör edici beyaz bir ışık tıslayıp alev alırken halk şoke olmuş bir şekilde nefesini tuttu. Işık, Cezalandırma Yeri'ni kaplayıp bütün gölgeleri yok etti; mahkûmların yüzlerini ve sarayın o tarafını neredeyse çatıya kadar aydınlattı.

Lief'de bu ışıktan payını aldı.

Geriye doğru sindi ama saklanacak hiçbir yer yoktu. Del halkından yukarı bakan biri onu görebilirdi. Seslenerek elleriyle gösterip bağırmalarını beklerken gerildi. Fallow'un dönmesini, gözlerinin işaret eden parmakları izlemesini, kendisini görmesini, muhafızlara bağırmasını bekledi.

Ama etrafta tam bir sessizlik vardı. Lief, annesinin kucağındaki gözleri fal taşı gibi açılmış küçük bir çocuğun bir elini kaldırmaya başladığını gördü. Neyse ki annesi elini hızla aşağı itip yumuşak bir şekilde ona mırıldandı ve çocuk sakinleşti.

Lief nefesini tutarak baktı. Del halkı da bakarak ona karşılık verdi. Yüz ifadeleri kararlıydı. Birçoğu onu çok iyi tanıyordu; arkadaşları, onların anneleriyle babaları, babasıyla çalışırken demirci ocağına gelenler. Diğerleri onu sadece sima olarak tanıyorlardı; şehirde arkadaşlarıyla koşuşturan bir çocuk olarak... Bazıları ise hiç tanımıyordu.

Ama onlardan biri olduğunu biliyorlardı. Elinde ne olduğunu görmüşlerdi ve hiçbiri onu ele vermeyecekti.

Fallow hiçbir şey fark etmedi. Kafalarındaki kukuletalarla gözleri bağlı, sıkı sıkıya zincirlenmiş Jasmine, Barda ve Ecel'in yanına sürüklenmelerini izliyordu.

Lief, Jasmine'e olan mesafeyi gözleriyle ölçmeye çalıştı. İpi sağ eline alıp kemeri sıkıca sol eliyle tuttu.

İnsanlar sessizce izliyorlar, onun başarmasını diliyorlardı. Tüm halkın kendisine yüksek sesle bağırıyorlarmış gibi düşüncelerini net bir şekilde hissetti. İçine işliyorlardı. Ona güç veriyorlardı.

"Şimdi!" diye bağırdı Fallow. "Şimdi size, kendini beğenmekten şişmiş, benim rakibim olmayı düşünüp ben... başka önemli işlerle meşgulken kendi gizli planlarını devreye sokan kibirli ve aptal bir yaratık yüzünden neredeyse kaçan üç haini gösteriyorum."

Sırıtarak Jasmine'in kukuletasını çekip çıkardı. Sonra Barda'nınkini. Ama Ecel'i gördüğünde sırıtışı kayboldu. Bir adım geri attı, yüzünde korku ve öfke karışımı bir ifade vardı.

Bekle...

Lief, babasının dönüp Ecel'e baktığını gördü. Gözlerinin neşe ve acı karışımıyla parladığını fark etti. Titreyen elini çocukluk arkadaşına doğru uzatıyordu.

Ve Ecel'in de baktığını, çirkin yüzünün hatıraların bilinciyle aniden parladığını gördü. Sonra etrafa birini arar gibi baktığını gördü.

Beni arıyor.

"Sizi salaklar!" diye mahkûmları getiren muhafızlara yılan gibi tısladı Fallow. "Bu, üçlüden biri değil! Genç adam nerede? Genç adam?"

Muhafızlar şaşkınca bir şeyler geveleddiler ve geri çekildiler.

Şimdi!

Lief atlarken Kree başının üstünden ötüyordu. İleri doğru sallandı, sonra halatı bıraktı ve tam Jasmine'in ilerisine düşüp tökezledi, ardından hemen dengesini buldu. Kemer elinde kıza doğru fırladı. Jasmine'in şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Barda'nın bağırdığını, kalabalığın kükrediğini, muhafızların çığlıklarını duydu. Ve kuleden gelen bir öfke çığlığı tüm hücrelerine nüfuz ederek onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı.

Kaynayan gökyüzünden bir yıldırım ona doğru çaktı. Lief kendini kenara atıp yuvarlandı. Yıldırım diz çöktüğü yere çakınca olduğu yerde donakaldı. Parçalanan tahta sesiyle platformun önü, bir dev koca yumruğuyla vurmuş gibi çöktü. İkiye ayrılmış dev kaydıraklar gibi birbirine doğru yattı ve en yakındaki muhafızlar debelenip çığlıklar atarak arkalarından dökülen sıcak korlarla ortada açılan boşluğa yuvarlandılar.

Yıldırım tekrar tekrar çaktı. Gök gürültüsü yeri sarsıyordu. Ve gök gürültüsünün arasından yedi Condor aşağı doğru süzüldü. Uğuldayan, doğaüstü bu yaratıkların çığlıkları insanın kanını donduruyordu.

Lief hızla orta yerden kırılmış olan eğik tahtalara tutundu. Halk çığlık çığlığa bağırıyordu, çığlık çığlığa ona bağırıyordu...

Ne var ki Fallow onu yakalamıştı. Fallow'un buz gibi elleri boynunda, onu yukarı doğru çekiyordu. Lief kılıcını çekmeye çalışırken nefret dolu, kırış kırış suratındaki kapalı dudakları açılıp zafer dolu bir ifadeyle hırladı.

Sonra, aniden gözleri dışarı fırlayarak suratı geri çekildi. Buz gibi bir el onu bırakıp boğazına gitti ve etine iyice gömülen zincirleri çılgınca kavrarken Lief tekrar geriye doğru fırladı.

Fallow kendisini kimin yakaladığını biliyor muydu? Şimdi arkasında olanı, son gücüyle onu çekeni biliyor muydu?

Bir tehdit olamayacak kadar kötü olduklarını sandığı kişiler, hiç düşünmeden zincirlerini bıraktığı kişiler.

"Anne! Baba! Dikkat!" diye bağırdı Lief, onlara doğru tırmanırken. Fallow hançerini arıyordu. Bulmuştu! Lief ileri atıldı.

"Hayır, Lief!" diye bağırdı babası. "Kemer! Sen..."

Fallow'un darbesiyle sesi kesildi. Çöküp yere yığıldı. Lief'in annesi onu yakaladı ve beraberce çatırdayan tahtalara çarptılar. Elini uzatıp platformun kenarını yakaladığında çığlığı Condor'ların tiz bağırtılarıyla azan rüzgârın içinde kayboldu.

Fallow da boynuna dolanan zincirlerle beraber aşağı çekildi. Kendini çekti, yan yatan tahtaların üstünde kıvranıp nefes almaya, doğrulmaya çalıştı. Sonra kendisine doğru yavaş yavaş kayan kırmızı koniyi gördü. Onu yakaladı, altından kavradı, sonra içinde bulunduğu tehlikeyi anladı.

Çok geç kalmıştı. Koni yavaşça eğildi. Yanmakta olan beyaz sıvı üzerine dökülüp her tarafını örttü. Cızırtılar içinde çığlık çığlığa bağırdı.

Yukarıdan bir gürleme ve koşuşturma sesi geldi. Lief yukarı baktı. Kuleden kırmızı dumanlar fışkırıyordu. Gri yoğun kırmızı

duman kötülük doluydu. Gri ışık döndü ve derinliklerine doğru girdap oluşturdu. Ve tam ortasında devasa bir şekil oluşmaya başladı. Eller uzanıyordu. Gözler intikama susamıştı.

Lief olduğu yerde döndü. Jasmine ve Barda'yı platformun diğer tarafında yüzüstü yatmış, kalaslar gittikçe dikleşirken ölümüne tutunurken gördü. Üzerlerinden bir Condor'un pençeleri uzandı. Kree canavarın başına saldırdı. Tekrar tekrar gagalarken sarı gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Condor öfke içinde çığlık atıp boynunu çevirdi ve ondan kurtulmak istedi.

Lief dişlerini sıkarak hayatının atlayışına hazırlandı. Bunu yapabilir miydi? Açılan aralıktan atlayıp o dik, kaygan kalaslardan yukarı tırmanabilir miydi? Bir elinde kılıcını tutup, diğeriyle de Deltora Kemeri'ni kavrarken.

Ne olursa olsun denemesi gerekiyordu. Dersini almıştı. Kendini toparladı, kılıcını kınına soktu. Kemeri beline taktı.

Ve... bir anda zaman durmuş gibi geldi.

Ne?..

Lief'in bütün vücuduna bir sıcaklık yayıldı. Tuhaf bir çatırtı sesi yükseldi. Sonra kemer sanki ışıkla patlamış gibi oldu.

Güçlü bir kükreme sarayı temelinden sarstı. Kırmızı duman tıslayarak kaynayan bulutlara doğru çekildi. Bu sırada Deltora Kemeri'nin mücevherleri ateş gibi parladı. Parlak gökkuşağı renkleri dışarı aktı, havayı doldurup geceyi yok etti. Neşeyle coşan, ağlayan insanların yüzlerini aydınlattı. O ışığın ortasında Lief duruyordu. En sonunda Deltora'nın gerçek vârisi açığa çıkmıştı: Lief.

Çığlıklar içinde, paniğe kapılmış Condor dönüp kuleye doğru yükselmeye başladı. Ama kule boştu. Kırmızı bulutlar

Gölgediyar'a doğru geri gidiyorlardı, derinliklerinde öfkeli bir kötülük hırlıyordu. Ölmeyen ama bu savaşın en sonunda kazanılamayacağını bilen bir kötülük.

Şaşkınlık içindeki Lief etrafına bakındı. Annesinin hem gülümseyip hem ağladığını, babasının başını kucağına aldığını ve Ecel'in yanlarında diz çöktüğünü gördü. Jasmine ve Barda'nın birbirlerine sarıldıklarını, yüzlerinin neşe ve mutlulukla dolduğunu, Kree'nin üstlerinde keskin bir sesle öttüğünü ve Filli'nin Jasmine'in omzunda dans ettiğini gördü. Manus, Gla-Thon, Nanion ve Fardeep arkasında coşkuyla bağrışıyordu. Zeean'nın başını kaldırdığını, gözlerinin parladığını fark etti. Ve Glock... Glock kulaklarına kadar sırıtıyordu.

Hepsi güvende, diye düşündü Lief, içi rahatlayarak. Artık hepsi güvende olacak.

Geride kalan muhafızlar arkalarındaki kutulardan kabarcıkları alıp kutlama yapan kalabalığa atıyorlardı. Ama insanlar kısa zamanda su ve Boolong dallarının zararsız olduklarını öğrenmişti. Bir süre sonra muhafızlar başlarına gelecek tehlikeyi anladılar.

Çünkü acımasız bir şekilde terk edilmişlerdi. Ol'lar da aynı durumdaydı; güç kaynakları gitmişti. Pazar meydanında patlamış ve büzülmüş kalpleriyle yatarlarken Steven en sonunda çukurdan çıkıyordu. Ichabod son yemeğinin çiğnenmiş kemikleri üzerinde boş bir deri torbası yatıyordu.

Işık şimdi bütün ülkeyi kaplamıştı. Kemerin ışığı Lief'in içini doldururken gözleri karanlığı ve mesafeyi deliyormuş gibiydi. Raladin'den Rithmere'e, Korku Dağı'ndan Kayıp Vadi'ye, Geniş Nehir'den Withick Mire'a kadar korku ortadan kayboluyordu.

Deltora halkı düşmanlarının öldüğünü, kötülük bulutlarının gittiğini görüyordu. İnsanlar sevinç içinde silahlarını atıp saklandıkları yerden çıkıyor, sevdikleriyle kucaklaşıyor ve gökyüzüne bakıyorlardı. Aniden, inanılmaz bir şekilde bir mucize olduğunu anlamışlardı. En sonunda özgürdüler.

Lief bütün bunları biliyordu. Deltora'nın vârisi olduğu dışında her şeyi biliyordu. Kemer bunu hiç şüphesiz ispat etmişti. Ama nasıl? Bu nasıl olabilirdi?

16

SON SIR

Lief şaşkınlık içinde annesiyle babasının yanına gitti. Diz çöküp annesini kucakladı. Babasına doğru eğildiğinde Ecel'in gözleriyle karşılaştı. Ecel'in ağzında eski, o belirsiz alaycı gülümseme belirdi. Hâlâ anlayamadın mı, diye soruyordu sanki bu gülümseme.

Lief başını iki yana salladı. Kalabalığın kendisini alkışlamakta olduğunu hayal meyal fark etti. Jasmine ve Barda'nın zincirlerinden kurtulup yanına çöktüklerini hissetti. Ama kımıldayamadı. Konuşamadı. Sadece gözleri sorularla dolu bir şekilde Ecel'e bakmaya devam etti.

"Müthiş bir sır." diye mırıldandı Ecel. "Değil mi? Kim şüphelenebilirdi ki? On yedi yıl önce Del'den kaçan bir adam ve bir kadının sahte bir iz bıraktığından kim şüphelenebilirdi ki? Onların kral ve kraliçe olduğundan kim şüphelenebilirdi ki?"

Lief'in annesiyle babasına bakınca gözlerindeki ümidi gördü. "Deltora kralının bir demirci olarak yaşayacağından kim

şüphelenebilirdi ki? Ve kraliçe... Sebze yetiştirip yün eğiren güzel bir kadının Toran kanı taşıyan bir kraliçe olduğunu kim tahmin edebilirdi ki? Adin de bir demirciydi, değil mi?"

Sonra tekrar Lief'e döndü. "Deltora vârisinin sıradan bir çocuk gibi halkını ve ülkesini onlardan biri gibi öğrenmesinden daha doğal ne olabilirdi?"

Sonra, şaşkınlık içinde Lief her şeyi anladı. Planın bütün basitliğini gördü. Fedakârlık temelli bir plan. Del'deki kaos ve karmaşadan da payını almıştı. Komşu komşusunu, arkadaş arkadaşı kaybedince hiçbir yüz tanıdık değildi.

Ecel'in planı... Endon değil Jarred olan Ecel'in. Sevdiği karısıyla kimliğini, evini ve hayatını sevdikleri ülke uğruna arkadaşına bırakan Jarred. O karanlık gecede, onu saraya götüren bilmece hâlâ cebinde- Del'den kaçan Jarred. Jasmine'in böyle anne ve babayla başka türlü olmamasına şaşmamak lazımdı!

"O zamanlar da yem atmanın ne demek olduğunu biliyormuşsun, Ecel." diye mırıldandı Lief.

Ecel başıyla onayladı. "Öyle görünüyor. Ama Tora'lı dostlarımızı batıya yollarken bunu bilmiyordum. Onların da güvende olduğunu bilmek güzel bir şey." Arkasına baktı ve Lief saraydaki çarpışma seslerini duydu.

"Direnişciler geldi." dedi Ecel. "Muhafızlardan geriye kalanlarla ilgilenecekler. Barda ve Steven gibi ben de başka hiç kimsenin bilmeyeceği özel bir plan yapmanın akıllıca olacağını düşündüm. Del'den saray mutfaklarına giden özel bir lağım kanalı var..."

"Sanırım biliyorum." diye mırıldandı Lief. "Orayı bir keresinde keşfetmiştim. Doğum günümde..."

Annesi elini sıktı.

Annesi. Pratik, şifalı otlardan ve bitki yetiştirmekten anlayan Demircinin karısı Anna değil, Tora'lı Sharn. Harika dokuma yapan annesi. Zekâsı ve cesareti ona çok şey öğreten annesi.

Lief babasına baktı. İsminin artık Jarred değil Endon olduğunu öğrendiği sevecen, yavaş konuşan adam. Ama nasıl olmuştu da tahmin edememişti?

Nazik babası nasıl olmuş da Jarred'in söylediklerini yapmıştı? Gerçek Jarred, Endon'un davranışlarından neden böylesine etkilenmişti?

Yüzü yumuşayıp rahatlamış gibiydi. Çok sakindi. Bakışları sıcak ve sakindi. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Lief, Barda'nın hızla iç çektiğini duydu ve kendi gözleri de yaşlarla dolmaya başlamıştı.

"Benim için ağlama." diye mırıldandı babası. "Ben mutluyum. Üzerime düşeni ve yapmam gerekeni yaptım. Şimdi burada, ölüm döşeğimde özlediğim şeye kavuştum. Benim hatalarım yüzünden başımıza gelen kötülüğün bittiğini biliyorum. Sevgili karımla bu halkı bilgece idare edebilecek bir oğul yetiştirdiğimi biliyorum."

"Bana niçin söylemedin, baba?" diye mırıldandı Lief. "Kim olduğumu niçin bana söylemedin?"

"Bilmediğin sürece güvendeydin." diye fısıldadı babası. "Ve halkını öğrenmen, onları sevmen, anlaman, onlardan biri olman gerekiyordu. Ben buna yemin etmiştim."

"Ama... Barda?" Lief en ufak bir ses bile çıkarmadan yanında diz çökmüş adama bir göz attı.

Annesi başını iki yana salladı. "Barda gerçeği bilmiyordu. Jarred ve Anna'nın gittiğini görmüştü. Onların kral ve kraliçe

olduğunu sandı, çünkü ona öyle söylendi. Sarayda bizi sadece uzaktan, saray modasına uygun kıyafetler içinde görmüştü. Ona bu sırrı asla söylemedik. Bu planın dördümüzün arasında kalacağına yemin etmiştik. Sen bu göreve gittiğinde, kemer tamamlandığında bir açıklama ihtiyacı olmayacağını düşündük. Onun parlayacağını düşündük! Bilmiyorduk ki..."

"Mücevherlerin sırasının önemli olduğunu bilmiyorduk." diye bitirdi Ecel. "Nereden bilebilirdik ki? Kitapta onunla ilgili hiçbir şey yoktu."

"Vardı." dedi sakince Lief. "Ama bunu bilmece gibi söylüyordu."

Endon gülümsedi. "Bu aslında duruma uyuyor." dedi. "Baştan beri bu öyküde hiçbir şey göründüğü gibi değildi. Her zaman böyle öyküleri sevmişimdir... Bunun gibi olanları."

Gözleri kapandı. Lief annesinin elini tuttu ve başını eğdi.

*

Lief, Jasmine ve Barda beraberce durmuş şafağı izliyorlardı.

"Onun sen olduğuna seviniyorum." dedi Jasmine. "Hem de çok."

Lief kıza baktı. Yüzü gözü çamur içindeydi. Saçları darmadağındı. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı.

"Niçin?" diye sordu Lief.

"Ben bu insanlara hiçbir şey sunamazdım." dedi, ondan uzaklaşarak. "Ben nasıl bir kraliçe olabilirim? Ben vahşi, öfkeli, başbelası ve duvarlarla çevrili bir bahçe yerine ormanda kendini evinde hisseden bir kızdan başka bir şey değilim." Başını geriye attı. "Hem, ben burada kalamam. Bu şehir benim için berbat bir yer. Ve bu saray... bir hapishane!"

"Hapishanenin duvarları yıkılabilir." dedi yumuşak bir sesle Lief. "Bahçeler ormanlara dönüştürülebilir. Del yeniden güzel bir yer olabilir. Verebileceğin şeylere gelince, Jasmine..." Bir an için sesi onu düş kırıklığına uğrattı. Bu çok önemliydi. Kelimelerini dikkatli seçmek zorundaydı. Ama her ne söyleyecekse söyledikleri doğru olmalıydı. Belki tamamı değil ama en azından bir parçası gerçek olabilirdi.

"Evet?" diye sordu Jasmine, omuzları kaskatıydı.

"Yapacak çok şey var." dedi basitçe Lief. "Yapacak çok şey var Jasmine. Bütün Deltora'da. Barda, Ecel ve ben bunu yalnız yapamayız. Senin cesaretine ve gücüne ihtiyacımız var."

"Kesinlikle." dedi kararlı bir sesle Barda.

Jasmine omzunun üstünden onlara baktı. Filli kulağına dişlerini tıkırdatıyor, Kree kolunda ötüyordu.

"O zaman, sanırım kalacağım... bir süre." Ardından ekledi. "Çünkü kesinlikle bana ihtiyacın var. Tıpkı babanın babama ihtiyaç duyduğu gibi. İşleri yoluna koymak için."

Lief gülümsedi ve ilk kez bu fikre karşı çıkmadı.

Durumdan çok memnundu.

SON